COLECȚIA

Iubiri de poveste

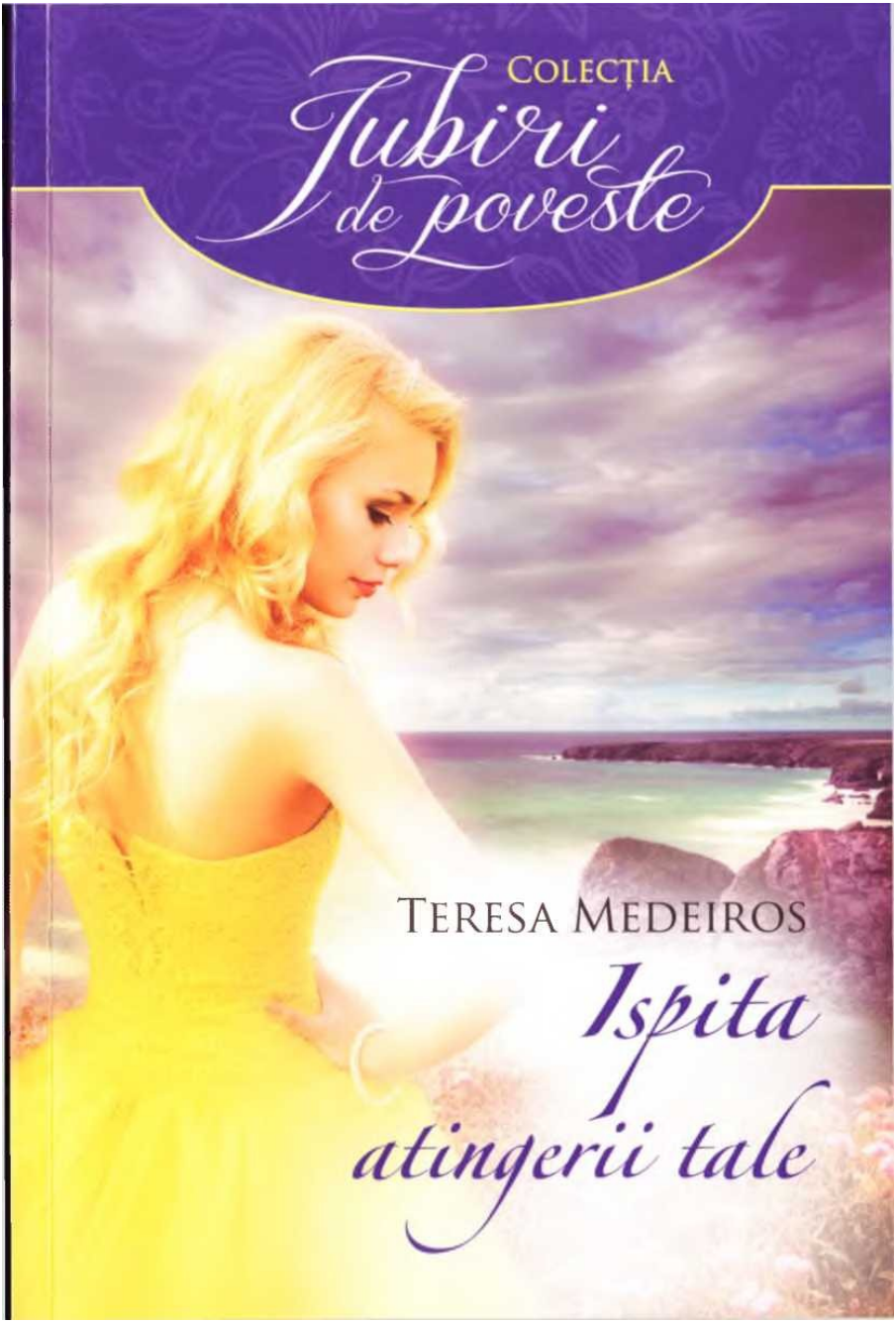

TERESA MEDEIROS

Ispita atingerii tale

TERESA MEDEIROS
ISPITA ATINGERII TALE

***The Temptation of Your Touch by* Teresa Medeiros**

Copyright © 2013 Teresa Medeiros
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Luminiţa Petrescu, Elena Arhire/Graal Soft

Pentru Luanne, sora mea de suflet, şi lui Michael, bărbatul care mi-a îndeplinit toate visurile

Capitolul 1

Maximillian Burke era un om foarte rău.

Privi cum un firicel de fum se ridica din ţeava pistolului pe care îl ţinea în mână, încercând să-şi aducă aminte când începuse să joace rolul ticălosului în această farsă care devenise viaţa sa. Întotdeauna el fusese cel onorabil, cel pe care se putea conta, cel care făcea fiecare pas cu o grijă infinită, pentru a evita chiar şi greşeala cea mai neînsemnată. Se străduise mereu să fie fiul pe care orice tată ar fi fost mândru să-l aibă. Bărbatul pe care fiecare mamă şi l-ar fi dorit drept soţ pentru fiica ei.

Cel puţin asta era părerea celor din jur.

Fratele său mai mic, Ashton, era cel care pe vremuri se încăiera tot timpul, provoca beţivani cu gură mare la duel şi din când în când ajungea în faţa plutonului de execuţie după ce furase vreun suvenir nepreţuit sau o femeie care aparţinea vreunui emir din Orientul Mijlociu.

Acum însă, Ash locuia în tihnă la Dryden Hall, străvechea reşedinţă a familiei, împreună cu fermecătoarea sa soţie şi cu fiica lor, un ghemotoc vorbăreţ. O fetiţă care, dacă era să dai crezare zvonurilor, fusese binecuvântată cu părul cânepiu şi ochii verzi, plini de veselie, ai mamei sale. O fetiţă care ar fi trebuit să fie a lui.

Maximillian închise ochii o clipă, ca şi cum astfel ar fi putut să alunge imaginea nepoatei pe care nu avea să o vadă vreodată.

În timp ce Ash se bucura de binecuvântarea vieţii de familie care ar fi trebuit să fie a lui Max, cu femeia pe care o iubise nebuneşte, Max se găsea în zorii zilei pe pajiştea din Hyde Park, cu cizmele scumpe acoperite de iarba udă, privind cum omul pe care abia îl împuşcase gemea pe jos, la douăzeci de paşi depărtare.

Ash ar fi râs de necazul lui, chiar dacă totul începuse

din cauza unor vorbe de ocară rostite de un beţivan despre reputaţia cumnatei sale.

După toate aparenţele, Max nu era în stare să priceapă că nu mai era datoria lui să apere onoarea Clarindei. Când deschise ochii cenuşii, privirea îi era rece ca oţelul.

— Ridică-te şi termină cu văicăreala, nătărăule! îi spuse omului care încă se mai zvârcolea în iarbă. N-o să mori din asta. Doar ţi-am atins umărul.

Tinerelul îngâmfat îşi apucă braţul cu degetele pline de sânge şi îi aruncă o privire plină de reproş. Tremura din toate încheieturile, părând gata să izbucnească în plâns.

— Nu trebuia să fiţi atât de aspru, milord. Încă mai doare al naibii.

Cu un oftat de nerăbdare, Max îi dădu pistolul locotenentului de la Compania Indiilor de Est căruia nu-i dăduse pace până când nu acceptase să fie secundul său şi înaintă furios pe iarbă, îl ajută pe rănit să se ridice, făcând un mare efort să nu-l strângă prea tare.

— O să te doară şi mai rău dacă o să zaci acolo scâncind până o să apară vreun poliţist care să ne arunce pe amândoi în temniţă la Newgate pentru că ne-am duelat. Rana o să se umple de puroi în mizeria de acolo, şi o să-ţi pierzi braţul cu totul.

În timp ce păşeau prin iarba umedă, tânărul îşi lăsă toată greutatea pe Max.

— Nu am vrut să jignesc pe nimeni, milord. Mă gândeam că o să-mi mulţumiţi, nu că o să mă împuşcaţi pentru că am fost îndeajuns de îndrăzneţ să vă spun în faţă ceea ce toată lumea şuşoteşte pe la spate. Doamna despre care este vorba v-a părăsit chiar în ziua nunţii. Şi a făcut-o nici mai mult, nici mai puţin decât pentru propriul dumneavoastră frate.

Max îşi goli vocea de orice urmă de emoţie, ştiind prea bine ce efect avea acest lucru asupra oamenilor din

subordinea sa.

— Cumnata mea este o lady cu un curaj extraordinar şi cu o moralitate de netăgăduit. Dacă voi mai auzi că o vorbeşti de rău, chiar şi în şoaptă, te voi urmări până în pânzele albe şi voi termina ceea ce am început astăzi aici.

Flăcăul se cufundă într-o tăcere posacă. Max îl dădu pe mâna secundului alb ca varul şi a doctorului furios, apoi îi urmări cum îl urcau pe tânărul neghiob în trăsura pe care o închiriase.

Dacă nu ar fi fost atât de beat când îl auzise pe nefericitul său adversar spunându-le în gura mare tovarăşilor săi că faimosul aventurier Ashton Burke o luase de nevastă pe ţiitoarea unui sultan, nu l-ar fi provocat la duel. Ceea ce i-ar fi trebuit cu adevărat băiatului era o bătaie zdravănă, apoi să fie trimis la culcare pe nemâncate.

*

În ciuda regretelor sale, Max recunoştea în sinea lui că se simţea eliberat după ce renunţase la imaginea de erou. Când erai un ticălos nimeni nu se uita chiorâş la tine dacă umblai prin tripouri, beai prea mult coniac sau puţin îţi mai păsa că lavaliera nu era înnodată perfect. Nimeni nu-şi mai ducea mâna la gură şoptind că ţi se revarsă părul peste guler sau că eşti neras de trei zile.

Îşi mângâie cu tristeţe barba ţepoasă, neagră ca funinginea, care îi acoperea maxilarul, aducându-şi aminte de vremurile când şi-ar fi concediat valetul fără să-i dea nicio scrisoare de recomandare dacă l-ar fi lăsat să apară în public într-o asemenea ipostază dezonorantă.

De când îşi dăduse demisia din râvnitul post de preşedinte al Consiliului Director al Companiei Indiilor de Est, ca urmare a scandalului care dăduse apă la moară bârfelor din societate luni la rând, nu mai era obligat să poarte conversaţii politicos-chinuitoare cu cei care îi căutau

favorurile şi nici să-i mai suporte pe toţi neghiobii. Acum, toţi se dădeau la o parte din calea sa pentru a-i evita limba ascuţită şi dispreţul mocnit din ochii sumbri. Nu aveau habar că acel dispreţ nu li se adresa lor, ci lui însuşi, ticălosului care se ascunsese dintotdeauna în spatele măştii de bărbat onorabil pe care o purta în lume.

Ar fi vrut mai degrabă ca în privirile celorlalţi să citească teamă şi nu milă.

Purtarea lui sălbatică era menită să le descurajeze şi pe acele femei pline de intenţii bune cărora li se părea de neînchipuit ca un bărbat care, mai bine de un deceniu, fusese unul dintre cele mai râvnite trofee conjugale din Anglia să fie părăsit fără jenă de aleasa inimii sale. Nerăbdătoare să-l distribuie în rolul eroului rănit, îl agasau cu cotcodăcelile lor de cloşti afectuoase şi cu încercările servile de a-l alina atât pe pardoseala sălii de bal, cât şi în aşternuturile proprii.

Clătinând din cap cu dezgust, Max se întoarse pe călcâie şi se îndreptă cu paşi hotărâţi spre trăsura lui. Trebuia neapărat să dispară din Londra înainte să omoare pe cineva, cel mai probabil pe el însuşi, dezonorându-şi astfel complet familia şi propria reputaţie.

Locotenentul puse pistolul în tocul de mahon, după care se luă după Max cu paşi mici şi repezi.

— D-d-domnule? întrebă el, bâlbâială trădându-i agitaţia. U-u-unde vă duceţi?

— În iad, probabil, îi răspunse abrupt Max, fără să se oprească. Rămâne de văzut doar cât timp o să-mi ia să ajung acolo.

Capitolul 2

— Annie! Annie! Trebuie să vezi ce am adus!

Anne Spencer îşi scoase capul din cuptorul de fontă când tânărul Dickon intră grăbit, dând din mâini în culmea agitaţiei, în bucătăria conacului Cadgwyck. Cu acoperişul scund, grinzile în relief, vatra masivă din piatră şi covoarele zdrenţuite şi decolorate ce acopereau podeaua, bucătăria era de departe cea mai confortabilă încăpere din vechiul conac friguros, motiv pentru care locatarii se refugiau acolo ori de câte ori li se ivea prilejul.

— Ai grijă cum vorbeşti, băiete, îl dojeni Anne.

Trase din sobă o paletă mare de lemn şi aşeză pe masa plină de zgârieturi două pâini coapte, acoperite cu o crustă aurie de unt.

Cum nu visase nicicând că va fi atât de pricepută la o asemenea îndeletnicire casnică, se opri o clipă să admire ceea ce ieşise din mâinile ei.

În general, strădaniile sale de brutar începător se terminaseră jalnic: din vechea sobă care vărsa nori negri de fum reuşise să scoată ceva ce semăna mai mult cu un bulgăre de seu ars decât cu ceva potrivit să hrănească o fiinţă umană.

Când îşi îndreptă din nou atenţia către Dickon, văzu că acesta ţopăia de colo, colo, incapabil să se controleze.

— De câte ori ţi-am spus să-ţi păstrezi bunul obicei de a mi te adresa cu doamna Spencer?

— Chiar şi atunci când suntem numai noi doi?

— Un ţoi? Nu avem niciun fel de băutură la ţoi, flăcăiaş, şi chiar dacă am avea, tu eşti prea tânăr ca să bei.

Îşi întoarseră privirile către bătrâna care se hâţâna în balansoar într-un colţ al bucătăriei. Nana îşi miji ochii urduroşi fără ca ţăcănitul vesel al andrelelor să obosească, în ciuda degetelor noduroase şi a încheieturilor umflate. De mult timp nimeni nu mai încerca să afle ce ar fi putut să tricoteze. Începuse ca o şosetă sau un fular, însă acum ajunsese o chestie informă care i se ţâra la spate când umbla târşâindu-şi picioarele. Se mai lungea puţin de

fiecare dată când Anne punea deoparte câţiva bănuţi şi-i cumpăra un alt scul de lână de la piaţă.

Anne schimbă o privire amuzată cu Dickon înainte să spună cu voce tare:

— Nu-ţi face griji, Nana! Tânărul nostru Dickon dintotdeauna a preferat să bea coniac.

Cu un hârâit, drept răspuns la gluma tinerei, Nana se apucă iar de tricotat. Poate că auzul nu o mai ajuta, dar mintea îi era încă la fel de ascuţită ca un brici.

Punând deoparte paleta şi ştergându-şi făina de pe mâini, Anne dădu din cap spre potaia rotofeie care trăgea un pui de somn pe covorul cel mai apropiat de vatră.

— Nana s-ar putea să fie atât de surdă încât să nu te audă, dar ce spui despre dragul şi bătrânul Pipiloi, aici de faţă? Nu se mai satură să poarte vorba.

Pipiloi, rodul mai degrabă urât şi ţâfnos al unei întâlniri romantice dintre un mops şi un buldog, îşi înălţă capul atât cât să le arunce un fornăit dispreţuitor din nasul său turtit, după care se ghemui la loc.

Anne arată spre motanul pestriţ care se lăfăia pe celălalt balansoar de parcă ar fi fost tronul său personal.

— Şi iată-l pe Alteţa Sa Degeţel Pufoşel. Cine ştie oare ce secrete le-ar putea dezvălui hoţomanul numeroaselor lui iubite pentru a le face să-şi dea chiloţeii jos?

— Acum te prosteşti, făcu Dickon încreţindu-şi nasul plin de pistrui. Oricine ştie că pisicile nu poartă chiloţi; doar gulere de dantelă, cizme şi mănuşi.

Râzând, Anne îi mângâie cu afecţiune părul roşcat pe care soarele îl decolorase iremediabil.

— Aşadar, ce comoară mi-ai adus astăzi? Un alt ou de dinozaur sau cadavrul mumificat al vreunei păsări care şi-a găsit soarta crudă în ghearele nemiloase ale lui Sir Degeţel Pufoşel?

Dickon îi aruncă o privire plină de reproş.

— N-am spus niciodată că era un ou de dinozaur. Am

spus doar că dinozaurii aveau nişte lucruri în comun cu păsările.

În timp ce flăcăiaşul căuta în haină, Anne, din obişnuinţă, făcu un pas înapoi. Experienţa o învăţase să-i scotocească prin buzunare după şerpi, broaşte, şoareci sau orice altă reptilă sau rozătoare care i-ar fi provocat lui Lisbeth, sau oricăreia dintre cameristele mai slabe de înger, o criză de isterie cu ţipete.

Zâmbetul îi dispăru când mâna pistruiată a lui Dickon scoase la iveală o bucată de hârtie scumpă care imita pergamentul, sigilată cu ceară roşie.

— Am găsit-o în sat. E pentru noi.

Anne îi luă scrisoarea din mână, aproape dorindu-şi ca în locul ei să fi fost un şarpe.

Din câte ştia ea, poşta aducea rareori veşti bune. O examinare rapidă a adresei selecte de pe Bond Street, aflată pe partea exterioară a scrisorii, îi confirmă o dată în plus că nu exista excepţie de la regulă. Aşa cum se aştepta, scrisoarea nu-i era destinată ei, ci domnului Horatio Hodges, majordomul, care se ocupa cu treburile gospodăriei de fiecare dată când stăpânul conacului era plecat.

Fără să ţină seama de acest detaliu, Anne îşi strecură o unghie roasă sub pecete şi despături foaia de hârtie de culoare crem. În timp ce parcurgea rapid conţinutul scrisorii, faţa ei dădu probabil la iveală mai mult decât ar fi vrut, pentru că Dickon îi smulse misiva din mâinile tremurânde. Buzele lui se mişcau anevoie pe măsură ce se căznea să desluşească scrisul elegant.

Cu răbdare, Anna îl ajutase să înveţe literele, lucru deloc uşor atunci când ar fi preferat să hoinărească prin mlaştini sau să colinde pe falezele abrupte în căutarea peşterilor unor contrabandişti de mult uitaţi sau după cuiburi de cormorani.

Oricât de puţin ar fi ştiut să citească, Dickon îşi dădu

seama că situaţia era gravă. Când îşi ridică ochii către faţa ei, spaima le întunecase irisurile de culoarea zahărului ars.

— O să avem un nou stăpân?

— Ai zis taifun? îngână Nana, ţăcănind mai departe din andrele. Va veni un taifun?

— Aşa se pare, bombăni Anne, ştergându-şi o pată de făină de pe obraz. Cum se jurase că niciun bărbat nu va fi vreodată stăpânul ei, îşi dădu seama de ironia situaţiei neplăcute în care se aflau. Credeam că n-o să ne vină nimeni pe cap o vreme.

— Annie – adică *doamnă Spencer* –, nu vă mai faceţi atâtea griji…

La glorioasa vârstă de doisprezece ani, Dickon se considera un bărbat în toată firea, în stare să aibă grijă de toţi. Anne se întreba dacă era vina ei că îl obligase să se maturizeze prea repede.

— Nu cred că domnul ăsta o să stea aici atât de mult încât să ne facă necazuri. Pe ultimul l-am dat gata destul de repede, nu-i aşa?

Un zâmbet şovăielnic i se ivi pe buze când îşi aminti silueta celui mai recent stăpân alergând peste deal către sat, ca şi cum monstrul din ţinutul Bodmin ar fi fost pe urmele sale. Pentru că se jurase cu martori că nu avea să mai calce vreodată pe acolo, era de aşteptat să vândă conacul sau să i-l bage pe gât vreunei rude care nu bănuia nimic. O făcuse însă mai curând decât ar fi prezis Anne.

— Şi pe cel care a fost înaintea lui, îi reaminti Dickon.

Din cauza aceluia fusese cât pe-aci să se deschidă o anchetă oficială. Poliţistul din sat încă se mai uita chiorâş la Anne vinerea, când se ducea la piaţă, iar ea se simţea obligată să-i fluture cel mai nevinovat zâmbet.

— Noi nu am avut niciun amestec atunci, îi spuse băiatului. Şi am crezut că ne-am înţeles cu toţii să nu mai vorbim niciodată despre el. Dumnezeu să-i odihnească sufletul cel aţâţat de patimi, murmură ea încetişor.

— Păi, dacă mă întrebi pe mine, neisprăvitul a primit ce a meritat.

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea. Anne smulse biletul din mâna puştiului ca să-l citească mai atent. Se pare că noul nostru stăpân este un oarecare lord Dravenwood.

Când pronunţă acel nume, Anne simţi cum un fior prevestitor de rele îi coborî pe şira spinării. Odinioară l-ar fi recunoscut imediat şi ar fi putut spune cu precizie cine erau mama, tatăl şi verii domnului respectiv, până la a treia spiţă. De multă vreme însă, arborii genealogici imortalizaţi în paginile almanahului *Debrett* făcuseră loc în mintea ei unor informaţii mult mai practice, de pildă cum să dea o faţă nouă covorului din salon, care nu mai fusese scuturat de praf de vreo douăzeci de ani, sau cu ce să asezoneze o mână de potârnichi sfrijite în aşa fel încât să sature zece servitori înfometaţi.

Îşi miji ochii, încercând să citească printre rânduri, dar nimic din mesajul scris de avocatul contelui nu-i dădea vreun indiciu în privinţa caracterului noului stăpân. La fel, nu se menţiona dacă venea împreună cu nevasta şi vreo cinci copii răzgâiaţi.

Cu un pic de noroc, ar fi putut fi un beţivan neputincios, cu burta mare, chinuit de gută, cu mintea înceţoşată de lungii ani în care se delectase cu budinci şi păhărele de coniac la desert.

— O, nu, şopti ea.

Frica i se cuibări în suflet atunci când privirea îi căzu pe data scrisă citeţ în susul paginii. O dată pe care o trecuse cu vederea, în graba ei de a citi conţinutul scrisorii.

— Ce s-a întâmplat?

Anne îşi ridică ochii cuprinşi de spaimă către faţa băiatului.

— Scrisoarea asta a fost trimisă acum o lună. Probabil că poşta a ajuns cu întârziere în sat. Lordul Dravenwood nu o să ajungă la conac săptămâna viitoare, ci chiar… în *seara*

asta.

— La dracu’! mormăi Dickon.

Anne l-ar fi mustrat dacă acele vorbe necuviincioase nu ar fi oglindit fidel simţămintele ei.

— Ce ne facem? întrebă puştiul.

Recăpătându-şi calmul, Anne vârî scrisoarea în buzunarul şorţului, în timp ce mintea îi lucra cu repeziciune.

— Du-te şi cheamă-i imediat pe Pippa şi pe ceilalţi. Nu mai avem nicio clipă de pierdut, dacă vrem să-i facem stăpânului nostru o primire aşa cum i se cuvine.

Capitolul 3

Călătoria spre iad fu mult mai scurtă decât îşi imaginase Max. Se părea că locul osândiţilor nu se afla pe ţărmurile Styxului, în adâncurile lumii subterane, ci pe coasta de sud-vest a Angliei, într-o regiune sălbatică şi măturată de vânturi pe care necredincioşii o botezaseră Cornwall.

În timp ce trăsura îşi croia drum prin întinderea pietroasă a ţinutului Bodmin Moor, ploaia bătea în fereastră, iar tunetele bubuiau în depărtare. Max trase perdeaua de catifea, mijindu-şi ochii să vadă ceva în beznă. Îşi zări o clipă propria imagine, înainte ca strălucirea puternică a unui fulger să pună în evidenţă contururile peisajului. Fulgerul dispăru la fel de repede cum apăruse, aruncând iarăşi mlaştina într-un întuneric la fel de dens şi de apăsător precum moartea. Ţinând cont de ridicolul situaţiei, Max nu s-ar fi mirat dacă ar fi auzit tropăitul fantomatic al Regelui Arthur şi al cavalerilor săi urmăriţi de stafia lui Mordred sau dacă ar fi văzut înspăimântătoarea Fiară din Bodmin, creatura despre care se zvonea că ar fi bântuit prin acele locuri, alergând în salturi pe lângă

vehicul.

Lăsă perdeaua să cadă şi se aşeză la loc pe banchetă, simţind un neaşteptat val de bucurie. Peisajul sălbatic şi vremea câinoasă se potriveau de minune cu starea lui de spirit. Dacă hotărâse să se priveze de confortul şi farmecul civilizaţiei, făcuse alegerea potrivită. Călătoria care îi zdruncinase oasele de la Londra ar fi fost o pedeapsă chiar şi pentru un om mai puţin păcătos decât el.

În alte condiţii, tatăl său ar fi încercat să-l convingă să-şi schimbe planurile, dar când zvonurile despre duelul lui Max ajunseseră la urechile ducelui – şi în paginile mondene ale celor mai dezgustătoare fiţuici de scandal –, bătrânul aristocrat fusese nevoit să recunoască faptul că ar fi fost spre binele tuturor dacă Max ar fi scutit înalta societate de prezenţa lui, măcar pentru o vreme.

Tatăl său încă nu-şi revenise după demisia lui Max din funcţia importantă pe care o ocupase în Compania Indiilor de Est. Cât despre mama lui, care tot mai spera că Max avea să-şi găsească altă mireasă, mult mai potrivită, abia reuşise să protesteze atunci când fiul ei o informase că intenţiona să se retragă la cea mai îndepărtată proprietate din însemnata lor avere.

Dacă i-ar fi stat în putere, Max ar fi renunţat bucuros atât la titlu, cât şi la carieră. Ash se alesese cu tot ceea ce îşi dorise el vreodată. De ce să nu-i ofere atunci şi titlul lui de conte, lăsându-i locul în ordinea de succesiune? În timp ce părinţii îi urau drum bun, niciunul nu fusese capabil să se uite în ochii lui, de frică să nu i se citească uşurarea din privire.

De când fărădelegile lui ieşiseră la iveală în ziua în care îl părăsise mireasa, dovedind că nu era fiul fără cusur pe care şi-l imaginaseră ei, Max le devenise un străin pe cât de periculos, pe atât de imprevizibil.

În ciuda hotărârii sale de a accepta vicisitudinile exilului, simţi o undă de uşurare când drumul plin de

hârtoape făcu loc unei curţi pietruite. Nu rezistă ispitei de a-şi întinde picioarele lungi după ce fusese închis în cuşca trăsurii ore şi zile în şir. Tocmai îşi strângea pălăria, mănuşile şi bastonul când vizitiul deschise brusc portiera. Ploaia i se prelingea fără contenire de pe borul pălăriei trase pe ochi.

— Am ajuns la destinaţie? strigă Max, chinuindu-se să se facă auzit peste plesnetul ploii pe caldarâm.

— Eu am ajuns, replică tăios celălalt. Faţa lui prelungă arăta de parcă s-ar fi sfărâmat cu totul dacă ar fi încercat să zâmbească. Eu doar pân-aci merg. Trebuie să tocmiţi un om de-al locului să vă ducă mai departe.

— Scuze, am avut impresia că dumneata trebuia să mă duci la conacul Cadgwyck.

— Am fost plătit să vă duc până la *cătunul* Cadgwyck, preciză bărbatul.

Max scăpă un oftat. Odinioară era vestit pentru talentul său diplomatic, dar în ultima vreme rezervele lui de răbdare ajunseseră la fund.

— Dacă acesta este cătunul, conacul nu poate să fie prea departe. Nu este mai firesc să continuăm drumul decât să ne chinuim să descărcăm bagajele doar ca să le mutăm în altă trăsură? Mai ales pe vremea asta.

— Eu doar pân-aci merg. Nu merg mai departe.

Max nu era obişnuit cu nesupunerea, dar în scurt timp îi fu limpede că tăcutul vizitiu nu putea fi clintit nici prin argumente logice şi nici prin ameninţări.

Cum nu avea la îndemână nici carceră, nici pluton de execuţie, nici măcar un pistol pentru duel, îşi dădu seama că singura lui scăpare era să se dea jos din trăsura omului.

— Prea bine, spuse el cu răceală, scoţându-şi cu repeziciune mănuşile.

Îşi trase borul pălăriei în faţă pentru a se apăra de rafalele de ploaie, apoi privi în jur. Se afla în curtea pietruită a unui han dărăpănat. Nu mică i-ar fi fost mirarea dacă s-ar

fi numit Purgatoriu, dar o firmă crăpată, prinsă deasupra uşii de nişte lanţuri scârţâitoare, anunţa că stabilimentul se chema Pisica şi Şobolanul. Max nu putea decât să spere că acesta era un omagiu adus felinei pictate pe scândura de lemn, o pisică de un negru spălăcit cu un şobolan spânzurându-i din gură, şi nu meniul pentru cină.

Hanul nu arăta prea grozav, dar strălucirea plăcută a luminii lămpilor care se revărsa prin fereastră promitea desfătări paradisiace călătorului ostenit şi ud.

Max privi cum argaţii stivuiau cuferele sub streaşină largă, unde cel puţin erau ferite de puterea stihiilor. Trebuia să fie recunoscător că nebunul nu-l lăsase de izbelişte cu bagaj cu tot în mijlocul acelui ţinut mlăştinos. Vizitiul se căţără la loc pe capră şi îşi trase peste pălărie o glugă spre a-şi feri faţa cu trăsături aspre. „Se vede treaba că e foarte grăbit să fugă din locul acesta”, gândi Max.

Nu zăbovi nici cât să-şi schimbe caii sau să-şi lase ajutoarele să se odihnească.

Când bărbatul se uită în jos, către Max, totul era acoperit de umbre, mai puţin licărul tăios din privirea lui.

— Dumnezeu să vă aibă în pază, milord, spuse el înainte să-şi murmure în barbă: Acolo unde mergi, chiar că o să ai nevoie de El.

Cu acest enigmatic rămas-bun, vizitiul plesni bicele de spinarea cailor, şi trăsura se îndepărtă legănându-se în beznă. Abia atunci îşi dădu Max seama cât de ostenit era. Această oboseală nu avea nimic de-a face cu greutăţile călătoriei, ci cu cei treizeci şi trei de ani care o precedaseră. Ani petrecuţi în urmărirea unui vis care îi scăpase printre degete, precum părul blond strălucitor al unei femei, chiar atunci când, în sfârşit, îl atinsese cu mâna.

Faţa lui Max se înăspri. Nu merita mila nimănui, cu atât mai puţin a lui însuşi. Făcând un efort să-şi alunge enervarea, îşi scuturâ picăturile de apă de pe umeri şi se îndreptă cu paşi mari către uşa hanului.

Intră odată cu un vârtej zgomotos de vânt, ploaie şi frunze ude. Sala comună era mult mai aglomerată decât ar fi crezut într-o asemenea noapte duşmănoasă. O duzină de clienţi beau bere la mesele puse în neorânduială. Max nu mai văzuse şi alţi vizitii în curte. Fiind singurul han de prin partea locului, probabil că sătenii se adunau acolo seara ca să se răsfeţe cu o halbă – sau poate trei – înainte de culcare.

Sala era învăluită într-o ceaţă deasă de fum de pipă. Uitându-se la focul vesel care trosnea pe grătarul vetrei de piatră, Max se gândi că, dacă ar fi fost un bărbat oarecare, şi-ar fi permis luxul să-şi scoată mănuşile jilave şi să-şi încălzească mâinile la flacără înainte de a se bucura de o halbă de bere şi de o conversaţie plăcută cu tovarăşii săi.

În momentul în care se trânti uşa, vântul protestă şuierând pentru că fusese obligat să se retragă. O tăcere stingheră se aşternu peste încăpere atunci când privirea fiecărui bărbat şi a fiecărei femei se îndreptă asupra lui. Max îi privi la rândul său cu răceală.

Întotdeauna fusese o figură impunătoare. De cele mai multe ori, era suficient doar să intre într-o cameră pentru a impune respect, o aptitudine foarte utilă atunci când trebuia să negocieze tratate de pace între grupări aflate în conflict din Birmania sau atunci când trebuia să convingă Parlamentul că interesele Companiei Indiilor de Est erau aceleaşi cu interesele Coroanei.

Simţi privirile curioase plimbându-se de la ţesătura scumpă a mantalei ia pelerina groasă care îi acoperea umerii şi apoi la butonii din alamă, la mânerul de fildeş al bastonului strâns cu mănuşa albă şi la căciula din blană de biber.

Ultima fiinţă pe care muşteriii cârciumii s-ar fi aşteptat s-o vadă dând năvală pe uşă la ceas de noapte era probabil un domn cu mulţi bani.

Îi lăsă să-l cerceteze pe îndelete, după care anunţă:

— Caut pe cineva să mă ducă la conacul Cadgwyck.

Ca prin farmec, toţi îşi feriră privirile. Îşi aruncau ocheade unii altora, îşi ascundeau feţele după halbele duse la gură sau contemplau adâncul aburind al farfuriilor cu tocană de oaie, ca şi cum acestea ar fi putut ascunde tainele întregului univers.

Nedumerit de purtarea lor ciudată, Max îşi drese glasul şi rosti ferm:

— Poate că nu m-am făcut înţeles. Vocea lui avea o autoritate care fusese şlefuită ani de-a rândul, când dăduse ordine unor locotenenţi obraznici şi condusese reuniuni cu cei mai bogaţi şi mai puternici bărbaţi din Anglia. Caut pe cineva care să mă ducă cu bagaj cu tot până la conacul Cadgwyck. O să plătesc. Şi încă bine.

Tăcerea fu întreruptă doar de bubuitura rău prevestitoare a unui tunet. Acum, sătenii nici măcar nu se mai uitau unul la altul. Max le cercetă fascinat feţele lăsate în jos şi umerii cocoşaţi. S-ar fi zis că erau nişte ţărănoi neprietenoşi care aveau o neîncredere înnăscută în străini, dar, ca un bărbat obişnuit cu toate formele de slăbiciune pe care le întâlneşti în luptă, îşi dădu seama că schimonoselile lor nu aveau drept cauză ostilitatea, ci frica.

O femeie, probabil nevasta hangiului, ţâşni către el din spatele tejghelei, ştergându-şi mâinile pe şortul pătat de bere. Judecând după gropiţele fermecătoare din obrajii bucălaţi şi după felul neliniştitor în care sânii ameninţau să i se reverse peste dantelele care-i mărgineau corsajul, probabil că fusese o frumuseţe durdulie pe vremuri.

— Haideţi, domnule, susură ea cu un zâmbet cam prea familiar, de ce vreţi să plecaţi pe vremea asta câinoasă? Mai ales că aici chiar aveţi tot ce vă e de trebuinţă. De ce, când avem şi o saltea pe care o puteţi pune într-o cameră doar a domniei voastre. Surâsul amabil de la început se lărgi într-un rânjet lacom. Doar dacă nu vreţi să o împărţiţi cu cineva!

Femeia apucă de cot o tânără servitoare cu părul în neorânduială şi o împinse spre Max. Fata îi aruncă un surâs cochet, care poate ar fi fost mai atrăgător dacă nu i-ar fi lipsit cei doi dinţi din faţă.

Înăbuşindu-şi un fior de groază la gândul că ar fi putut să împartă o saltea plină de purici cu o chelneriţă care probabil că şi ea avea purici – sau alte lucruri şi mai rele –, Max se înclină politicos în faţa celor două.

— Apreciez găzduirea pe care mi-o oferi în localul dumitale, doamnă, dar am bătut atâta cale de la Londra şi nu mai vreau să pierd o altă noapte acum când sunt atât de aproape de capătul drumului.

Hangiţa aruncă o privire disperată spre bărbatul care lustruia o halbă de cositor în spatele tejghelei.

— Vă rog, domnule, dacă o să mai aşteptaţi până mâine-dimineaţă, o să-l punem pe flăcăul Ennor să vă ducă până la conac. Şi n-o să-i dau voie să vă ia mai mult de o jumate de penny pentru deranju' ăsta.

Fără să ţină seama de propunerea ei, Max se uită în jur, cântărindu-i din ochi pe cei prezenţi.

— Tu, cel de-acolo! spuse într-un sfârşit, hotărându-se asupra unei matahale uriaşe, cu ţeasta ca un pepene lucios, care purta o cămaşă de pânză grosolană ce stătea să-i plesnească peste umerii asemănători cu nişte dale de piatră. Bărbatul era aplecat peste un blid cu tocană şi nu îşi ridică privirea în timp ce Max se îndreptă către masa lui cu paşi mari şi apăsaţi. Pari a fi un om voinic, pe care niţică ploaie nu-l împiedică să câştige nişte bani frumoşi. Ai trăsură?

— Nu merg. Bărbatul mai luă o îmbucătură de tocană. Nu înainte de răsăritul soarelui. Ei nu i-ar plăcea asta.

— Ei? Max aruncă o privire năucită spre nevasta hangiului. Deşi părea capabilă să mânuiască un făcăleţ cu uşurinţă, nu arăta atât de ameninţătoare încât să ţină ostatic un sat întreg.

— *Ea.* În sfârşit, bărbatul îşi ridică fruntea pentru a întâlni privirea lui Max şi, cu o voce mai adâncă decât a tunetului, spuse: Doamna în Alb de la conacul Cadgwyck.

Capitolul 4

Ceilalţi muşterii din han scoaseră un suspin adânc. Prin părţile acelea, catolicismul nu mai era la mare preţ de mai bine de trei secole, când regele Henric al VIII-lea hotărâse că era mai simplu să divorţeze de Caterina de Aragon decât să-i taie capul, dar, cu coada ochiului, Max văzu cum un bărbat îşi făcea semnul crucii.

Pe măsură ce începea să înţeleagă, o emoţie pe care abia o recunoscu prinse a clocoti înlăuntrul lui. Dându-şi capul pe spate, Max făcu ceva ce nu mai făcuse de luni bune şi credea că nu avea să mai facă vreodată. Râse.

Era un râs profund, perfect, tonic, bogat, la fel de nepotrivit în atmosfera încărcată a cârciumii precum plânsul unui prunc la trecerea unui dric.

— Nici asta nu o să-i placă, îl avertiză posac bărbatul cel chel, după care îşi văzu mai departe de tocană.

Max clătină din cap, râzând încă cu gura până la urechi.

— Nu pot să cred că toate prostiile astea sunt din cauza unei stafii. Deşi nu ştiu de ce ar trebui să mă surprindă. De parcă n-aş fi auzit de tot felul de superstiţii, unele mai aiuritoare decât altele. În India există acel *bhoot* care merge cu picioarele de-a-ndărătelea şi nu are umbră. În Arabia, iscusitul *effreet* poate să intre în trupul unui om şi să pună stăpânire pe el, iar ceilalţi, lăsându-se păcăliţi, îi îndeplinesc dorinţele. Şi oare ce castel sau conac părăginit din Anglia nu are propriul demon cu chip de câine sau

propria Stafie Cenuşie? M-am documentat atunci când am hotărât să vin aici, şi se pare că în Cornwall stafiile sunt atât numeroase, încât este o minune că nu se împiedică unele de altele. Începu să le numere pe degete: Fiara din Bodmin, împreună cu umbrele tuturor marinarilor ademeniţi spre stânci de jefuitorii nemernici care voiau să le ia încărcătura. Apoi mai sunt chiar stafiile tâlharilor şi contrabandiştilor, osândiţi să rătăcească pentru totdeauna prin ceţuri ca nişte năluci pâlpâitoare, drept pedeapsă pentru cumplitele lor nelegiuiri.

Clătină din cap cu mâhnire.

— Dar dacă trebuie neapărat să am şi eu stafia mea, cu siguranţă va fi o Doamnă în Alb. Pentru că numai bunul Dumnezeu ştie cât timp am pierdut bântuit fiind de o femeie!

Sătenii îl priveau chiorâş, de parcă ar fi fost nebun. Într-adevăr, se gândi Max, vocea lui căpătase un ton agresiv, de-a dreptul fioros.

Nevasta hangiului îşi puse mâinile în şoldurile planturoase şi se încruntă dezaprobator, ca pentru a-i arăta străinului cât de repede se puteau întoarce localnicii împotriva lui.

— N-aţi lua în râs vorbele noastre dacă aţi fi văzut cum arăta faţa fostului stăpân al conacului când alerga prin sat, puţin după miezul nopţii, pe jumătate mort, fugărit de nu se ştie ce drăcovenie se ascunde acolo.

— Nu a scos o vorbă despre lucrurile pe care le-a văzut! adăugă chelneriţa, al cărei chip devenise şi mai palid sub claia de păr galben ca lămâia.

— Văleu, parcă l-ar fi zărit pe necuratu’, oftă un bătrân cu pielea tăbăcită şi cu un ochi acoperit de un petic de cârpă.

Ceilalţi săteni intrară şi ei în vorbă, devenind mai viteji cu fiecare cuvânt.

— S-a jurat că n-o să mai pună picioru’ în locu’ ăla

blestemat nici pentru tot auru' din lume.

— Cel puţin a scăpat cu viaţă. Cel de dinaintea lui n-a fost la fel de norocos.

— A căzut de la geam, de la catul al patrulea, aşa s-a întâmplat. L-au găsit în curte, cu gâtu' sucit.

Tăcerea se aşternu din nou peste încăpere. Ploaia se oprise, şi pentru o vreme nu se auzi decât şuieratul cumplit al vântului pe sub streşini.

Când în cele din urmă Max vorbi, glasul îi era blând, dar cu o undă de autoritate care îi obliga pe cei prezenţi să-l ia în seamă.

— Mi-am petrecut ultimii doisprezece ani călătorind prin locuri pe care cei mai mulţi dintre voi nu o să le vedeţi vreodată, nici în cele mai îngrozitoare coşmaruri. Am văzut oameni care îşi făceau unii altora lucruri de neimaginat şi care nu se pot povesti, atât pe câmpul de luptă, cât şi aiurea. Pot să vă asigur că diavolul pândeşte în inima oamenilor, aşa că nu e nevoie să punem răul pe seama stafiilor şi a monştrilor plăsmuiţi de imaginaţie. Dar nu vreau să mai irosesc nicio clipă din timpul meu sau al vostru, încheie el. Vârî mâna într-un buzunar al mantalei şi scoase un săculeţ din piele pe care îl aruncă spre cea mai apropiată masă, unde ateriză cu un zornăit spectaculos. Douăzeci de lire pentru cel care curajul să mă ducă la conacul Cadgwyck, înainte să se pornească iarăşi ploaia.

Ochii muşteriilor de la han străluciră de lăcomie la vederea săculeţului.

Max nu juca cinstit. Dar dacă nu ar fi încercat să joace cinstit cea mai parte a vieţii şi n-ar fi tras ponoasele pentru singura dată când nu o făcuse, nu ar fi ajuns în acea cârciumă nenorocită, la cheremul unei gloate de ţărănoi superstiţioşi. Bărbaţii din încăpere erau pescari, păstori şi fermieri care trăiau de azi pe mâine, zbătându-se să adune rămăşiţele pe care uscatul şi marea binevoiau să li le azvârle. Douăzeci de lire erau mai mult decât ar fi sperat ei

să câştige într-un an. Totuşi, niciunul nu dădu semne că i-ar fi acceptat oferta.

În cele din urmă, un tânăr sfrijit se ridică încetişor. Fără să ţină seama de suspinele consternate ale tovarăşilor săi, îşi scoase căciula cu un gest de respect, înainte să o mototolească în mâinile încordate.

— Derrick Hammett, domnule. La dispoziţia dumneavoastră.

Max se uită îndelung la obrajii scofâlciţi şi la trupul ciolănos de pe care atârnau nişte haine ponosite. Într-un târziu, luă punga de pe masă şi i-o aruncă.

— Prea bine, flăcăule. Să nu mai pierdem nicio clipă. Sunt convins că Doamna în Alb aşteaptă cu nerăbdare să-l întâlnească pe bărbatul care îi va fi de-acum stăpân.

*

Max îşi imaginase că va ajunge la porţile noului său cămin într-o trăsură uscată, confortabilă, nu înţepenit pe laviţa unei căruţe hodorogite, cu pârâiaşe de ploaie rece scurgându-i-se pe sub guler şi pe ceafă. Deşi avusese cele mai bune intenţii, flăcăul nu fu în stare să-şi respecte promisiunea de a-l duce la conacul Cadgwyck înainte ca ploaia să înceapă din nou.

Îndată ce trecuseră de cei doi stâlpi ai porţii hanului, unul înclinat tare spre stânga şi celălalt spre dreapta, se porniseră nişte rafale violente împotriva cărora borul pălăriei lui Max se dovedise complet inutil.

În timpul acelei călătorii lungi şi întortocheate, fusese nevoit de două ori să coboare din cotigă pentru a-l ajuta pe băiat să scoată roţile din şanţurile brăzdate de ploaie, operaţiune care îi distrusese mănuşile scumpe şi îi adusese atât cizmele, cât şi dispoziţia într-o stare deplorabilă.

Vremea părea să fie la fel de rea ca şi oamenii în acea regiune. Chiar când ajunseră în vârful dealului şi aproape

de speranţa unui adăpost, vântul se înteţi, alungând şi ultimul strop de ploaie. Max putu să simtă mirosul sărat al mării şi să audă vuietul stins al valurilor agitate ce se loveau de stânci. Încleştându-şi fălcile ca să nu-i mai clănţănească dinţii, privi atent prin întuneric, încercând să vadă prima licărire a noului său cămin.

O ţandără palidă de lună se ivi din spatele unui mănunchi de nori, şi atunci îl zări, cocoţat în vârful stâncilor impozante, ca un soi de balaur mătăhălos.

Tatăl lui îi spusese că luase proprietatea de la un văr îndepărtat pentru un preţ de nimic. „Şi pe bună dreptate", se gândi Max încruntat.

Era greu de crezut că imobilul apucase zile mai bune, deşi probabil apucase chiar secole mai bune. Un turn de piatră încorona unul dintre colţurile structurii. Parapetele stăteau să cadă, iar foişorul din vârf era înclinat periculos. O perdea strălucitoare de iederă se căţărase pe pietrele roase de vreme şi prin găurile negre ale ferestrelor, dând impresia că acesta era locul perfect în care Frumoasa Adormită să aştepte sărutul unui prinţ care nu avea să vină niciodată.

Uşa de la intrare stătea ca un dinte stricat de lemn în gura unei porţi fortificate care aparţinea probabil construcţiei originare. Diverşii descendenţi ai întemeietorului trântiseră la întâmplare nişte aripi în stil elisabetan de o parte şi de alta a porţii, după care împodobiseră hidoşenia cu detalii gotice – frontoane amplasate alandala, ferestre în ogivă cu vitralii crăpate, garguie neastâmpărate ce scuipau şuvoaie de apă peste capul oricărui nechibzuit care ar fi trecut pe sub ele.

Locul era învăluit într-un aer tragic de părăsire. Obloanele atârnau în unghiuri ciudate la ferestrele murdare, iar pe acoperiş se vedeau din loc în loc spărturi: plăcuţele de ardezie fuseseră aruncate în noapte de degetele jucăuşe ale vântului şi nu mai fuseseră niciodată

puse la loc.

Dacă însoţitorul lui nu i-ar fi confirmat că ajunsese la destinaţie, Max ar luat conacul drept o ruină. Casa arăta de parcă le-ar fi făcut tuturor o mare favoare dacă şi-ar fi dus la bun sfârşit alunecarea inevitabilă peste marginea falezei şi de acolo în mare.

În ciuda stării ei deplorabile, sau poate chiar din acest motiv, Max simţi o afecţiune ciudată faţă de bătrâna clădire. La urma urmelor, i se potrivea. Nu arăta ca un cămin, ci ca bârlogul unei fiare care-şi linge rănile în tihnă şi singurătate.

Norii goniţi de vânt acoperiră luna. În acea clipă, la fereastra turnului părăginit, Max zări o licărire stinsă, albicioasă, care dispăru la fel de repede cum apăruse.

Îşi încruntă sprâncenele. Poate că se înşelase, şi turnul nu era abandonat. Sau poate că un ciob de sticlă care se hâţâna de giurgiuveaua vreunei ferestre oglindise ceva. Dar ce?

Luna se ascundea ca o fricoasă pe după nori, lăsând să se vadă numai întinderea nesfârşită a mlaştinii de-o parte a conacului şi, de partea cealaltă, stâncile colţuroase şi marea clocotitoare.

Dintr-odată, licărirea apăru din nou, ca o himeră luminoasă pe zidul gros al nopţii.

Max aruncă o privire întrebătoare spre tovarăşul său de drum, însă Hammett îşi drămuia fiecare strop de atenţie pentru a struni caii să nu o ia la vale. Amândoi îşi smuceau capetele şi nechezau neliniştiţi ca şi cum ar fi împărtăşit dorinţa stăpânului lor de a părăsi acele locuri. Când Hammett reuşi să-i stăpânească şi putu să se uite în jur, turnul era cufundat din nou în beznă.

Max se frecă la ochi pe furiş. Nu era el omul care să aibă vedenii. În mod clar, licăririle acelea fantomatice erau un semn al epuizării, o festă pe care i-o jucau ochii obosiţi după acea călătorie istovitoare. La halul în care era

conacul, un vizitator risca mult mai mult să fie ucis de o ţiglă căzută de pe acoperiş sau de vreo balustradă putrezită decât de o stafie pusă pe rele.

— Sunteţi sigur că vă aşteaptă, milord? îl întrebă tânărul vizitiu.

Scuturându-şi picăturile de ploaie de pe genele roşietice, acesta se holba la clădirea ameninţătoare din vârful dealului.

— Nu încape nicio îndoială, îi răspunse Max sigur pe sine. Avocatul meu le-a dat de ştire cu mai bine de o lună în urmă. Servitorii au avut tot timpul să se pregătească pentru sosirea mea.

Nu putu să-l învinovăţească pe tânăr pentru aerul neîncrezător cu care-l privea. În afară de misterioasa licărire albă, casa părea la fel de părăsită şi de neprimitoare ca o criptă.

Îşi luă geamantanul şi coborî din cotigă. Îşi lăsase restul bagajelor la han, asumându-şi riscul ca sătenii să cotrobăie prin ele, deoarece în căruţă ploaia le-ar fi murat în câteva clipe.

— E aproape zece. Trebuie să luăm în seamă ora târzie. Şi nu prea îmi vine să cred că slujitorii ar sta aliniaţi în faţa uşii să-i ureze bun venit stăpânului pe o vreme cumplită ca asta.

Deşi Hammett nu părea prea convins, dădu uşor din cap a încuviinţare.

— O s-aduc restu’ cuferelor când se ivesc zorii, milord. Vă jur!

Max scoase din buzunar o a doua pungă cu bani şi i-o aruncă.

— După toţi anii cât am lucrat la Compania Indiilor de Est am ajuns să cred că vitejia şi mărinimia unui tânăr trebuie răsplătite.

— Vai, domnule! Hammett se holbă uimit la pungă. Vă foarte mulţumesc, domnule! Şi laolaltă cu mine, maică-mea

şi surorile mele. Ce-o să se mai bucure când o să vadă punga asta! Deşi murea de nerăbdare să plece, mai aruncă spre casă o privire şovăitoare. Doriţi să v-aştept până când veţi fi la loc sigur, înăuntru?

— Îţi mulţumesc, dar nu…

Cât ai clipi din ochi, Hammett smuci frâiele, iar căruţa porni la vale.

E nevoie, sfârşi Max propoziţia într-o şoaptă auzită doar de el.

Huruitul roţilor se stinse iute, lăsându-l doar cu tovărăşia vântului care se jeluia printre ziduri.

Cu geamantanul într-o mână şi bastonul în cealaltă, se îndreptă spre casă. Cândva, îşi imaginase un scenariu diferit pentru momentul întoarcerii dintr-o călătorie îndelungată. Unul în care o soţie iubitoare alerga să-l întâmpine, urmată de unul sau două ghemotoace cu părul galben ca spicul grâului, toţi dornici să-i sară în braţe, sufocându-l sub sărutări şi urându-i bun venit acasă.

Se îndreptă de spate şi porni cu paşi mari către uşă, alungând fără milă acea plăsmuire. În timp ce urca treptele de piatră care duceau la intrarea cu coloane şubrede, vântul îi aruncă în faţă câteva picături reci de ploaie.

Se opri şovăitor în capul scărilor în timp ce-şi scotea pălăria. Nu avea habar ce trebuia să facă. Era obişnuit să fie întâmpinat cu respect oriunde mergea, şi nu să fie lăsat afară, în faţa unei uşi încuiate, ca un amărât la porţile raiului.

Oare ar trebui să lovească cu ciocanul de alamă tocită pentru a-şi face anunţată prezenţa? Sau chiar să apese pe clanţă? Sau pur şi simplu să intre fără nicio şovăială, ca şi cum ar fi fost acasă la el? Păi aşa şi era, fir-ar să fie!

Chiar când îşi ridică bastonul să împingă uşa, aceasta se mişcă uşurel spre interior, iar ţâţânile neunse protestară cu un scârţâit.

Capitolul 5

Max era cu ochii în patru, aşteptând cu inima îndoită să dea peste un vârtej de pâclă sau de un vârcolac zornăindu-şi lanţurile. Un bărbat îndesat, cu umeri încovoiaţi şi cu o coamă de păr alb, apăru în uşă ţinând un sfeşnic de argint. Cum mâna îi tremura, flacăra lumânării îi arunca umbre mişcătoare pe frunte.

Fără vreo explicaţie sau vreun cuvânt de bun venit, bărbatul se dădu înapoi, ca şi cum nu i-ar fi păsat dacă Max îl urma sau nu.

Max ridică din sprâncene, dar nu şovăi prea mult. Deşi izul de mucegai şi flacăra palidă a lumânării nu aveau nimic de-a face cu ideea de confort, erau de preferat, fără îndoială, nopţii întunecate şi umede.

Holul de la intrare se întindea pe două etaje şi era acoperit cu un tapet vişiniu. În locurile unde bucăţile desprinse atârnau în fâşii, se zărea tencuiala goală de dedesubt. Probabil că aceasta acoperea nişte lambriuri din lemn scump, se gândi Max. În ciuda nedreptăţilor suferite în ultimele secole, clădirea părea să aibă o structură sănătoasă.

Când ajunseră sub un candelabru impunător îşi ridică privirea. Pânze de păianjen înveleau braţele din alamă coclită, iar lumânările odată elegante zăceau acum topite în cocoloaşe de ceară. De cealaltă parte a holului, o scară largă ducea la o galerie cufundată în beznă. Un ceas înalt se sprijinea de zid la piciorul scării, cu pendulul nemişcat, fără să scoată vreun sunet. Limbile lui erau încremenite, ca şi cum ar fi arătat de o veşnicie ora douăsprezece şi un sfert.

Însoţitorul taciturn îl conduse în salon. Câteva lămpi

cu gaz împrăştiate pe mai multe mese se străduiau să ţină piept întunericului, dar nu era greu de ghicit de ce, dinspre drum, conacul arăta atât de neprimitor: ferestrele largi cu care fusese înzestrat erau acoperite de draperii de catifea pline de praf. Amintindu-şi cu nostalgie flăcările ce trosneau vesel la Pisica şi Şobolanul, Max observă că în şemineul de marmură nu se obosise nimeni să facă focul pentru a-i ura bun venit. Oare servitorii erau atât de înapoiaţi, încât nu aveau habar nici măcar de acest gest de minimă politeţe?

Îşi lăsă geamantanul pe covorul turcesc în culori şterse. Majordomul – sau cel puţin asta era funcţia pe care i-o atribuia Max, dat fiind că nu se prezentase – puse sfeşnicul pe o măsuţă aşezată între două ferestre şi trase fără vlagă de şnurul destrămat al unui clopoţel. Un nor de praf se împrăştie în jur, făcându-l să strănute năprasnic. Bărbatul încă mai fornăia pe nas şi îşi ştergea ochii cu manşeta cămăşii când uşa de la celălalt capăt al salonului se deschise, iar servitorii se adunară să-şi întâmpine stăpânul.

Reuşiră să se alinieze cum se cuvine doar după îndelungi înghionteli, chicoteli, şoapte şi călcături pe picioare. Max simţi cum furia i se transforma în groază. Delăsarea jalnică în care se afla conacul nu era de mirare, ţinând cont de efectivele reduse ale personalului. În casa lui din Belgrave Square avea de două ori mai mulţi servitori, pe când aici nu se vedeau decât majordomul, cinci slujnice şi un flăcăiaş care purta o livrea de lacheu croită, fără îndoială, pentru un bărbat în toată firea. O perucă pudrată, care arăta de parcă fusese trasă de pe creştetul unui nefericit aristocrat francez chiar *după ce* acesta făcuse cunoştinţă cu ghilotina, îi stătea pieziş pe cap. Max clipi când o molie apăru din perucă şi se îndreptă fâlfâind din aripi spre o lampă.

În timp ce slujnicele îşi priveau picioarele, flăcăiaşul se propti pe călcâie şi îi aruncă lui Max o privire obraznică.

Printre ei nu se găseau niciun bucătar, niciun servitor care să toarne vinul la masă, niciun valet. Max începu să regrete deja că nu-şi convinsese valetul să ia calea exilului împreună cu el. Îşi închipuise că avea să găsească la conac un slujitor care să-i preia atribuţiile. Când era cât pe-aci să-şi piardă orice speranţă pentru o primire cuviincioasă, o femeie se strecură pe uşă şi se aşeză la capătul rândului, cu buzele arcuite într-un zâmbet respectuos.

— Bună seara, domnule. Eu sunt menajera şi mă numesc doamna Spencer. Vă rog să-mi daţi voie să vă urez bun venit la conacul Cadgwyck.

Max ştia că era datoria majordomului să-i întâmpine pe oaspeţi, dar noul său majordom era ocupat să-şi scuture câteva fire de praf de pe haina mâncată de molii. Mâinile îi tremurau şi mai tare acum că scăpaseră de sfeşnicul greu.

— Doamnă Spencer, spuse el înclinând capul cu o plecăciune scurtă.

Chiar dacă ceilalţi alcătuiau o adunătură pestriţă, doamna Spencer părea să aibă toate calităţile necesare unei menajere englezoaice. Ţinuta îi era fără cusur, şi avea o postură mai semeaţă decât mulţi militari pe care îi cunoştea Max. Un şorţ alb scrobit îmblânzea asprimea rochiei negre. Părul brunet era strâns la ceafă într-un fileu, cu o sobrietate aproape dureroasă. Tenul deschis la culoare, neted şi fără niciun rid, nu dădea niciun fel de indiciu despre vârsta ei. Max socoti că avea, ca şi el, vreo treizeci şi trei de ani, dacă nu şi mai mult.

Era o femeie simplă, fără nimic izbitor sau special care să atragă atenţia unui bărbat. Avea bărbia ascuţită, pomeţii proeminenţi, nasul subţire şi drept, dar poate un pic prea lung pentru a fi considerat gingaş. Zâmbea cu gura închisă, ca şi cum buzele ei erau obişnuite să reţină vorbele care-i stăteau pe limbă. Sau poate că doar încerca să ascundă nişte dinţi stricaţi. Singura trăsătură care ar fi putut ispiti un bărbat să o privească mai atent erau ochii.

Adâncimile de un verde-închis străluceau de o inteligenţă care ar fi trecut cu uşurinţă drept răutate la o femeie mai puţin precaută. Singurele concesii făcute frivolităţii erau dantela fină care ieşea de sub guler şi lănţişorul subţire din argint care abia se întrezărea. O curiozitate firească îl făcu pe Max să se întrebe ce atârna la capăt. Poate, o miniatură ieftină înfăţişând chipul domnului Spencer?

— Sper că aţi avut o călătorie plăcută, spuse ea arcuindu-şi delicat sprâncenele.

Max se uită în jos. Apa încă îi mai picura de pe tivul mantalei, înmuind covorul, iar cizmele Wellington din piele de viţel aveau o crustă groasă de noroi. Îşi îndreptă din nou privirea către ea.

— O, a fost divin.

Aşa cum îşi închipuise, ironia lui muşcătoare nu avu niciun efect.

— Mă bucur să aud asta. Din păcate, sunt unii care consideră clima noastră cam aspră.

— Chiar aşa? făcu el, însă cuvintele îi fură acoperite de un nou tunet asurzitor. Nu-mi pot închipui de ce ar avea o asemenea opinie.

— Cu îngăduinţa dumneavoastră, vă voi prezenta şi restul personalului.

Dacă nu ar fi fost tulburat de timbrul catifelat al glasului ei, Max i-ar fi adus la cunoştinţă că singurele lucruri pe care le-ar fi dorit în acea clipă erau un pahar mare de coniac şi un pat cald. Nota de rafinament din vorbirea ei nu-l surprinse. De regulă, membrii de frunte ai personalului, chiar dacă proveneau din satele din împrejurimi, împrumutau accentul stăpânilor. Noua sa menajeră nu făcea excepţie.

— Acestea sunt slujnicele, zise ea arătând spre şirul de tinere: Beth, Bess, Lisbeth, Betsy şi Lizzie.

De-abia ajunsese la capătul rândului, că o a şasea slujnică intră alergând în salon.

— Şi Pippa, adăugă doamna Spencer pe un ton rece.

Dacă celelalte slujnice îşi făcuseră timp cel puţin să-şi prindă părul şi să-şi pună şorţurile şi bonetele, tânăra Pippa arăta de parcă atunci căzuse din pat. Rochia îi era boţită, gulerul larg deschis la gât, iar bumbii botinelor zgâriate nici măcar nu-şi dăduse osteneala să-i încheie.

Celelalte slujnice făcură reverenţe respectuoase; Pippa căscă şi se scărpină în părul negru încâlcit, după care mormăi: „Excelenţa Voastră”.

— „Milord” va fi îndeajuns, zise Max. Nu voi fi „Excelenţa Voastră” decât după moartea tatălui meu, care este sănătos tun, aşa încât se prea poate să trăiască mai mult decât mine.

— Cu puţin noroc, murmură încetişor tânărul lacheu.

— Ce-ai spus? se răsti Max.

Doamna Spencer zâmbi larg în timp ce îl ciupea drăgăstos pe băiat de ureche.

— Dickon, lacheul nostru şef, tocmai spunea că suntem foarte norocoşi să avem un nou stăpân aici, la conacul Cadgwyck. A cam fost lăsat în voia sorţii de când predecesorul domniei voastre a plecat în mare grabă.

— Desigur! bolborosi Dickon, frecându-şi urechea şi aruncându-i o privire revoltată pe sub genele roşietice. Şi eu am spus acelaşi lucru. Chiar acelaşi lucru.

După câte îşi dădea seama Max, flăcăiaşul nu era doar lacheul-şef. Era, de fapt, *singurul* lacheu.

— A fost chemat la Londra pentru o afacere care nu mai putea să aştepte, nu-i aşa?

Max ştia că fostul stăpân al conacului fugise mâncând pământul, îngrozit de o stafie teribilă, născocită de propria minte, dar nu voia să se dea în vileag.

— Aşa se pare, răspunse calm doamna Spencer. Mă tem că nu a stat destul de mult încât să ne dezvăluie motivul plecării sale atât de neaşteptate. Întorcându-i spatele lui Max, rosti cu o voce caldă: Aş fi nepoliticoasă

dacă nu l-aş include în lista prezentărilor pe căpitanul acestei corăbii falnice care este conacul Cadgwyck, preacinstitul nostru majordom, domnul Hodges.

Cuvintele îi fură întâmpinate de un sforăit. Max îşi întinse gâtul să-l zărească pe bărbatul care îi dăduse drumul în casă şi care acum moţăia tolănit pe un scaun Hepplewhite decolorat. Bărbia îi era căzută în piept, sugerând imaginea unui porumbel dolofan ce se odihnea cu ciocul îngropat în pene.

— Domnule Hodges, repetă menajera, mult mai tare de data aceasta.

Majordomul tresări speriat.

— Cred că e ora de servit ceaiul, nu-i aşa? Imediat alerg să aduc căruciorul.

Ieşi în fugă din încăpere sub privirile consternate ale celorlalţi.

Max îşi încruntă sprâncenele. Bărbatul nu era mut, aşa cum crezuse, ci doar un nebun obişnuit.

Atunci când doamna Spencer se întoarse spre el, era din nou calmă şi cu zâmbetul pe buze. Împreunându-şi mâinile în faţă, ca un fel de Buddha preafericit, spuse:

— Trebuie să fiţi foarte istovit după o călătorie atât de lungă. Dickon va fi extrem de încântat să vă arate unde este camera dumneavoastră.

Judecând după privirea lui duşmănoasă, tânărul lacheu ar fi fost şi mai încântat să-l arunce pe Max de pe cea mai apropiată stâncă. Sau prin fereastra deschisă cea mai la îndemână.

— Nu este nevoie, doamnă Spencer, spuse Max. Prefer să mă însoţiţi dumneavoastră.

Deşi aşa ceva n-ar fi părut cu putinţă, faţa posomorâtă a lui Dickon se întunecă şi mai tare.

Doamna Spencer îşi păstră pe chip aceeaşi atenţie politicoasă.

— Pot să vă asigur că tânărul Dickon este cât se poate

de priceput…

Max făcu un pas spre ea, folosindu-se de avantajul staturii sale impunătoare pentru a-şi sublinia cuvintele:

— Insist.

Surâsul menajerei deveni şovăielnic. Deşi, după toate aparenţele, nu-i convenea, trebuia să se supună; altfel, ar fi însemnat să-l sfideze în faţa celorlalţi servitori, ceea ce ar fi fost, într-adevăr, un exemplu prost.

În cele din urmă, femeia îşi *recăpătă* zâmbetul. Buzele ei întredeschise aminteau de o vietate încolţită care îşi arată dinţii. Dinţi care erau în stare perfectă, mici şi albi, impresionant de regulaţi, în afară de strungăreaţă fermecătoare care îi despărţea pe cei doi din faţă.

— Prea bine, milord, spuse ea ceremonios, luând sfeşnicul pe care majordomul îl lăsase pe masă.

Max avu senzaţia că urma să-l trosnească peste ceafă cu obiectul greu de argint.

Doamna Spencer porni către hol, aruncându-i peste umăr o privire care putea fi luată cu uşurinţă drept o provocare dacă ar fi făcut parte din aceeaşi clasă socială şi nu ar fi fost unul stăpân, iar celălalt slugă.

— Mergem?

Max o urmă pe noua sa menajeră pe scara plină de umbre, către întunericul şi mai adânc care învăluia primul etaj. Ştia că ar fi trebuit să-i fie ruşine. Dintotdeauna fusese autoritar, dar niciodată nu-i plăcuse să-i întărâte pe alţii. Atunci, oare de ce îl amuzase să-şi bată joc de un om pe care nu-l cunoştea şi care pe deasupra mai era şi în serviciul său? Îi era foarte greu să o învinovăţească pe doamna Spencer pentru că încercase să i-l bage pe gât pe Dickon.

Aproape toată viaţa, Max respectase fidel regulile de bună-cuviinţă. Ştia foarte bine că nu era deloc potrivit ca o femeie să însoţească un bărbat în dormitorul acestuia, mai ales că abia se cunoscuseră. Poate că pur şi simplu voise să

vadă dacă acel calm perfect pe care îl afişa femeia avea vreo fisură. Judecând după cât de drept îşi ţinea capul, după umerii ţepeni şi cadenţa aproape milităroasă cu care păşea pe fiecare treaptă a scării, se părea că armura rămăsese intactă. Mersul ei era atât de hotărât, încât parcă i-ar fi urmat în marş pe Hannibal şi elefanţii lui pe când traversau Alpii, în timpul celui de-al doilea război punic.

Privirea lui se duse ceva mai jos, unde descoperi mişcarea unduitoare a şoldurilor, o slăbiciune pe care nu o bănuise. Îl tulbura închipuirea feminităţii delicate sub straturile băţoase de pânză apretată. Când doamna Spencer îi aruncă o privire peste umăr, Max îşi îndreptă iute ochii către faţa ei. Nu avea obiceiul să studieze cu interes fundul unei femei, mai ales al uneia care lucra pentru el.

— Să presupun că cei pe care mi i-aţi prezentat reprezintă întregul personal? o întrebă, sperând ca astfel amândoi să-şi aducă aminte cine era stăpânul conacului.

— Nu, nicidecum! exclamă doamna Spencer, ca şi cum această idee ar fi fost o prostie. Mai este Nana, bucătăreasa. Nu am crezut că este nevoie să o deranjez, pentru că se scoală foarte devreme să pregătească micul dejun. Şi doamna Beedle, care vine din sat în zilele de marţi, de două ori pe lună, să ajute la spălatul rufelor. Aflaţi, milord, că noi ştim cum să ne gospodărim aici, la Cadgwyck. Şi o facem cu folos.

În timp ce lăsa dâre cu degetele prin praful gros care acoperea balustrada, Max se întrebă dacă nu cumva femeia era la fel de nebună ca noul său majordom.

Cât dură acea tăcere stânjenitoare, îşi dădu seama că doamna Spencer avea o însuşire foarte ciudată: zornăia la fiecare pas. În doar un minut, creierul său obosit înţelese că sunetul muzical venea de la impresionantul inel cu chei pe care menajera îl purta la brâu.

— Aveţi o adevărată colecţie de chei, remarcă el.

— Cineva trebuie să fie cu ochii în patru şi să vegheze

peste toate, răspunse ea fără să clipească.

— Trebuie să fie greu să te furişezi aşa. Ca o pisică cu un clopoţel prins la gât.

— *Au contraire,* milord, susură ea, reuşind încă o dată să-l surprindă cu felul în care pronunţa cuvintele în franceză. Dacă toată lumea ştie că pisica poartă clopoţel la gât, aceasta devine mult, mult mai periculoasă atunci când şi-l scoate.

De data aceasta, zâmbetul pe care i-l aruncă peste umăr era dulce-pisicesc. Când doamna Spencer îşi îndreptă din nou atenţia către scări, Max îi privi printre gene spatele delicat. Şi-o închipuia strecurându-se pe coridoarele conacului, în toiul nopţii, dedându-se la tot soiul de răutăţi. Fără îndoială, pisicuţa asta avea şi gheare.

Unduirea şoldurilor pe sub fustele respectabile părea şi mai accentuată acum, de parcă ar fi vrut să-l aţâţe anume. Când ajunseră la etaj, umbrele tremurânde pieriră în strălucirea delicată a lumânării. Un nimb de lumină se căţără pe perete, punând în valoare portretul atârnat dincolo de capătul scărilor.

Privirea lui Max se îndreptă într-acolo precum o molie atrasă irezistibil de flacăra unei lumânări ce-i va aduce sfârşitul. I se tăie răsuflarea. Uită pe loc de doamna Spencer. Dorinţa lui disperată de a se vârî într-un pat cald şi uscat rămase doar o amintire.

Toate dispărură, mai puţin imaginea care îi plutea în faţa ochilor.

Capitolul 6

— Dumnezeule mare! spuse Max în şoaptă, luând sfeşnicul din mâna doamnei Spencer şi îndreptându-l în sus.

Menajera suspină resemnată, ca şi cum ar fi anticipat

o asemenea reacţie.

Max frecventa cele mai rafinate familii londoneze, vizitase nenumărate muzee din Florenţa şi Veneţia şi văzuse sute de portrete la viaţa lui, unele realizate de maeştri precum Gainsborough, Fragonard şi Sir Joshua Reynolds. La Dryden Hall, reşedinţa în care crescuse, exista o galerie impresionantă cu portretele severe ale strămoşilor săi. Acum însă era ispitit să le considere doar nişte pete de vopsea uscată pe o pânză.

Artistul care făcuse acel portret reuşise să surprindă nu doar trăsăturile fizice, ci şi sufletul personajului. Chiar şi ochii cei mai lipsiţi de simţire şi-ar fi dat seama că fusese îndrăgostit nebuneşte de modelul său şi că dorise să transmită această trăire tuturor celor care-i contemplau opera.

Dădea cumva iluzia că o surprinsese cu o clipă înainte să-i înflorească un zâmbet. Un colţ al buzelor era îndreptat în sus, ţinând privitorul cu sufletul la gură în aşteptarea gropiţei care avea să urmeze negreşit. Buzele pline, de culoarea mărgeanului, păreau să tachineze cu promisiunea unui zâmbet, dar ochii căprui râdeau fără ascunzişuri pe sub aripile graţioase ale sprâncenelor. Erau ochii unei femei care gusta pentru prima dată din puterea pe care o avea asupra bărbaţilor şi savura fiecare înghiţitură.

Buclele blonde erau strânse lejer în creştet şi prinse cu o panglică de un albastru de Prusia, însă câţiva cârlionţi scăpaseră şi încadrau obrajii de un trandafiriu pe care nu l-ar fi putut reproduce nici cel mai scump fard. Purta o rochie cu talie înaltă, de un galben fastuos amintind de florile primăverii, în contrast cu fundalul negru al coridorului. Privirea lui Max se opri asupra sânilor plini ce se profilau din decolteul pătrat al corsajului.

Frumuseţea şi graţia acelei femei erau atemporale. Tabloul ar fi putut fi pictat la fel de bine cu un deceniu sau cu un secol în urmă. Era cu neputinţă de spus.

— Şi totuşi, cine eşti? murmură el.

O privire scurtă înspre coridor îl încredinţă că restul portretelor fuseseră scoase de pe pereţi, în locul lor rămânând doar nişte forme dreptunghiulare.

Menajera pufni, reamintindu-i că era prin preajmă.

— Celelalte opere de artă au fost vândute, dar *ea* a venit la pachet cu casa. E o clauză a contractului de vânzare. Nu contează prin câte mâini trece proprietatea, portretul trebuie să rămână.

Max înţelegea perfect de ce foştii stăpâni ai casei nu se plânseseră de o asemenea moştenire ciudată. Majoritatea bărbaţilor ar fi fost fericiţi să treacă pe lângă portret în fiecare zi şi să-şi imagineze că superba făptură le era soţie. Sau amantă.

— Cine este? întrebă el după o uşoară ezitare. Ştia că răspunsul avea să trimită femeia din portret în trecutul căruia cu siguranţă îi aparţinea.

— Poate altă dată, milord. Este târziu şi ştiu că sunteţi foarte ostenit. N-aş vrea să vă plictisesc.

Doamna Spencer dădu să plece, însă mâna lui Max îi prinse braţul ca într-un cleşte.

— Plictisiţi-mă.

Rămase încremenită la auzul ordinului dat pe un ton poruncitor. Doar cu câteva clipe înainte, Max aproape că uitase de existenţa ei. Acum, în lumina tremurândă a sfeşnicului, îşi dădu seama pe deplin cât de aproape stăteau unul de celălalt. Percepea fiecare respiraţie ce se strecura printre buzele întredeschise, ridicarea şi coborârea sânilor pe sub pânza apretată a corsajului, parfumul discret şi proaspăt de săpun de rufe şi pâine aburindă care rămăsese lipit de ea aşa cum parfumurile scumpe se lipeau de pielea doamnelor din înalta societate.

Sub degetele lui, oasele ei păreau fragile. Greşise atunci când o comparase cu o materie dură şi rece precum granitul sau oţelul.

Privirea îi alunecă spre buzele ei. Când nu erau arcuite într-un zâmbet profesional, lipsit de veselie, arătau surprinzător de moi, umede şi îmbietoare…

Abia acum observă că sfeşnicul se înclinase, iar ceara i se scurgea pe cizmele şi aşa greu încercate. Vraja ciudată care-i învăluise îşi pierdu brusc orice putere.

Îşi trase mâna înapoi şi spuse ursuz:

— Nu a fost o rugăminte, doamnă Spencer. A fost un ordin.

Menajera îşi netezi mâneca mototolită; privirea pe care i-o aruncă pe sub franjurile genelor cafenii exprima o părere deloc favorabilă despre ordinul respectiv.

— Numele ei este… *a fost* Angelica Cadgwyck.

„Angelica.” Privirea lui Max rătăci iarăşi spre femeia din tablou. Avea un nume potrivit. În ciuda farmecului ce invita la păcat, chipul ei era acela al unui înger.

— Să înţeleg că familia ei a dat numele conacului şi al satului?

— Până acum vreo zece ani, ei stăpâneau ţinutul. Şi, din câte am înţeles, Angelica era tratată ca un fel de prinţesă moştenitoare. Mama ei murise în chinurile facerii, iar tatăl, lordul Cadgwyck, o iubea ca un nebun.

— Cine ar putea să-l condamne? mormăi Max, vrăjit iarăşi de promisiunea aţâţătoare din ochii aceia căprui, scânteietori. Ce s-a întâmplat cu ea?

Doamna Spencer îi atinse cu cotul mâneca hainei atunci când se aşeză alături de el în faţa tabloului. În privirea ei se citea un dezgust la fel de intens ca fascinaţia pe care portretul o exercita asupra lui.

— Ceea ce se întâmplă întotdeauna când o tânără este răsfăţată în aşa măsură, încât are impresia că orice moft trebuie să-i fie satisfăcut, fără să se gândească vreodată la consecinţe. Adică, scandal. Nenorocire. Distrugere.

Mirat de unda de dispreţ pe care i-o simţise în voce,

Max aruncă o privire piezişă către profilul dezaprobator al menajerei. Ar fi trebuit să-şi dea seama că o asemenea femeie nu putea să aibă niciun fel de compasiune pentru cei care cădeau pradă ispitelor trupeşti. Probabil că respingea cu hotărâre chiar şi plăcerile cele mai nevinovate.

— Ce fel de scandal? întrebă el, deşi putea să bănuiască.

— La un banchet dat în onoarea ei, atunci când a împlinit optsprezece ani, a fost prinsă împreună cu un tânăr într-o situaţie compromiţătoare. Cred că era chiar artistul care a pictat acest portret. Eu nu sunt de loc din Cadgwyck, aşa că nu cunosc chiar toate amănuntele. Tot ce ştiu este că, potrivit zvonurilor, fratele ei l-a împuşcat mortal pe tânărul acela fără să-i acorde măcar şansa unui duel. Tatăl ei a suferit un atac de apoplexie şi a înnebunit de durere. Fratele a ajuns la închisoare…

— La închisoare? o întrerupse Max, prins mai mult decât ar fi vrut în mrejele acelei poveşti lugubre.

— Familia Cadgwyck era încă foarte influentă prin părţile acestea, aşa că tânărul a reuşit să scape de spânzurătoare, fiind deportat în Australia. Se pare că, înainte de tragedie, tatăl ei făcuse nişte afaceri nechibzuite. Creditorii s-au repezit ca rechinii ce simt miros de sânge în apă, şi familia a pierdut totul: averea, onoarea, chiar şi conacul pe care şi-l transmiteau de la o generaţie la alta de cinci sute de ani.

Max îşi îndreptă privirea către tablou.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Doamna Spencer ridică din umeri, ca şi cum soarta unei fete nesăbuite nu o interesa aproape deloc.

— Ce mai putea să i se întâmple după ce adusese nenorocirea asupra tuturor celor pe care îi iubise? Ştiind că a doua zi trebuiau să părăsească pentru totdeauna conacul, s-a aruncat de pe o stâncă în mare.

De când Clarinda îl alesese pe Ash în locul lui, Max se obişnuise cu durerea surdă şi apăsătoare din inimă. Împunsătura ascuţită pe care o simţi în acel moment îl luă însă pe nepregătite. Nu avea niciun rost să fie mâhnit de soarta unei fete pe care nu o întâlnise niciodată. Pe de altă parte, i se părea de neconceput ca făptura aceea din tablou să se predea fără luptă.

— S-a făcut vreo anchetă? Au existat suspiciuni de crimă?

— Nu, niciuna, replică doamna Spencer pe un ton categoric. Fata a lăsat un bilet în care îşi explica foarte limpede intenţiile.

— Biletele pot fi contrafăcute.

Menajera îi aruncă o privire piezişă.

— Poate că asta se întâmplă în piesele de teatru foarte complicate sau în romanele gotice, dar aici, în Cornwall, nu suntem atât de pricepuţi sau de diabolici. Cred că a fost doar fapta necugetată a unei fete copleşite de vinovăţie.

Cu ochii la tablou, Max abia dacă-i auzi vorbele.

— Mi-ar fi plăcut să o cunosc.

— Nu vă pierdeţi speranţa, milord. S-ar putea să vă surâdă norocul.

Doamna Spencer îi luă sfeşnicul din mână şi se îndreptă către scara din capătul coridorului, lăsându-şi stăpânul să hotărască dacă voia să o urmeze sau să rămână singur în beznă.

Max alese prima variantă, nu înainte de a arunca o ultimă privire la portretul nestăpânitei domnişoare Cadgwyck.

Odată ajunşi la etajul al doilea, în aripa de răsărit, doamna Spencer folosi o cheie din bogata sa colecţie ca să descuie uşa dormitorului. Încăperea spaţioasă încă mai păstra urmele strălucirii de odinioară, dar şemineul de marmură era la fel de întunecat şi de rece ca şi cel din

salon. Pe masă nu se vedea nici urmă de cină. O singură lampă ardea pe noptiera de lângă patul cu baldachin, aruncând în jur mai multe umbre decât reuşea să spulbere. Dacă Max ar fi ştiut că îl aştepta o primire atât de rece, ar fi zăbovit la han să mănânce un castron cu tocană. Aşa însă, trebuia să se resemneze cu aroma înnebunitoare de pâine care se răspândea din părul doamnei Spencer. La foamea de lup care îl năpădise, era singurul lucru pe care-l putea face ca să nu se repeadă asupra ei şi s-o înghită pe loc.

Anne se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă, arătându-i limpede că nu voia să facă niciun pas în interiorul camerei. Oare chiar se credea în pericol de a fi dezonorată? Lăsa el impresia că îşi dorea cu atâta disperare compania unei femei încât s-ar fi aruncat asupra primei slujnice care-i ieşea în cale şi ar fi siluit-o pe salteaua roasă de *molii?*

Simţi cum îl cuprindea furia. Deoarece îşi petrecuse o bună parte din viaţă căutând cele mai bune metode de a o stăpâni, nu mai putea să-i recunoască semnele decât atunci când era prea târziu.

Abia reuşi să-şi desprindă maxilarele încleştate ca să vorbească.

— Ar fi un deranj prea mare dacă v-aş ruga să aprindeţi focul în cămin? Şi poate să aduceţi ceva de mâncare pentru cină?

— Nicidecum, spuse ea cu zâmbetul acela enervant de calm. Îl voi trimite pe Dickon cu o gustare şi cu geamantanul dumneavoastră. Din prag, se întoarse să adauge: Nu vă fie teamă, milord. Suntem aici să vă îndeplinim orice dorinţă.

Vocea ei gravă, senzuală, în totală contradicţie cu înfăţişarea scrobită, avu asupra nervilor lui încordaţi efectul unui balsam pus pe o rană. Promisiunea aceea nevinovată îi aduse în minte o imagine tulburătoare, aşa cum nu mai cunoscuse de mult.

Cu acelaşi zâmbet pe chip, menajera îi închise uşa încetişor în faţă, lăsându-l să se întrebe dacă nu cumva îşi alesese o pedeapsă mai aspră decât merita.

Ajunsă la etajul întâi, Anne se sprijini de balustradă încercând să-şi recapete suflul. Tremurul degetelor cu care se străduia să-şi aranjeze părul îi dădea de gol nervozitatea. Îşi păstrase stăpânirea de sine, dar costul fusese aproape insuportabil.

— Îndrăznesc să spun că Excelenţa Sa este altfel decât cum te aşteptai.

Vocea batjocoritoare, venită din întuneric, o făcu pe Anne să sară şi să-şi apese mâna pe piept. Nu s-ar fi speriat atât de rău dacă afirmaţia nu i-ar fi oglindit propriile gânduri.

Pippa ieşi din penumbră râzând cu gura până la urechi.

— Ce-i? Ai crezut că sunt o stafie?

Făcând eforturi să-şi potolească bătăile inimii, Anne o privi furioasă.

— Dacă-mi mai apari aşa în cale, o să devii una înainte să bagi de seamă. De ce nu eşti în pat? Când a trebuit să-l întâmpinăm pe noul stăpân abia te-am putut smulge din aşternuturi.

Pippa împlinise şaisprezece ani, dar când îşi încreţea nasul mic şi obraznic arăta de parcă ar fi avut iarăşi şapte.

— Nu mai fi aşa colţoasă! Voiam să mă asigur că Domnul cel Mare şi Tare nu se poartă prea familiar cu tine.

— Şi ce ai fi făcut în cazul ăsta?

— L-aş fi lovit în cap cu vătraiul.

Oricine altcineva ar fi presupus ca Pippa glumea, însă Anne nu fu deloc surprinsă când mâna subţire a fetei scoase dintre pliurile fustei instrumentul cu pricina. Ţinând seama de licărirea sălbatică din ochii ei, probabil şi-ar fi îndeplinit misiunea cu mai mult elan decât ar fi fost necesar.

— Doamne sfinte, Pippa! strigă Anne. Din cauza ta o să fim spânzuraţi cu toţii! Nu e nevoie să faci pe cavalerul în armură strălucitoare care vrea să salveze o domniţă în primejdie. Pot foarte bine să-mi port şi singură de grijă.

— Da, dar lordul Privire Posomorâtă arată ca şi cum ar fi în stare să siluiască o menajeră, plus una sau două slujnice de la bucătărie, fără ca măcar să-şi dea jos mantaua sau să-şi mototolească lavaliera de la gât.

Anne oftă amintindu-şi că fusese aproape de a-şi pierde cumpătul când mâna lui puternică îi cuprinsese braţul într-un gest de o intimitate surprinzătoare.

— Fără îndoială, nu este un biet moş care trage la măsea şi ia un cearşaf agăţat de o coadă de mătură drept semn prevestitor de moarte.

Observaţia fetei o obligă pe Anne să retrăiască şocul din clipa când intrase în salon şi-l găsise privind ameninţător pe sub sprâncenele groase şi negre, cu picăturile de ploaie şiroind pe covorul turcesc pe care vreun strămoş jefuitor din neamul Cadgwyck îl luase ca pradă demult, în ultima cruciadă, şi îl adusese la castel. În faţa acelui chip ameninţător, tot ceea ce reuşise să facă fusese să-şi lipească pe buze zâmbetul agreabil de menajeră competentă.

Contele avea mai mult de doi metri, dar nu înălţimea sau lăţimea umerilor, şi mai impunătoare pe sub mantaua de ploaie, îl făceau atât de impunător, ci felul în care domina încăperea.

Un altul poate ar fi părut caraghios, stând acolo cu pălăria în mână şi cu cizmele năclăite de noroi, dar Dravenwood arăta de parcă ar fi fost pe cale să strige: „Să li se taie capetele!”, ordin care i-ar fi fost dus grabnic la îndeplinire.

Probabil că asta păţiseră frizerul şi valetul lui. Şuviţele de păr des, negru ca tăciunele, nu erau tunse scurt, aşa cum o cerea moda timpului, ci ajungeau până la gulerul

mantalei. Câteva fire argintii îi străluceau la tâmple, iar maxilarele sale frumos sculptate erau umbrite de o barbă care nu mai fusese rasă de cel puţin două zile.

Ochii lui cenuşii o făceau să se gândească la ceţurile care se răsuceau pe deasupra mlaştinilor. Anne crezuse întotdeauna că cenuşiul era o nuanţă banală, dar ochii lui, atunci când era nemulţumit, aveau obiceiul derutant de a scăpăra precum fulgerele vara pe cer. Scânteia de inteligenţă din acei ochi reprezenta o primejdie de prim ordin pentru membrii personalului de la Cadgwyck. Contele era un bărbat care înţelegea repede, şi acest lucru îi putea duce la pierzanie dacă nu erau atenţi. În momentul prezentărilor o măsurase pe Anne cu privirea, apoi îşi mutase atenţia în altă parte, catalogând-o drept ceea ce era: o slujnică, o fiinţă inferioară. Nu o găsise atrăgătoare; nu era demnă de interesul lui.

Situaţia nu trebuia să se schimbe.

— Ei bine, trebuie să recunoşti că dacă-l omoram cu vătraiul am fi rezolvat o grămadă de probleme, zise Pippa cu voioşie. Măcar am fi câştigat mai mult timp pentru căutări, înainte ca următorul stăpân să sosească.

— Nu şi dacă am fi sfârşit cu toţii la închisoarea din sat, aşteptând să vină călăul. Totuşi, ai dreptate într-o privinţă: cu cât mai repede va chema lordul Privire Posom… adică lordul Dravenwood, se corectă Anne, o trăsură care să-l ducă la Londra, cu atât mai bine o să ne fie nouă.

— Să ne fie bine? Am petrecut ultimii patru ani scotocind prin tot conacul, din pivniţe până-n pod, după o comoară care poate nici nu există. Ce înseamnă să ne fie bine?

Anne se strădui să-şi ascundă propriile îndoieli de ochii strălucitori şi negri ai Pippei.

— Comoara există, şi este doar o chestiune de timp până când o vom găsi. Atunci vom pleca pentru totdeauna de aici şi ne vom face un cămin al nostru.

— Dar dacă e numai o legendă? O istorioară cu zâne menită să-i amuze pe copii şi să înfierbânte închipuirea visătorilor? Visătorii au căutat mai bine de un secol comoara îngropată a căpitanului Kidd şi nu au găsit nici măcar un bănuţ.

Anne atinse cu degetele medalionul pe care îl ţinea întotdeauna ascuns în corsaj, dar niciodată departe de inima ei. Mica bijuterie le amintea amândurora de ce trebuiau să continue căutarea.

— De multă vreme am încetat să mai visez. Ştiu însă că acea comoară există, iar noi o vom găsi. Trebuie doar să-l trimitem pe lordul Dravenwood la plimbare cât mai repede cu putinţă, astfel încât să ne vedem de treaba noastră. De preferat, fără să ne folosim de ustensilele trebuincioase pentru şemineu. Luând din mâna fetei arma improvizată, Anne porni pe coridor cu încredere şi vioiciune. Deşi pare înspăimântător, contele a dovedit deja că suferă de aceeaşi slăbiciune ca oricare alt bărbat, adăugă ea.

— Şi care ar putea fi aceasta? o întrebă Pippa, care mergea tropăind în spatele ei.

Anne se opri şi ridică lumânarea în dreptul portretului din capul scării.

— *Ea.*

Buzele voluptuoase ale femeii din tablou păreau să ascundă un secret încântător, care putea fi smuls doar cu un sărut.

— Aha, doamna noastră şi-a mai adăugat încă o inimă la colecţie, murmură Pippa. Nu se mai satură, nu-i aşa?

— Până când lordul Dravenwood i-a văzut portretul aş fi jurat că e lipsit de inimă.

Anne văzuse uimirea de pe chipul contelui şi pe feţele altor bărbaţi. Bărbaţi care se opreau din drum la vederea portretului şi rămâneau cu gura căscată, ca şi cum ar fi devenit muţi şi orbi la orice, în afara frumuseţii care se afla înaintea lor.

În momentul în care vraja îşi făcuse efectul asupra noului stăpân, Anne avusese impresia că devenise aproape invizibilă, licărind stins ca o stea la apropierea zorilor. Ar fi trebuit să fie bucuroasă că eforturile sale de a trece neobservată fuseseră încununate de un asemenea succes. În schimb, simţea muşcătura ascuţită a dezamăgirii.

Preţ de o clipă, îşi dăduse voie să creadă că el era altfel. Că n-ar fi căzut pradă unor asemenea farmece uşuratice. Nu-şi putea închipui cum i se născuse acea iluzie nesăbuită şi primejdioasă. Căuta explicaţia în arcuirea cinică a buzelor lui, în ironia sa muşcătoare sau în felul în care ridurile fine din colţurile gurii i se adânceau, atunci când alţii ar fi zâmbit.

Atunci când îl văzuse aşezându-şi inima şi mintea în mâinile albe ca petalele de crin ale Angelicăi, înţelesese că nu era diferit de ceilalţi bărbaţi.

Acum, uitându-se în ochii atotcunoscători ai Angelicăi, simţi că o înţepa ceva mai ascuţit decât dezamăgirea, ceva care semăna mai mult cu gelozia. Era de-a dreptul caraghioasă, se gândi. Angelica avea să le fie de folos, aşa cum le fusese întotdeauna.

— Hai, Pippa. Trebuie să-l trimit pe Dickon să-i ducă stăpânului cina. Cu cât se culcă mai repede, cu atât o să facă mai repede cunoştinţă cu femeia visurilor sale.

Coborî lumânarea, lipsind-o pe Angelica de nimbul luminos, în timp ce o îndemna pe Pippa să zorească pasul spre scări, Anne mai privi o dată pe furiş la tablou, rezistând cu greu pornirii copilăreşti de a scoate limba la chipul semeţ.

— Sau a coşmarurilor sale, adăugă ea în şoaptă.

*

Angelica Cadgwyck se uita la necunoscutul care-i cotropise căminul. Chiar nebărbierit şi cu părul în

dezordine, era fără îndoială un bărbat frumos. Dar învăţase pe propria piele că un chip plăcut putea ascunde o inimă întunecată şi nimicitoare.

Sperase să poată arunca o privire înlăuntrul acelei inimi, însă bărbatul adormit îşi păstra secretele cu străşnicie. Buzele îi erau strânse într-o linie ameninţătoare, şi cuta abia vizibilă dintre sprâncene îl făcea să arate ca şi cum s-ar fi încruntat chiar şi în vis. Fu cuprinsă de o dorinţă ciudată de a-l atinge ca să vadă dacă era posibil să-i şteargă acea cută doar cu o atingere delicată din vârful degetelor.

Dar el era din carne şi oase şi ea nu era altceva decât un vis, plăsmuit cu bună ştiinţă ca să pună stăpânire pe inimile bărbaţilor. Bănuia că necunoscutul mai avusese de-a face cu stafii. Bolborosea, scrâşnea din dinţi şi se agita necontenit, iar sudoarea îi lipise pe frunte un smoc de păr negru.

Angelica întinse o mână palidă către el, dornică să atingă un trup cald şi solid şi clocotind de viaţă înainte să alunece iarăşi în noaptea rece şi pustie.

*

În general, Max nu visa deloc pe timpul somnului. Când îi mărturisise asta logodnicei sale, Clarinda îl privise cu ochii ei verzi strălucitori şi exclamase:

— Nu fi caraghios! Cu siguranţă visezi. Toţi bărbaţii fac asta. Doar că tu nu-ţi aminteşti ce ai visat.

Nu-i dăduse crezare până în prima noapte petrecută la conacul Cadgwyck, când simţise degetele reci ale unei femei atingându-i tandru şuviţa de pe fruntea înfierbântată. Gemuse şi se zvârcolise fără astâmpăr în pat. Acea simplă atingere îl alina şi îl aţâţa în acelaşi timp, tulburându-i trupul şi sufletul. Tânjea să-i prindă încheietura subţire în palmă, să ia acele degete şi să le sărute unul câte unul ca

un preludiu la gustul dulce al buzelor. Hotărât să o facă, întinse mâna după ea, dar nu găsi decât aer. Deschise ochii şi, după câteva clipe, înţelese că era în patul de la conac, sub un baldachin somptuos, *singur.*

Cum se făcea că visul păruse mai real decât ceaţa din ultimele luni, pe care abia putuse s-o străbată atunci când era treaz? Nu credea că ar fi fost în stare să-l uite vreodată, mai ales că era încă pe deplin aţâţat şi tânjea după atingerea unei femei într-o parte a trupului mai erogenă decât fruntea.

În ciuda atitudinii nepăsătoare pe care o afişa în societate, Max avea porniri trupeşti mai puternice şi mai răscolitoare decât ale majorităţii bărbaţilor. Conştient de asta, îşi făgăduise să le ţină în frâu cu stricteţe. Învăţase un lucru de la fratele său: cât rău le putea face un bărbat celor din jur atunci când îşi satisfăcea poftele fără să se gândească la consecinţe.

Asta nu însemna că ducea o viaţă de călugăr. N-ar fi plătit pentru plăceri erotice, dar nu se dăduse în lături de la relaţii cu unele văduve discrete. Totul se sfârşise atunci când Clarinda acceptase ca el să-i facă curte. Era mai lesne să reziste ispitelor ştiind că avea să împartă patul conjugal cu femeia pe care o iubise cu pasiune aproape toată viaţa. Nutrise convingerea că, luând-o de soţie pe Clarinda, dorinţele sale trupeşti şi sufleteşti aveau să fie împlinite.

„Biet nătărău”, se gândi. Aruncă la o parte grămada de cearşafuri şi îşi săltă picioarele lungi peste marginea patului. Frigul umed din cameră îi izbi carnea peste măsură de înfierbântată precum un şuvoi de apă rece ca gheaţa.

Focul pe care îl aprinsese micuţul lacheu morocănos încă mai scăpăra în şemineu. La lumina lui blândă se zăreau vechiul dulap de mahon din colţ şi tava cu mâncare abia atinsă, aşezată pe masa în stil Pembroke.

Max îşi dădu seama că era mult prea obosit ca să mai mănânce. Fără tragere de inimă, puse pe farfurie câteva

bucăţele tari de carne de vacă şi doi cartofi, însă peste câteva clipe lăsă jos furculiţa cu lehamite şi se întoarse în pat.

Un curent de aer rece îl luă prin surprindere când prinse a se undui peste firele de păr creţ şi des care îi acopereau pieptul dezgolit. Străbătut de un fior, Max îşi întoarse încetişor capul şi văzu uşile care dădeau spre balcon larg deschise, ca şi cum ar fi poftit înăuntru ceea ce îl aştepta în noapte.

Capitolul 7

Perdelele de dantelă care împodobeau uşile balconului fluturau în adierea brizei precum vălul rupt al unei mirese. Încruntat, se gândi că fuseseră închise atunci când se retrăsese sub baldachinul prăfuit. Putea să jure. Se întinse până la piciorul patului să-şi ia halatul, mulţumit că avusese inspiraţia să-l pună în geamantan, dat fiind că restul bagajelor nu ajungeau decât dimineaţă. Strângându-şi cordonul de mătase în jurul taliei, se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

Ploaia se oprise, dar luna încă stătea ghemuită după un maldăr falnic de nori, menţinând peisajul într-o beznă de nepătruns. Gândindu-se că poate uşile se deschiseseră singure din cauza vântului, Max privi cu atenţie încuietorile. Păreau în bună stare, dar asta nu însemna că erau îndeajuns de solide pentru a rezista unei rafale de vânt foarte puternice. Liniştit de explicaţia raţională pe care o găsise, dădu să închidă uşile şi să lase noaptea acolo unde îi era locul. În acel moment însă, o mireasmă neaşteptată îi atinse nările. O mireasmă foarte diferită de mirosul curat al ploii şi de cel sărat al mării. O mireasmă floralã, negreşit feminină.

Nările lui Max se dilatară în timp ce sorbeau licoarea îmbătătoare în plămâni. Îi răscolea nişte amintiri din timpul unor nopţi fierbinţi, aducându-i în faţa ochilor imaginea unor petale albe, prea sfioase să înflorească atunci când soarele era încă sus pe cer.

Iasomie.

Ispitit de mireasma irezistibilă, ieşi pe balcon fără să simtă răceala dalelor îmbibate de ploaie de sub tălpi. Dacă nu ar fi fost anotimpul nepotrivit pentru o asemenea floare gingaşă şi frumos mirositoare, ar fi crezut că o pergolă sau un spalier se aflau undeva în apropiere.

Vântul care îi biciuia părul peste ochi şi îi smulgea halatul cu degete lacome îi întări convingerea că doar plantele cele mai viguroase ar fi putut să reziste în acel climat aspru. Tot vântul spulberă şi acea iluzie de parfum care parcă nu se îndura să plece, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva plăsmuise totul în mintea sa. Fără să mai ia în seamă efectele îmbătătoare ale aromei, se îndreptă către uşile balconului. Ar fi putut să se întoarcă la confortul îndoielnic al patului şi să pună acele fantezii caraghioase pe seama viselor care îi tulburaseră somnul.

Chiar atunci îl auzi. Clinchetul îndepărtat al unei cutii muzicale ce interpreta o melodie incredibil de frumoasă, deşi notele false îi făceau părul să i se ridice pe ceafă. Se întoarse încet pe călcâie, scrutând prin noapte cu ochii mijiţi. Aripa de răsărit fusese construită la un asemenea unghi faţă de poartă, încât oferea o vedere neîngrădită asupra turnului din partea opusă. În absenţa lunii, care i-ar fi dat un aer de romantism tragic, construcţia nu era decât o ruină, o siluetă întunecată peste marea de nori învolburaţi. Ferestrele turnului erau nişte ochi goi, lipsiţi de tainicele sclipiri de lumină care i-ar fi adus la viaţă.

Max ar fi putut să jure că valsul straniu care-i ajunsese la urechi purtat pe aripile vântului venea din direcţia aceea. Se aplecă pe marginea balconului,

sprijinindu-se de balustrada umedă din fier.

Melodia încetă brusc, ca şi cum nişte mâini de nălucă ar fi trântit capacul cutiei muzicale.

Max scoase un suspin pe care nici nu-şi dăduse seama că-l înăbuşise. Rămase mult timp aşa, dar nu se mai auzi niciun sunet în afară de murmurul vântului şi zgomotul îndepărtat al valurilor zdrobindu-se de stânci.

Altul poate s-ar fi îndoit de simţurile sale, dar lui Max i se ivi un zâmbet batjocoritor în colţul gurii.

— Am fost bântuit de cele mai rele duhuri, şopti el. Dacă vrei să scapi de mine, drăguţo, trebuie să te străduieşti mai mult.

Lăsând provocarea să atârne în aer, întoarse spatele nopţii şi intră în cameră. Închise cu hotărâre uşile balconului şi le zăvori, apoi se urcă în pat.

*

Cum stăpânul precedent rareori se scula înainte de amiază, Anne era convinsă că lordul Dravenwood avea să-şi petreacă dimineaţa lâncezind în pat. Prin urmare, la opt şi jumătate, bătaia sacadată a tocurilor lui pe coridorul de la etajul întâi o luă prin surprindere. Ascunse după o armură ruginită mătura cu coadă pe care o folosea ca să aşeze pânze de păianjen proaspete pe candelabrul din hol şi se repezi să tragă de cordonul clopoţelului. Putea doar să spere că la celălalt capăt se afla cineva care să-i audă sunetul dogit de avertizare.

Din obişnuinţă îşi aranjă părul în timp ce se grăbea spre baza scărilor. Se trezise cu noaptea-n cap ca să-şi aleagă ţinuta, o treabă deloc uşoară atunci când ai la îndemână doar câteva rochii cenuşii şi negre, toate croite din ţesături recuperate de la alte haine, în cele din urmă se hotărî asupra uneia făcute din stofă aspră de lână merinos, în aceeaşi nuanţă de cenuşiu ca şi ochii lordului

Dravenwood. Un şorţ proaspăt scrobit completa ansamblul. Şorţul era semnul distinctiv al slujnicei, rostul lui fiind să se asigure că nimeni nu avea să comită o gafă luând-o drept stăpâna casei.

Se asigură că medalionul era ascuns în corsajul rochiei. Mai avea un răgaz de câteva clipe, căci, după sunetul paşilor, lordul Dravenwood se apropia de tabloul din capătul galeriei. Niciun bărbat nu trecuse vreodată pe lângă Angelica Cadgwyck fără a se opri s-o admire. Într-adevăr, zgomotul încetă. Contele cerceta fără îndoială chipul adorabil al Angelicăi, încercând să-şi dea seama dacă venirea zorilor destrămase vraja pe care o aruncase asupra lui în timpul nopţii.

Când el începu să coboare ultimele trepte, Anne îşi ţinea mâinile în faţă, cu degetele împreunate, aşteptând respectuoasă să-i facă pe plac stăpânului.

Nu avea mari şanse, dacă era să judece după felul ameninţător în care o privea pe sub sprâncenele negre şi stufoase. Cearcănele sugerau că dormise puţin, sau poate chiar deloc.

Anne îşi strânse buzele pentru a-şi înăbuşi un rânjet victorios. Poate că o singură noapte la Cadgwyck fusese de ajuns pentru a-l lămuri că făcuse o greşeală venind acolo. Cu puţin noroc, poate urma să se intereseze cât de repede i se putea pregăti întoarcerea la Londra. Acesta ar fi un ordin pe care tot personalul s-ar fi grăbit să-l îndeplinească.

Ajuns pe ultima treaptă, contele îşi pironi privirea pe limbile încremenite ale pendulei.

— Cum ar putea cineva să ştie cât e ora în casa asta? Ţineţi minte să reparaţi ceasul ăsta afurisit! Probabil îi sesizase uimirea, căci îşi mută privirea încruntată către Anne: Sper că nu vă supăraţi aşa uşor dacă mai scap din când în când vreo vorbă de ocară. Cât am lucrat pentru Compania Indiilor de Est am stat mai mult printre neciopliţi decât printre doamne.

— O, dar eu nu sunt o doamnă, îi reaminti ea cu blândeţe. Eu sunt o menajeră în serviciul dumneavoastră. Şi cred ca pendula nu se mai poate repara. Din câte am înţeles, nu a mai mers din noaptea…

Când se opri, el ridică o sprânceană, cerându-i tacit să continue.

Ea suspină cu tristeţe, străduindu-se să-i aţâţe curiozitatea.

— De *foarte mult timp.*

Contele mormăi, dându-i de înţeles că, deşi nu era satisfăcut de răspuns, se mulţumea cu el. Deocamdată.

— V-aţi odihnit bine? îl întrebă ea, cercetându-i chipul cu atenţie.

— Atât cât se poate într-un pat cu care nu eşti obişnuit. Cu toate că toată viaţa n-am făcut decât să dorm prin paturi străine. Când Anne ridică o sprânceană nedumerită, un licăr neaşteptat de amuzament îi încălzi ochii cenuşii şi reci. Poziţia mea în Consiliul Director al Companiei îmi cerea să călătoresc foarte mult. În locuri cu climă mult mai vitregă decât aceasta. Deşi ar fi greu de imaginat, adăugă el cuprinzând cu privirea holul măturat de curent.

— Ce norocos sunteţi! Majoritatea oamenilor de pe-aici n-au ajuns să se îndepărteze mai mult de o leghe de peticul de pământ unde au văzut lumina zilei.

— Nu mi-am dorit niciodată. Am preferat întotdeauna micile bucurii ale căminului surprizelor necunoscutului.

— Şi soţia domniei voastre va veni să ni se alăture aici, la conacul Cadgwyck, odată ce veţi fi instalat aşa cum se cuvine? întrebă Anne cu grijă.

O umbră îi alunecă pe chipul aspru. Anne nu-şi dădu seama că îşi ţinuse răsuflarea decât atunci când îi auzi răspunsul.

— Nu am soţie. Atingându-şi barba nerasă care-i înnegrea maxilarul, contele mormăi: În clipa asta, un valet

mi-ar fi mult mai de trebuinţă.

Cu siguranţă, înfăţişarea lui din acea clipă nu avea eleganţa aşteptată de la un om de lume. Părul ondulat şi negru era ciufulit de parcă şi l-ar fi greblat cu degetele în loc să folosească o perie. Îşi dăduse silinţa îndeajuns ca să-şi pună o vestă bordo din mătase lucioasă şi o haină neagră, dar nu avea lavalieră. Cămaşa cu gulerul descheiat lăsa să i se vadă liniile virile ale gâtului.

Ceva din acest amestec neglijent îi dădu lui Anne senzaţia că gulerul o sugruma. Ridică o mână ca să se asigure că niciun nasture nu avea să sară din gaică fără permisiunea ei.

— Dickon ar putea…

Lordul Dravenwood se încruntă din nou.

— Nu am de gând să-l las pe micuţul acela morocănos să umble pe lângă gâtul meu cu o lamă ascuţită. Nu este nimeni în casă care ar putea să mă asiste dimineaţa şi seara? Majordomul, eventual?

— A, nu, spuse Anne în grabă. Mă tem că îndatoririle lui Hodges sunt mult prea importante. Nu ne-am putea lipsi de el.

Un alt mormăit neîncrezător.

— Dar flăcăul care m-a adus astă-noapte aici? E drept, nu se pricepe, dar pare soiul care învaţă repede şi este doritor să facă pe plac.

— Derrick Hammett? Anne înclină din cap spre cuferele legate în piele care erau îngrămădite într-un colţ al holului. Dis-de-dimineaţă a lăsat restul bagajelor în faţa uşii şi a plecat înainte măcar să-i poată cineva mulţumi sau să-i dea un şiling pentru deranj. Sincer, nu cred că îl interesează o asemenea slujbă. Sătenii nu se apropie de conac. Chiar şi doamna Beedle, spălătoreasă care vine o dată pe lună, nu ar pune piciorul în casă nici să o tai, ci insistă ca noi să-i aducem rufele murdare în curte, acolo unde are cazanul.

Din vocea de bariton a contelui răzbătea dispreţul.

— Presupun că este din cauza acelor aiureli superstiţioase despre stafie? Sper că nu credeţi în asemenea apariţii. Ridică din umăr într-un gest nepăsător şi continuă: Toţi suntem bântuiţi, mai mult sau mai puţin. Dacă nu de stafii, atunci de propriii demoni şi de regretele personale.

— Vorbiţi din propria experienţă, milord?

— Am vorbit deja prea mult, doamnă Spencer, replică el cu o strălucire de gheaţă în ochi. Dacă sătenii nu vor să lucreze la conacul Cadgwyck, de unde i-aţi luat pe membrii personalului? Aşa cum sunt ei… adăugă el privind candelabrul, care părea să fie în pericol să se prăbuşească sub greutatea pânzelor de păianjen îngrămădite pe braţele subţiri şi lungi.

— Au fost luaţi de prin alte locuri. Cu sprijinul preţios al domnului Hodges, fireşte.

De data asta, nici măcar nu catadicsi să se încrunte. Cerceta atent chipul menajerei, privirea lui pătrunzătoare ameninţând să-i scoată la iveală toate secretele.

Anne uitase cum se simţea atunci când un bărbat o privea astfel. Sincer vorbind, nu era sigură dacă *vreun* bărbat o privise astfel vreodată. Nu putea să nu se întrebe ce imagine îi oferea lordului Dravenwood. Nu-şi dădea cu lapte de trandafiri să-şi facă faţa mai netedă, nici cu pudră de orez ca să-şi acopere nasul lucitor, nici cu pastă amestecată cu funingine ca să-şi înnegrească genele. Singurul lux pe care şi-l permitea era praful pentru dinţi. Îl folosea în fiecare dimineaţă, când se trezea, şi seara înainte de a merge la culcare.

Oare el îşi dăduse seama că o inimă de femeie bătea sub nasturii îmbrăcaţi în pânză ai corsajului ei respectabil? Bănuia oare că erau nopţi când se trezea înfăşurată în aşternuturi, cu trupul mistuit de o dorinţă căreia nu îi putea găsi un nume? O dorinţă care începea din nou să înflorească sub privirea lui stăruitoare.

Revenind la comportamentul băţos care întotdeauna îi fusese de ajutor atunci când avusese de-a face cu unii de felul lui, Anne spuse:

— Am sunat să vi se pregătească micul dejun, milord. Dacă-mi îngăduiţi să vă însoţesc până la sufragerie, voi avea grijă să fiţi servit imediat.

Se îndepărtă câţiva paşi, căutând să scape de privirea aceea primejdioasă, când mâna lui îi prinse braţul. Era a doua oară când o atingea, dar asta nu ştirbea cu nimic din şocul senzaţiei încântătoare care îi străbătea fiecare fibră a trupului. Nu se mai simţise delicată sau feminină de multă vreme, însă acum, privind chipul întunecat al lordului Dravenwood deasupra ei şi mâna lui mare înconjurându-i cu uşurinţă braţul subţire, trăirea aceasta o copleşi. Cu buzele întredeschise şi abia răsuflând, îşi ridică ochii spre ai lui, pe jumătate înfricoşată de ce ar fi putut afla acolo.

— Milord?

— Ochii tăi… şopti contele, expresia dură a chipului său îndulcindu-se pe măsură ce se cufunda în ei.

Capitolul 8

Anne trebui să-şi folosească fiecare dram de stăpânire de sine ca să nu-şi coboare genele, ci să înfrunte cu semeţie privirea lordului Dravenwood. N-ar fi crezut că putea fi un observator atât de atent.

— Poftim?

— Ochii dumitale, repetă el ridicând vocea. Noaptea trecută aş fi jurat că sunt verzi, dar acum parcă ar fi căprui.

— Ochii mei sunt de un căprui banal, milord, spuse ea dăruindu-i un zâmbet liniştitor. Îşi schimbă culoarea după lumină – uneori sunt căprui, alteori sunt verzi, alteori sunt un amestec între cele două.

De data aceasta nu mai aşteptă să-i dea drumul. Pur şi simplu îşi trase braţul din strânsoarea lui şi se îndreptă către sufragerie. Nici măcar nu-i aruncă o privire peste umăr să vadă dacă o urma. Singura ei dorinţă era să scape înainte ca uimirea din ochii lui să se transforme în bănuială.

*

Max stătea singur la capătul unei mese lungi de mahon, la care ar fi încăput nestingheriţi treizeci de oaspeţi. Singura mobilă din încăpere era o servantă prăfuită. Serviciul de ceai din argint care era aşezat pe ea avea o nevoie disperată să fie straşnic lustruit.

Draperiile mucegăite din catifea fuseseră date la o parte de pe ferestrele maiestuoase cu vedere la stânci, permiţând razelor palide ale soarelui să pătrundă în salon. Ochiurile din sticlă vălurită erau la fel de murdare ca şi draperiile, făcând ca marea agitată să pară încă şi mai cenuşie decât era.

În timp ce aştepta ca micul dejun să sosească, Max se surprinse ciulind urechea ca să audă semnalul zornăitor al cheilor doamnei Spencer. Sunetul vesel care îi însoţea fiecare pas era în totală contradicţie cu înfăţişarea ei ireproşabilă. Când o văzuse aşteptându-l la piciorul scării, fiecare nasture şi fiecare fir de păr se aflau la locurile lor, ca şi cum le-ar fi prins cu acelaşi apret pe care îl folosea pentru guler şi şorţ.

După toate aparenţele, singurul lucru imprevizibil la această femeie diabolică era culoarea ochilor.

Deja regreta momentul stânjenitor în care o prinsese de braţ. Nu-şi dădea seama ce îl făcuse să o atingă, nu o dată, ci de două ori, de când sosise la conac. Niciodată nu se purtase grosolan cu slujnicele. Evident, nu avea nici obiceiul să discute cu ele despre chestiuni personale. În casa tatălui său şi, mai târziu, la el acasă, îi tratase

întotdeauna pe servitori ca şi cum ar fi fost nişte mobile; necesari, dar nevrednici de atenţie.

Dar cu cine altcineva ar fi putut vorbi în locul acela blestemat? Cu el însuşi? Cu stafia? Pufni batjocoritor. Încă vreo două nopţi petrecute de unul singur în acel mausoleu şi se putea întâmpla şi asta.

Nu avea niciun motiv să se plângă. Până la urmă, nu el alesese să vină acolo, la capătul lumii, pentru a fi lăsat în pace?

Când auzi scârţâitul uşii, se ridică plin de nerăbdare. Mirosul de pâine abia scoasă din cuptor îi însufleţea speranţele că avea s-o revadă pe doamna Spencer.

Tânărul lacheu intră ţinând o tavă în echilibru precar. Abia se vedea din redingota prea mare, de un albastru spălăcit. Pantalonii fuseseră prinşi la glezne cu ace, ca să nu se împiedice în ei. Peruca pudrată era înclinată într-o poziţie mult mai nesigură decât în ajun.

Băiatul trânti tava dinaintea lui Max, zornăind vesela de porţelan, şi apoi, plin de invidie, cu o largă mişcare a braţului, dădu la o parte capacul de argint care acoperea mâncarea.

Deşi era dezamăgit că nu-l servea menajera, Max nu se putea plânge de micul dejun tipic englezesc: două ouă ochiuri, un castron cu terci apos, o scrumbie afumată care văzuse şi zile mai bune, trei felii de şuncă puţin arse şi o felie de pâine prăjită doar pe jumătate. Mâncării îi lipseau şi gustul, şi culoarea. Nu era nici urmă de pâinea aurită cu gust de unt care-i bântuise fanteziile culinare din prima clipă când îi simţise aroma în părul doamnei Spencer.

Fără o vorbă, lacheul îşi luă locul lângă bufet cu privirea aţintită în faţă, de parcă ar fi fost un soldat din garda regelui. Tăcerea lui agresivă ar fi putut face ca durata mesei să pară mai lungă. *Foarte lungă.* Max luă o înghiţitură din ceaiul călduţ, pe care şi l-ar fi dorit ceva mai tare, apoi întrebă:

— E vreun ziar pe care aş putea să-l citesc în timp ce mănânc? Băiatul oftă dezgustat şi furios, de parcă Max i-ar fi cerut Sfântul Graal, ca să-şi bea ceaiul din el.

— Să văd ce pot să găsesc.

Contele îşi terminase feliile de şuncă şi întingea cu furculiţa fără chef în ouă, când Dickon se întoarse cu nişte foi îngălbenite la subsuoară. Max despături hârtia sfărâmicioasă ca să descopere că era un exemplar din *The Times* din octombrie 1820. Cum nu avea niciun chef să afle ce purtase regina Caroline la ceremonia de încoronare a soţului ei, cu şaisprezece ani în urmă, puse acel obiect nefolositor deoparte. Se părea că părăsise nu doar Londra, ci şi lumea contemporană.

Reuşi să înghită câteva linguri din terciul plin de cocoloaşe înainte ca un amestec de plictiseală şi curiozitate să-i dea ghes să vorbească din nou.

— Dickon? Parcă te cheamă Dickon, nu-i aşa?

Puştiul îi aruncă o privire bănuitoare.

— Da, domnule… adică, milord.

— De când lucrezi la Cadgwyck?

— Cam de cinci ani, milord.

— Dar câţi ani ai?

— Şaptesprezece, spuse băiatul cu duşmănie.

„Minţi de îngheaţă apele”, îşi zise Max. Nu părea să aibă mai mult de treisprezece ani, şi aceasta era o apreciere generoasă.

— Domnul Hodges te-a angajat?

— Nu, Ann… adică doamna Spencer m-a adus aici.

— Această doamnă Spencer a ta pare să aibă o mare influenţă, chiar dacă nu e decât o simplă menajeră, observă Max gânditor.

— Nu este doamna Spencer *a mea.* Nu este doamna Spencer a nimănui.

— Nici măcar a domnului Spencer? întrebă Max, uşor amuzat de nota de mândrie ce răzbătea din vocea lui

Dickon.

— Nu există niciun domn Spencer, lăsă puştiul să-i scape. Când văzu sprânceana ridicată a contelui, un fior de îngrijorare îi străbătu chipul. Cel puţin, nu mai există. Domnul Spencer a murit… ăă… într-un… hm… accident. A fost zdrobit de… o căruţă. Da, a fost zdrobit. O căruţă foarte mare şi foarte grea.

— Ce nenorocire, murmură Max, întrebându-se de câtă vreme era văduvă imperturbabila doamnă Spencer. Judecând după felul în care i se înteţise respiraţia şi i se întredeschiseră buzele de fiecare dată când îi apucase braţul, probabil că de mult. Dacă simpla lui atingere îi stârnea o astfel de reacţie, nu putea să nu se întrebe cum ar fi reacţionat la un sărut. Respingând acea idee absurdă şi nebunească, spuse: Nici nu-i de mirare că a ajuns să fie slujnică. O femeie cu greu îşi poate croi drum în viaţă fără protecţia unui bărbat.

Dickon nici măcar nu încercă să-şi ascundă indignarea.

— Dacă un bărbat ar încerca să-i taie calea, el ar fi cel care ar avea nevoie de protecţie.

Fără să vrea, Max, îi întoarse băiatului zâmbetul obraznic, simţindu-se pentru o clipă solidar cu el. Apoi, ca şi cum şi-ar fi dat seama că pactiza cu duşmanul, Dickon îşi reluă postura vigilentă, cu chipul şi mai încruntat decât înainte.

Oftând, Max îşi îndreptă atenţia către micul dejun. Cum nu avea nici cea mai mică idee dacă ceva mai hrănitor – sau mai apetisant – avea să apară la prânz, se forţă să termine şi ultima bucăţică din grămăjoara searbădă înainte să se ridice de la masă şi să-l lase pe băiat să strângă.

Când ieşi din sufragerie, fu cât pe-aci să se ciocnească de menajera cea vitează, care se învârtea cu o stropitoare în mână în jurul ficusului plantat într-un ghiveci aflat chiar în faţa uşii. Ar fi putut să pară mai convingătoare

dacă arbustul ar fi avut o singură frunză verde sau dacă stropitoarea ar fi avut măcar o picătură de apă în ea.

Oare îşi făcuse de lucru ca să tragă cu urechea la fiecare cuvânt din discuţia lui cu Dickon? Poate că Max ar fi trebuit să ia mai în serios atenţionarea ei despre pisica cu clopoţel. Cât timp stătea nemişcată, inelul cu chei nu avea cum să o trădeze.

Hotărât să nu se lase atras într-un alt schimb de replici necuvenit, o salută înclinând scurt din cap şi îşi continuă drumul, însă doamna Spencer porni după el cu paşi hotărâţi, distrugându-i şi ultima speranţă de linişte.

— Nu ştiam ce aveţi de gând să faceţi în prima dimineaţă pe care o petreceţi la Cadgwyck, milord. Dacă doriţi, pot să mă opresc din treburile mele şi să verificăm împreună inventarul şi cheltuielile casei.

— Nu este nevoie, spuse el fără să încetinească pasul. V-aţi descurcat atâta timp şi fără mine. Continuaţi să faceţi ceea faceţi, orice ar fi acest lucru.

Dacă fu luată prin surprindere de acele cuvinte sau de fluturarea indiferentă a mâinii lui, clinchetul vesel al cheilor de pe inel nu trăda nimic.

— Sper că micul dejun a fost pe placul domniei voastre. Doriţi…

Se învârti pe călcâie şi o privi fix, obligând-o să rămână în loc. Altfel risca să se ciocnească de pieptul lui larg şi neclintit ca o stâncă.

— Ceea ce doresc, doamnă Spencer, este o ceaşcă de cafea acceptabilă la micul dejun şi un ziar publicat în zilele noastre. În afara de asta, tot ceea ce doresc este să fiu lăsat în pace. Dacă aş fi vrut ca fiecare dorinţă a mea să fie ghicită de vreo femeie bine intenţionată, dar băgăcioasă, aş fi rămas la Londra.

Acestea fiind spuse, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşile care dădeau pe terasă, hotărât să ia aer şi în acelaşi timp să scape de menajera care îşi vâra nasul peste

tot.

În spatele său nu se auzi nimic. Nici măcar un clinchet de chei.

*

Nu trebui să facă decât câţiva paşi peste peluzele de la conacul Cadgwyck pentru a descoperi că erau la fel de neîngrijite ca şi interiorul casei. Mănunchiuri de buruieni ieşiseră printre dalele de piatră spartă ale teraselor, în timp ce tufele netunse şi plantele agăţătoare lăsate de izbelişte transformau fiecare alee într-un labirint plin de umbre. Pajiştea fusese învinsă cu mult timp în urmă de aceeaşi iederă care-şi croise drum peste pereţii năruiţi ai turnului. O scăldătoare pentru păsări decorată cu o statuie acoperită de muşchi, amintind de Venus a lui Botticelli, stătea în centrul unui havuz năpădit de apă stătută. Un aer melancolic de părăsire plutea peste toate.

Deşi se plimbă de la un capăt la celălalt al spaţiului verde care înconjura casa, Max nu văzu nici urmă de paznici de vânătoare, grădinari sau grăjdari. În definitiv, la ce ar fi fost buni aceştia din urmă? În grajd sălăşluiau doar şoareci şi rândunele care intrau prin găurile căscate în acoperiş pentru a-şi clădi cuiburile în căpriorii încovoiaţi. Pentru prima oară, contele avu senzaţia că era prizonier în acel loc.

Hoinăreala lui neobosită îl duse într-un târziu pe faleză, unde rafalele de vânt sălbatic îi desfăcură haina şi îi îndepărtară şuviţele de păr de pe faţă. Cu un picior sprijinit de o stâncă, le înfruntă fără să clipească, recunoscător că găsise în sfârşit un adversar cu care se putea măsura. Cineva peste puterea lui.

Jos, în depărtare, vântul transforma crestele valurilor în coame albe de spumă, înainte să le conducă spre pieire lovindu-le de ţancurile crestate. Mugetul fără sfârşit al mării

era mult mai puternic aici. Un zid de nori falnic se îngrămădea la orizont, transmiţând mirosul primejdiei prin fiecare gură de aer pe care o inhala Max.

În ciuda presimţirilor rele care-l încercau, trebui să admită că peisajul avea o frumuseţe aparte, o sălbăticie care-i punea sângele în mişcare ca o înghiţitură de whisky bun sau ca o femeie frumoasă. Îi făcea plăcere gândul că furtuna ar fi putut să izbucnească în orice clipă, măturând totul în calea ei şi impunând reluarea vieţii de la zero.

La stânga se vedea un golf mic unde stâncile făceau loc unei plaje în formă de semicerc. În copilărie, o asemenea privelişte i-ar fi înflăcărat imaginaţia: ar fi visat la contrabandişti, la felinare a căror lumină palidă dansa de-a lungul plajei sub cerul lipsit de lună, la locuri de trecere secrete, şerpuind printre stânci, şi la maldăre de comori îngropate în peşteri de mult uitate. Dar acele visuri fuseseră de mult înlocuite cu registrele contabile şi lungile şi plicticoasele şedinţe de consiliu unde prezida peste un grup de bătrânei suferind de gută, mai interesaţi să-şi umfle propriile buzunare decât să-şi conducă către viitor compania şi ţara.

Dintr-odată se cutremură înfiorat. Chiar dacă privirea îi era îndreptată spre mare, simţea umbra conacului în spate, cu ferestrele aţintite asupra lui ca nişte ochi care îl vegheau. Se întreba dacă mai erau şi alţi ochi aţintiţi asupra lui – nişte ochi focoşi, cu o tendinţă înnebunitoare de a-şi schimba culoarea de la verdele strălucitor al frunzelor în toiul verii la cafeniul voluptuos al lemnului de nuc atunci când te aşteptai mai puţin. Nu zăbovise îndeajuns ca să vadă ce efect avusese asupra lor dojana lui tăioasă.

Cuprins de neastâmpăr, Max îşi luă privirea de la mare şi începu să meargă de-a lungul crestei. Pe când se străduia să-şi alunge din minte imaginea menajerei, o altă femeie îşi făcu apariţia în gândurile lui. Şi nu era femeia la

care s-ar fi aşteptat, femeia care era acum fericita soţie a fratelui său.

Nu, aceasta era o puştoaică obraznică, pusă pe şotii, cu părul blond prins neglijent în creştetul capului, cu gropiţe care stăteau să apară în obrajii trandafirii. Max încetini pasul când începu să se caţăre pe stânci, întrebându-se de câte ori picioarele graţioase ale Angelicăi Cadgwyck străbătuseră aceeaşi potecă. Şi care era locul unde alesese să-şi pună capăt zilelor.

Când ajunse în vârful promontoriului stâncos care se avânta în mare, găsi şi răspunsul.

Ameţit de tăria vântului, înaintă până la margine pentru a privi marea zbuciumată spărgându-se peste lamele strălucitoare şi crestate ale stâncilor de dedesubt.

Oare luna poleia aceleaşi stânci în noaptea când Angelica murise sau era acoperită de nori? Crezuse oare că dacă îşi lua zborul de pe faleză avea să alunece uşurel în braţele mării?

Max îşi ridică ochii către orizont. Aproape că o putea vedea stând acolo – o femeie tânără, orbită de lacrimi, pe punctul de a fi izgonită din singurul cămin pe care îl avusese vreodată. Vântul i-ar fi smuls agrafele din păr ca degetele unui iubit gelos, acoperindu-i chipul cu şuviţele în neorânduială.

Iubitul îi era mort, fratele – surghiunit pe vecie, tatăl ei înnebunise din cauza durerii. Pe care îl plânsese oare în ultima clipă? Îi oferise cumva tânărului artist obraznic atât trupul, cât şi inima ei sau păstrase ceva şi pentru vreo iubire viitoare? O iubire pe care nu trăise îndeajuns ca s-o întâlnească.

În acea fracţiune de secundă, înainte să se arunce de pe stânci, oare fugise de destin sau se repezise către el cu braţele deschise?

Fără niciun fel de avertizare, malul de sub tălpile lui Max începu să se sfărâme. Sări înapoi tocmai la timp ca să

vadă cum bucăţile de piatră se prăbuşeau într-o spirală ameţitoare, fărâmiţându-se până la urmă în nenumărate grăunţe de nisip.

Capitolul 9

Sub privirea contelui, marea învolburată înghiţea fragmentele de stâncă aşa cum trebuie să fi înghiţit şi trupul sfărâmat al Angelicăi Cadgwyck cu mulţi ani în urmă. Deşi inima bătea să-i spargă pieptul – sau poate tocmai de aceea – nu se mai simţise atât de viu de multă vreme.

În ajun, când ajunsese la Cadgwyck, crezuse că pericolele cele mai mari pe care un bărbat ar fi putut să le întâlnească într-un asemenea loc erau un horn stricat sau o balustradă putrezită. Nu şi-ar fi imaginat că stâncile erau cele care îl ademeneau să-şi împlinească destinul. Dacă ar fi avut o fire mai bănuitoare şi mai puţin practică, ar fi putut chiar să presupună că era o înscenare… Dar bunul-simţ îi spunea că stratul de pietre de la capătul promontoriului fusese şubrezit de timp şi de forţele naturii. Doar el era de vină pentru că fusese cât pe-aci să moară, prăbuşindu-se în mare. Nu ar fi trebuit să se plimbe atât de aproape de marginea falezei. Clătinând din cap, se întoarse şi aruncă spre ferestrele casei o privire abătută, întrebându-se dacă mai observase cineva scena.

Pe jumătate s-ar fi aşteptat să o vadă chiar pe Angelica râzând voioasă către el dintr-o lucarnă, dar nu era nimic fantomatic în mişcarea pe care o zări la o fereastră de la primul cat.

Privirea ageră a lordului Dravenwood trecu peste partea din spate a conacului, apoi se întoarse cu o precizie

stranie exact la geamul unde stătea ea, însă Anne se ascunsese deja după draperie. Avea gura uscată, iar inima îi bătea nebuneşte sub palma pe care o dusese la piept atunci când el se împiedicase pe marginea falezei, la numai câţiva centimetri de o cădere în neant.

Făcea eforturi să-şi domolească respiraţia înainte de a trage cu ochiul pe după marginea perdelei. Spre marea ei uşurare, Dravenwood îşi reluase plimbarea de-a lungul falezei, păstrând o distanţă prudentă faţă de margine.

— Cu ăsta o să avem necazuri, nu-i aşa?

Pippa puse jos găleata cu cenuşă pentru a se aşeza alături de Anne la fereastra biroului de la etajul întâi. În acea zi făcuse un efort nefiresc pentru a-şi juca rolul de fată în casă: îşi îmblânzise buclele negre neascultătoare în două cozi frumos înfăşurate peste urechi şi îşi pusese un şorţ a cărui suprafaţă albă ca neaua era întinată doar de câteva pete cafenii.

Anne îl privea pe noul lor stăpân cum îşi alegea drumul printre pietre, furioasă peste măsură pentru că o speriase atât de rău.

— Toţi ne creează probleme, draga mea, şopti ea pe un ton enigmatic. Depinde doar cât de grave sunt.

Ştia însă că Pippa avea dreptate. Cuvântul „necaz” era înscris pe fiecare aspect al ţinutei lordului Dravenwood, în rigiditatea umerilor largi, în purtarea lui, ca şi cum ar fi căutat să vindece o rană mortală pe care nimeni altcineva nu putea să o vadă. Era înscris în umbrele care îi apăreau sub ochi şi în felul în care haina îi atârna pe trupul înalt şi slab, ca şi cum ar fost croită pentru altul. Pentru un bărbat care nu uitase cum să zâmbească.

Acestea nu erau însă decât semnale de avertisment. Dravenwood era în stare să ia minţile unei femei doar cu o privire aruncată pe sub sprâncenele groase, negre ca funinginea, ce-i împodobeau ochii ca argintul viu, sau cu o trecere întâmplătoare şi efemeră a mâinii pe talia ei. Dacă

ar fi ales să-şi folosească toate calităţile de seducător, necazul ar fi putut să se transforme într-o catastrofă. Cel puţin pentru o femeie destul de nesăbuită cât să-i îngăduie accesul la inima ei slabă sau la trupul ei.

Anne simţi privirea Pippei studiind-o cu îngrijorare.

— Ce se întâmplă cu tine, Annie? De ce eşti şi tu albă ca o stafie?

— Şi de ce nu aş fi? replică Anne cu prefăcută nepăsare. Mi-a fost teamă că prostul ăsta neatent o să cadă de pe stânci, şi noi va trebui să-i dăm explicaţii poliţistului despre un alt *accident* nefericit.

— Ce crezi că îl frământă? Pippa îşi ridică sprânceana într-o strâmbătură ironică în timp ce îl privea pe lordul Dravenwood, plimbându-se ţanţoş de-a lungul falezei, cu pulpanele hainei fluturând în urma sa. Crezi că se reface după vreo boală cumplită? Poate vreo febră cerebrală sau vreo boală exotică pe care a luat-o într-una din călătoriile sale?

Anne ar fi pus prinsoare că boala contelui era sufletească, nu fizică. Îi cunoştea prea bine semnele, pentru că odată era cât pe-aci să moară din cauza ei.

— Orice l-ar frământa nu este treaba noastră. Cum Dravenwood se îndrepta spre conac, trase iute draperiile, apoi adăugă: Dacă aş avea vreun cuvânt de spus în privinţa asta, ar pleca mâncând pământul, asemenea celorlalţi.

Pippa târî găleata spre şemineu şi îi azvârli conţinutul după grătarul din fier. Un nor întunecat de cenuşă se răspândi în aer, făcându-i ochii să lăcrimeze.

— Dacă reuşim să scăpăm de el, nu o să trimită alt nobil îngâmfat în locul lui?

— Se prea poate. Dar graţie eforturilor noastre sârguincioase, reputaţia teribilă a Doamnei în Alb de la Cadgwyck a trecut dincolo de hotarele ţinutului Cornwall. În condiţiile în care legenda ei se răspândeşte cu iuţeala gândului, le va fi tot mai greu să găsească un cumpărător

sau pe cineva care să aibă grijă de proprietate. Cu puţin noroc, ne vor lăsa în pace destul timp cât să găsim ceea ce căutăm.

— Dar dacă se vor hotărî să închidă conacul pe de-a-ntregul? *Înainte* ca noi să fi găsit comoara?

— Nu cred că vor lua o asemenea hotărâre câtă vreme au la dispoziţie nişte servitori credincioşi care vor să stea în acest loc blestemat. Până al urmă, dacă n-am fi noi, conacul ar cădea total în ruină. Anne îşi mişcă sprâncenele în sus şi în jos, privind-o pe Pippa cu subînţeles. Cel puţin, asta îi facem să creadă.

— Ce poznă mai pui la cale de data asta? întrebă fata punând găleata deoparte.

— Nimic extraordinar. Cred că nu e nevoie decât să-l înghiontim un pic spre uşă.

— Să-l înghiontim sau să-l împingem?

— Vom alege soluţia care ne va fi de cel mai mare folos, zise Anne ridicând indiferentă din umeri.

— Promite-mi că o să fii cu băgare de seamă, o îndemnă Pippa, din ochii căreia dispăruse licărul poznaş. Mi-e teamă că ar putea să fie mai primejdios decât ceilalţi.

Anne ar fi vrut să nu ia în seamă avertismentul, însă ştia prea bine ce pericol putea să reprezinte un bărbat ca Dravenwood pentru o femeie. Primejdii pândind din spatele privirilor pline de dorinţă şi al mângâierilor furate, al unor promisiuni frumoase pe care nu avusese niciodată de gând să le ţină. Aşternându-şi pe chip un zâmbet liniştitor, trecu pe lângă Pippa şi se îndreptă către şemineu. Lăsându-se în genunchi, se întinse înspre coş şi scotoci pe nevăzute până când găsi cheia murdară care controla tirajul. O răsuci brusc, apoi se ridică, scuturându-şi cu mişcări iuţi cenuşa de pe mâini.

— Încearcă să nu te mai agiţi atât, draga mea. Poate că lordul Dravenwood este o ameninţare pentru mine, dar te asigur că Angelica este o ameninţare mai mare pentru

el.

*

— Doamnă Spencer!

Spre cinstea ei, Anne nici nu se clinti atunci când strigătul tunător reverberă pe holurile conacului. Conversaţia plăcută pe care o avea împreună cu personalul adunat în jurul mesei lungi din bucătărie se curmă brusc. Lisbeth o strânse de mână pe Betsy până când i se albiră încheieturile degetelor, în timp ce restul servitoarelor se priveau cu ochii măriţi de spaimă peste castroanele aburinde cu supă groasă pregătită din homarii pe care Dickon îi prinsese chiar în dimineaţa aceea.

Hodges se ridică pe jumătate în picioare, înşfăcând cuţitul pe care îl foloseau la tăiat pâinea. Dickon îl bătu uşor pe umăr şi îl ajută să se aşeze din nou pe scaun, apoi îi luă cuţitul din pumnul încleştat şi îl aruncă la o distanţă sigură. Pippa îşi vârî şi mai adânc nasul obraznic într-un exemplar cu colţurile îndoite al *Castelului din Otranto* pe care îl şterpelise din bibliotecă.

Într-o tăcere totală, spartă doar de clinchetul vesel al andrelelor Nanei şi de sforăitul lui Pipiloi, Anne mai luă o înghiţitură din supa delicioasă înainte să pună lingura jos.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar se pare că stăpânul are nevoie de serviciile mele.

Când porni spre uşă, ceilalţi o priviră ca şi cum s-ar fi dus la spânzurătoare. Făcu eforturi să meargă în ritm constant în timp ce urca scările şi străbătea coridorul de la etajul întâi, fiind pe deplin conştientă de privirea batjocoritoare a Angelicăi Cadgwyck care-i urmărea fiecare pas. Tot calmul i se risipi însă când îl văzu pe conte înaintând spre ea cu hotărâre.

Lordul Dravenwood arăta ca şi cum abia ar fi ieşit pe porţile iadului. Funinginea îi înnegrea faţa, făcându-i albul

ochilor să strălucească şi mai puternic. Părul îi era răvăşit şi nu purta haină. Fiecare pas furios lăsa o urmă neagră pe traversa ponosită. Un nor de fum ca un talaz se ţâra în spatele lui.

Un alt bărbat aflat în această situaţie neplăcută ar fi putut părea caraghios. Dar poate că trebuie să ai simţul umorului ca să arăţi caraghios. El arăta ca şi cum ar fi vrut să ucidă pe cineva.

Fără să ţină seama de nevoia instinctivă de a-şi ridica poalele fustei şi a o lua la fugă în direcţia opusă, Anne îşi ridică semeţ bărbia când Dravenwood se opri în faţa ei. Pieptul lui larg încă se mai zbătea în sus şi în jos din cauza furiei sau din cauza efortului – nu ar fi putut spune.

Săgeţile de mânie care-i ţâşneau din ochi se potriveau perfect cu mirosul de foc şi pucioasă, se gândi Anne. Mânecile cămăşii mânjite cu cenuşă fuseseră suflecate şi dădeau la iveală braţele musculoase, acoperite din belşug cu păr negru şi creţ.

— M-aţi chemat, milord? întrebă ea, mutându-şi rapid privirea de la această privelişte, care ar fi putut avea efecte neaşteptate asupra păcii ei sufleteşti, la chipul lui.

— Doamnă Spencer, sper că-mi veţi ierta înfăţişarea scandaloasă, spuse el cu o politeţe sarcastică. A trebuit să-mi folosesc haina ca să scot fumul afară din birou înainte de a muri sufocat. Ochii i se îngustară într-o privire acuzatoare. Când mi-aţi spus că biroul este un loc agreabil unde să savurez un pahar de coniac după cină, aţi omis să mă informaţi că s-ar putea transforma într-o capcană mortală în momentul în care voi încerca să aprind lemnele care se aflau puse pe vatră.

— Vai, Doamne! Anne îşi apăsă o mână pe piept în ceea ce spera să fie o manifestare convingătoare a spaimei. Aţi păţit ceva?

— Din fericire, am reuşit să sting flăcările şi să deschid larg ferestrele înainte să fiu copleşit de fum. Când

aţi curăţat coşul ultima dată? În o mie şapte sute nouăzeci şi opt?

Anne scutură din cap, oftând năucită.

— Nu înţeleg ce s-a putut întâmpla. Am verificat chiar eu amortizorul, de dimineaţă, când aeriseam camera împreună cu Pippa. Puteam să jur că tirajul era…

Îi aruncă o privire neliniştită pe sub gene, apoi îşi plecă spăsită ochii.

Dravenwood îşi încrucişă braţele la piept, cu o expresie mult prea cinică pentru a fi numită zâmbet atârnându-i într-un colţ al buzelor.

— Lăsaţi-mă să ghicesc. Credeţi că stafia este cea care a defectat tirajul.

— Nu fiţi caraghios, milord! Chiar dumneavoastră aţi spus că nu există stafii.

Contele îşi încordă maxilarul.

— Eu am spus ca oamenii sunt în stare să creeze ei înşişi lucruri care să-i bântuie, fără a avea nevoie de ajutorul puterilor supranaturale.

— Cu siguranţă aveţi mare dreptate. Poate că a fost o defecţiune. Chiar acum o să trimit cameristele să cureţe biroul şi pe Dickon să verifice tirajul.

— Aşa să faceţi. După aceea, trimiteţi-l pe Hodges în camera mea. După cum vedeţi, am nevoie de ajutor pentru a face baie.

Anne simţi un nod în gât. Nu prevăzuse această complicaţie.

— Dickon poate să verifice tirajul şi mâine-dimineaţă. Sunt sigură că ar fi foarte bucuros să vă ajute cu baia, dacă îmi îngăduiţi doar un moment să…

— Trimiteţi-l pe Hodges, îi ordonă Dravenwood. Doar dacă, bineînţeles – se aplecă spre ea cu o atitudine ameninţătoare – nu aţi vrea mai degrabă *dumneavoastră* să mă ajutaţi.

Din nefericire, virilitatea puternică şi nedisimulată a

contelui era scoasă în evidenţă şi mai mult de înfăţişarea lui sălbatică. Cu ochii cenuşii mistuiţi de un foc doar de ei ştiut, cu părul ciufulit ca de degetele unei iubite şi arătându-şi dinţii albi strălucitori în contrast cu faţa înnegrită de cenuşă, arăta ca un bărbat în stare de orice. Absolut orice.

O flăcăruie primejdioasă prinse a se înteţi în pântecul lui Anne, aducându-i un şuvoi de căldură în obraji. Nu ar fi fost surprinsă dacă ar fi văzut fumul ridicându-i-se din trup.

Se dădu stânjenită un pas înapoi, după care spuse înţepată:

— O să le pun pe Lisbeth şi pe Betsy să vă pregătească baia şi îl voi trimite pe Hodges sus, să vă ajute.

— Vă foarte mulţumesc, răspunse el cu pedanterie exagerată.

Anne îl privi cum se îndepărta, aproape dorindu-şi să fi avut la îndemână vătraiul Pippei.

*

Max se aşeză mai bine în cada de aramă, odihnindu-şi ceafa pe margine. Fu nevoit să-şi ridice genunchii în sus, într-un unghi ciudat, doar pentru a-şi cufunda parţial picioarele lungi, dar apa caldă care îi învăluia muşchii pieptului era o recompensă pentru poziţia neplăcută. Îşi propusese să-i ceară doamnei Spencer să comande o cadă mai potrivită cu dimensiunile lui.

O jumătate de zâmbet şovăielnic îi înflori pe buze când îşi aminti privirea ei indignată din momentul în care îi sugerase să-l ajute la baie. Nu ştia de ce îl bucura atât de mult să o necăjească, dar nu mai simţise de ani întregi acel fior neobrăzat de satisfacţie.

Pentru o scurtă perioadă, atunci când erau copii, el şi Ashton înduraseră tirania unei bone nemţoaice pe care erau fericiţi să o chinuie cu orice prilej. Încă îşi mai amintea ţipetele ei guturale din noaptea când se rostogolise peste o

şopârlă fără de noroc pe care i-o ascunseseră în pat. Zâmbetul lui Max se stinse încet. Asta se întâmpla când el şi Ash erau nedespărţiţi, cu mult înainte ca dragostea lor pentru aceeaşi fată să-i îndepărteze.

Probabil că doamna Spencer nu era cu nimic mai bună decât guvernanta nemţoaică. Începuse să suspecteze că Doamna în Alb de la conacul Cadgwyck era doar un efort de imaginaţie menit să scuze nepriceperea personalului.

Ar fi putut să-i dea pe toţi afară şi să aducă de la Londra nişte servitori demni de acest nume. Servitori care nu ar fi îndrăznit să-i conteste autoritatea sau să-l scruteze cu o licărire batjocoritoare în frumoşii ochi căprui. Totuşi, acest gând nu îl încânta pe cât ar fi trebuit. Dacă şi-ar fi chemat servitorii de la Londra, aceştia nu ar fi ştiut nimic despre casă sau despre stafia care locuia acolo, dar ar fi ştiut totul despre el. Venise în Cornwall tocmai pentru a scăpa de ochii curioşi care îl urmăreau de fiecare dată când intra într-un salon, de bârfele murmurate în şoaptă. Doamna Spencer şi echipa ei pestriţă îi puneau răbdarea la încercare, dar cel puţin nu se fereau din calea lui ca şi cum ar fi fost un fel de monstru ţâfnos şi nici nu-i aruncau pe la spate priviri pline de milă.

Luă bucata de săpun parfumat care plutea în apă şi se frecă leneş peste piept ca să şteargă petele încăpăţânate de funingine. Ce ar fi făcut dacă doamna Spencer ar fi intrat în joc şi ar fi răspuns ofertei sale de a-l asista la baie? Închise ochii şi aproape că-i simţi mâinile albe, răcoroase alunecând peste fierbinţeala trupului său. S-ar fi întins să-i desfacă agrafele una câte una, până când părul i s-ar fi rostogolit în jurul chipului, scoţându-i la iveală tainele. Şi-ar fi înfăşurat mâna în acel scul mătăsos în timp ce ea s-ar fi aplecat peste el şi şi-ar fi atins buzele întredeschise de ale lui, ispitindu-l să-şi plimbe vârful limbii peste strungăreaţa atrăgătoare dintre dinţii ei, înainte să se scufunde adânc în moliciunea fierbinte şi umedă a…

— La dracu'! înjură Max, sărind în sus din apă şi scuturându-se de acel vis primejdios.

De unde naiba apăruse *asta?* Niciodată nu avusese asemenea gânduri obraznice despre bona nemţoaică. Într-adevăr, avea silueta unei nave de război, o voce mai groasă şi o pereche de mustăţi mai impresionantă decât a bătrânului duce. Totuşi, numai gândul că menajera lui înţepată i-ar fi primit cu bucurie sărutul sau avansurile era mai mult decât absurd. Mai degrabă l-ar fi prins de ceafă şi l-ar fi ţinut sub apă până când nicio bulă de aer nu s-ar mai fi ridicat la suprafaţă.

Un ciocănit timid se auzi la uşă. Oare reuşise, nu se ştie cum, să cheme obiectul fanteziilor sale?

— Intră, ordonă el ursuz, cufundându-se din nou în apă pentru a nu lăsa să se vadă ce greutate îi apăsa în pântece.

Uşa se deschise scârţâind şi dădu la iveală capul lui Hodges, alb ca zăpada. Majordomul intră prudent, uitându-se de jur împrejur de parcă ar fi căutat potenţiali agresori. Avea un prosop gros înfăşurat pe un braţ.

La început lui Max îi fu teamă că Hodges amuţise din nou, dar, după o tăcere stânjenitoare, majordomul spuse:

— Doamna Spencer m-a trimis, milord. Mi-a spus că aveţi nevoie de ajutor pentru baie.

— Ai ajuns exact la timp, Hodges. Apa tocmai începuse să se răcească.

Hodges şovăi o clipă, ca şi cum nu ar fi ştiut ce urma să se întâmple, apoi merse grăbit spre marginea căzii. Desfăcând prosopul până când formă un fel de perdea între ei, îşi pironi privirea politicos în altă parte în timp ce stăpânul ieşea din cadă.

Max luă prosopul şi începu să-şi frece cu putere capul şi pieptul fără să se jeneze de goliciunea lui, ca orice gentleman obişnuit să fie ajutat de servitori în orice situaţie.

— Scuzele mele pentru deranj, Hodges. Îmi dau seama că acest lucru este sub demnitatea dumitale. Trebuie să căutăm un valet destoinic.

— Sunt convins că doamna Spencer va rezolva problema.

Max îşi prinse prosopul în jurul taliei, studiind gânditor faţa inexpresivă a bărbatului. Nasul şi obrajii lui erau uşor rumeni, ca şi cum trăsese bine la măsea la tinereţe.

— Dumneata eşti majordomul acestei case, nu-i aşa? Nu eşti îngrijorat că doamna Spencer poate să-ţi încalce autoritatea?

— Doamna Spencer se pricepe foarte bine la ceea ce face. Hodges vorbea afectat, ca un actor de pe Drury Lane care-şi repeta replicile pentru spectacolul de sâmbătă dimineaţa. Sunt foarte fericit să mă supun dorinţelor ei.

— Un sentiment pe care îl împărtăşea fără îndoială şi domnul Spencer, pufni Max. Cel puţin dacă-şi cunoştea interesul.

— Domnul Spencer? repetă Hodges, a cărui privire redevenise sticloasă.

— Iubitul soţ răposat al doamnei Spencer. Dickon mi-a povestit totul despre tragicul accident în care şi-a pierdut viaţa.

Majordomul clipi de câteva ori, ca şi cum se căznea să-şi aducă aminte ceva ce i se spusese cu mult timp în urmă.

— Ah, da! exclamă într-un târziu, cu faţa luminată de uşurare. Căruţa!

— Potrivit lui Dickon, se pare că a fost o mare nenorocire, îndrăznesc să spun că biata văduvă a fost copleşită de durere.

— Din câte ştiu, era de neconsolat. I-a fost o soţie credincioasă. Foarte credincioasă.

În timp ce Max rumega această informaţie, Hodges luă halatul de pe bufetul greoi din colţ şi îl desfăcu pentru

ca stăpânul să-l îmbrace.

Max lăsă prosopul umed să cadă pe covor şi dădu curs invitaţiei majordomului, prinzându-şi cordonul halatului în jurul taliei.

Hodges se înclină, foarte mândru că strădania sa fusese atât de bine primită.

— Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu, doar atât. Luându-l de cot, Max îl conduse către uşă. Înainte ca mâna majordomului să atingă clanţa, Max deschise uşa brusc. Se aştepta s-o vadă pe doamna Spencer rostogolindu-se cu capul înainte în încăpere, dar pe coridorul plin de umbre nu era nimeni. Îşi scoase capul pe uşă şi se uită în ambele direcţii. Nici urmă de vreun suflet, viu sau mort.

— Sunt foarte mulţumit de serviciile dumitale, îl asigură el pe Hodges. Nici nu-ţi dai seama cât m-ai ajutat.

În timp ce majordomul se îndepărta în pas săltat, fredonând voios, Max închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea. Cântărind tot ce aflase despre menajera lui misterioasă, şopti:

— Într-adevăr, m-ai ajutat foarte mult.

*

În noaptea aceea, Max visă din nou.

Deşi făcuse multe călătorii în China, nu fusese niciodată într-un salon unde se fuma opiu, însă acum se simţea aşa cum îşi închipuise toată viaţa că ar fi trebuit să fie acolo. Membrele lui atârnau grele într-o stare de amorţeală plăcută, în timp ce mintea îi hoinărea departe, eliberată de lanţurile care o ţineau prizonieră atunci când era trează. Lanţuri pe care le făurise chiar el, cu un ţel suprem în minte: să îşi facă datoria şi să venereze ca un sclav o femeie a cărei inimă fusese întotdeauna dăruită unui alt bărbat. Lăsându-şi trupul în urmă, pluti în noapte,

printre uşile deschise ale balconului de la dormitor. Aripile vântului îl duseră drept pe înălţimile ameţitoare ale stâncilor. Chiar la capătul promontoriului, o femeie stătea cu spatele la el. Purta aceeaşi rochie ca în tablou, fusta ei largă unduindu-se în bătaia vântului. Rochia avea culoarea gălbenelelor pline de promisiunea primăverii. O primăvară care nu avea să mai vină niciodată, dacă mai făcea încă un pas.

Max tânjea să strângă în căldura braţelor sale trupul tremurând, să-i mângâie părul zburlit de vânt şi să-i spună că, deşi părea de neînchipuit acum, inima ei zdrobită urma să se vindece. Avea să se ocupe el de asta, chiar dacă ar fi trebuit să culeagă cioburile risipite cu mâinile goale şi să le pună la loc unul câte unul. Dar trupul său zăcea nemişcat în pat. Tot ce putea face era să privească neajutorat cum ea îşi întinse braţele mlădioase ca nişte aripi şi dispăru dincolo de marginea falezei.

Se ridică în capul oaselor, abia putând să respire. Cu câteva clipe în urmă nu ar fi fost în stare să se clintească nici dacă cineva i-ar fi dat foc la saltea, dar acum o cumplită nelinişte pusese stăpânire pe el. Azvârli cât colo aşternuturile îmbibate de sudoare şi dădu la o parte perdelele oprimante ale baldachinului, dornic să-şi recapete libertatea.

Visul nu-i părăsise încă mintea. Putea să vadă acea siluetă deznădăjduită pe buza falezei, luând o hotărâre asupra căreia nu avea cum să mai revină niciodată.

Se aşeză pe marginea patului şi îşi privi cu dispreţ conturul abia ghicit al mâinilor. Păreau atât de puternice, dar de fapt erau complet neputincioase în acel moment.

Aerul răcoros al nopţii se revărsa asupra trupului său înfierbântat. Ridică încetişor capul. Preţ de o clipă fu sigur că visa, pentru că uşile balconului erau larg deschise. Simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Chiar el le încuiase înainte de culcare, verificând de două ori ivărele şi apăsând cu

putere mânerele ca să le încerce, încuiase chiar şi uşa dinspre coridor, pentru a fi sigur că nimeni rău intenţionat n-ar fi putut să se strecoare în cameră în timp ce el dormea. O privire scurtă îi confirmă că toate erau aşa cum le lăsase: cheia era încă în broască.

Când întoarse capul spre balcon, o adiere uşoară îi mângâie conturul îngheţat al feţei. În noaptea aceasta nu era nici furtună, nici rafale violente de vânt. Uşile fie se deschiseseră singure, fie fuseseră deschise de vreo mână nevăzută.

Dintr-odată, o panglică de ceaţă intră plutind în încăpere, purtând cu ea mireasma obsedantă de iasomie, bogată şi dulce şi într-atât de aţâţătoare încât putea înnebuni un bărbat. Pentru o clipă, pâcla păru să se adune în ceva mai consistent – o siluetă umană cu părul lung, unduitor, un veşmânt alb şi forme abia rotunjite. Plăsmuirea se topi pe cât de repede se ivise.

Max se întinse până la marginea patului să-şi ia halatul, se îmbrăcă şi apoi trecu grăbit prin uşile deschise ce dădeau pe balcon. Acolo, mireasma de iasomie era mai slabă, dar suficient de puternică încât să-i înteţească dorinţa.

Cu mâinile pe balustradă, îşi îndreptă privirea către turnul părăsit, aşteptându-se să zărească o străfulgerare de lumină fantomatică sau să audă clinchetul unei cutii muzicale. Tumul rămase însă întunecat. Tot ce auzi fu zgomotul valurilor spărgându-se de stâncile îndepărtate într-o şoaptă visătoare.

Simţi cum tensiunea i se scurgea încet din trup. Oare nu-l acuzase el pe fostul stăpân de la Cadgwyck că se lăsase alungat de propria lui închipuire? Nici el nu era cu nimic mai prejos. Îngăduise unui vis complicat şi unor poveşti melodramatice despre o veche tragedie să-i răscolească fanteziile. Angelica Cadgwyck nu era decât o străină pentru el. Oricât de nefericit îi fusese destinul, nu

avea niciun motiv să-i ofere un loc în imaginaţia... sau în inima sa.

Probabil că exista o explicaţie cât se poate de plauzibilă a faptului că ivărele de la uşile balconului se deschiseseră. Avea s-o găsească dimineaţă, cu mintea proaspătă, la lumina strălucitoare a zilei. Mai calm, îşi trecu o mână peste părul ciufulit şi îl aranjă. Mirosul de iasomie dispăruse cu totul, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva ieşise din vreo amintire îngropată de multă vreme.

Îşi dădu jos halatul şi se pregăti să se urce din nou în pat. În momentul acela aruncă o privire peste umăr şi văzu uşa dinspre coridor larg deschisă.

Capitolul 10

Cheia era încă în broască, acolo unde o lăsase Max, dar uşa era deschisă. Coridorul de dincolo de ea era la fel de întunecat ca un tunel subteran.

Cu simţurile ascuţite la maximum, contele stătea la pândă. Dintr-odată auzi un sunet şi mai tulburător decât cel al unei melodii cântate fals de rotiţele ruginite ale unei cutii muzicale: era ecoul în cascadă al unui râs feminin şi dulce. Reuşise fără probleme să izgonească stafia de mai devreme, dar chicotitul acela de fetişcană avea ceva irezistibil. Semăna cu râsul ironic al unui copil care se ascunde în joacă, dar vrea din tot sufletul să fie găsit.

Buzele i se schimonosiră într-un zâmbet trist când îşi scoase halatul şi se îndreptă cu paşi mari spre dulap, de unde scoase cu repeziciune o pereche de pantaloni şi o cămaşă. Se îmbrăcă, dar nu pierdu timp să încheie cămaşa la gât. Cu gesturi nefiresc de calme, aprinse lumânarea care se afla pe noptieră, luă sfeşnicul de alamă şi ieşi pe

coridor.

Flacăra tremurândă a lumânării abia dacă străpungea întunericul. Max îşi înclină capul ca să asculte mai bine, însă locatarii casei păreau să doarmă tun. Tocmai se întreba dacă nu cumva râsul acela era simplul rod al imaginaţiei sale, ca şi mireasma de iasomie, când îl auzi din nou, mai slab, dar inconfundabil.

Ecoul fantomatic părea să vină de departe, ca şi cum ar fi călătorit nu doar prin holurile sumbre ale casei, ci şi prin coridoarele timpului. Alungând acest gând absurd, Max se mişcă în direcţia de unde venea chicotul cu sprinteneala unui vânător înnăscut.

Simţurile îi erau aţâţate de o euforie ciudată, la fel ca în acea dimineaţă, când stătuse pe marginea falezei. Doar cu câteva clipe înainte ca malul să i se surpe sub tălpi. Poate că intenţia Angelicăi Cadgwyck nu era să-l izgonească, ci să-l facă să-şi piardă minţile. Sau poate că şi le pierduse deja. Cei mai mulţi oameni ar fi fugit de o stafie, în timp ce el o căuta cu pasiune.

Pe când străbătea galeria de portrete, lumânarea arunca umbre tremurătoare peste zidurile unde fusese expuse odată chipurile întemeietorilor domeniului Cadgwyck.

Nu s-ar fi mirat dacă, ajuns la portretul Angelicăi, ar fi găsit rama goală şi pe ocupanta acesteia zbenguindu-se voioasă prin holul de la parter. Dar când ridică sfeşnicul, ea îl privea pe deasupra nasului fin, cu ochi atotcunoscători. Un zâmbet îi mijea pe buze, ca şi cum se pregătea să-i spună un secret foarte amuzant.

O adiere la fel de caldă şi de dulce ca răsuflarea unei femei îi trecu în acel moment pe la ceafă. Flacăra lumânării tremură o dată, după care se stinse, lăsându-l singur cu ea în întuneric. Rămase nemişcat, trăgând în piept mirosul usturător de fitil stins şi aşteptând ca ochii să i se deprindă cu lumina slabă a lunii care se strecura prin fereastra

arcuită de deasupra uşii principale.

Un nou zgomot sparse întunericul. Câteva secunde îi fură de ajuns să localizeze ticăitul ritmic şi să-l recunoască drept sunetul unui pendul legănându-se înainte şi înapoi, într-un arc elegant, măsurând fiecare clipă ca şi cum ar fi fost ultima. Max se întoarse încet, un nou fior trecându-i pe şira spinării. Era pendula de la piciorul scării, ceasul cu limbile încremenite la douăsprezece şi un sfert. Ticăitul sec era în consonanţă cu bătăile inimii lui.

Îi răsună în minte avertismentul nevestei hangiului: „N-aţi lua în râs vorbele noastre dacă aţi fi văzut cum arăta faţa fostului stăpân al conacului când alerga prin sat, puţin după miezul nopţii, pe jumătate mort, fugărit de nu se ştie ce drăcovenie se ascunde acolo”.

Dacă s-ar fi gândit să se uite la ceasul de buzunar înainte să iasă din dormitor, ce ar fi aflat? Că se apropia cu repeziciune momentul când la conac se întâmplase ceva atât de îngrozitor, încât şi timpul se oprise în loc ca să jelească?

Pe de altă parte, îi dăduse ordin doamnei Spencer să repare pendula. Probabil, în dorinţa ei de a-i face pe plac, se grăbise să i-l ducă la îndeplinire.

Aruncă sfeşnicul care nu-i mai era de niciun folos şi coborî grăbit la parter, însă ticăitul încetase. În lumina palidă a lunii ce scălda cadranul pendulei, limbile erau nemişcate, oprite respectuos la douăsprezece şi un sfert. Inima lui Max era singura care bătea prin preajmă.

Cu pumnii strânşi, îşi îndreptă privirea către holul de la intrare. Constată surprins că nu simţea pic de teamă, ci era furios. Nu suporta să-şi bată joc de el nicio fiinţă omenească, darămite o stafie care încă se mai credea stăpână în casa *lui.*

Ca şi cum ar fi dorit să-l provoace, hohotul dulce al unui râs de fetişcană răsună prin sala înaltă. Max se postă în centrul holului şi ascultă atent, ţinându-şi răsuflarea.

Erau prea multe coridoare şi uşi ca să-şi da seama din ce parte venea sunetul.

Luna alunecă în spatele unui nor, scăldând încăperea în umbre. Atunci o văzu, o străfulgerare albă de-a lungul unui culoar întunecat. Parcă ar fi fost poalele rochiei unei femei care se ascunsese în grabă după colţ.

Aţâţat de fiorul vânătorii, Max înaintă cu paşi mari. Când ajunse la colţul unde văzuse străfulgerarea albă, simţi o prezenţă care se mişca repede în beznă.

Dar nu destul de repede.

Un alt colţ se ivi la capătul coridorului. Grăbi ritmul. Prada nu trebuia să-i scape, nu acum, când era atât de aproape să pună mâna pe ea. Coti ţinând braţele întinse în faţă, ca să apuce orice i-ar fi ieşit în cale. Se aştepta să atingă doar aerul, însă grămăjoara pe care o strânse la piept se dovedi a fi caldă, moale şi întru totul umană.

În timp ce prizoniera lui se zbătea sufocată de frustrare, nu mireasma de iasomie îi gâdilă nările, ci o alta – una care îi făcu stomacul să se strângă de foame şi îi reaminti cât de fadă fusese cina alcătuită din friptură arsă de vită şi cartofi aproape cruzi. Derutat, îşi încreţi nasul. Era posibil ca o stafie să miroasă a ceva atât de lumesc, dar irezistibil pentru poftele unui bărbat, precum pâinea proaspăt coaptă şi biscuiţii cu scorţişoară? Dintr-odată, creatura din braţele sale nu se mai zvârcoli. După un moment de tăcere, o voce tăioasă se auzi din întuneric:

— Milord, data viitoare când mai aveţi nevoie de ceva în mijlocul nopţii, puteţi pur şi simplu să sunaţi clopoţelul.

Capitolul 11

Anne îşi ţinu răsuflarea aşteptând răspunsul lordului Dravenwood. Dorinţa de a se odihni la pieptul lui încăpător

o copleşea, însă ştia cât putea fi de periculoasă. Era incredibil de fierbinte pentru un tip care părea atât de rece. Radia căldură ca o sobă de gătit într-o zi de decembrie în care bătea crivăţul. Atunci când o prinsese, îşi dăduse repede seama că era inutil să se zbată în braţele lui puternice. Era foarte bine făcut pentru un bărbat care probabil că îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în spatele unui birou.

Deşi se străduia să-şi păstreze cumpătul, Anne nu putea nega intimitatea năucitoare a acestei îmbrăţişări efemere. Un braţ musculos îi încingea talia, iar celălalt îi ţinea strâns umerii, cu mâna aşezată peste sânii ridicaţi. Contele îşi depărtase tălpile ca să nu cadă, în condiţiile în care vârfurile picioarelor ei abia atingeau podeaua. Bazinul lui adăpostea fesele rotunde ale tinerei femei ca şi cum Creatorul l-ar fi imaginat tocmai cu această intenţie aţâţătoare.

Tăcerea plină de jenă făcea mai evident hârâitul din respiraţia lui sacadată. Pieptul i se ridică lipit de spatele ei, în timp ce respiraţia lui fierbinte îi mângâia ceafa. Anne simţi cum neputinţa îi înfiora trupul. Aproape că dorea să-şi fi lăsat părul liber pentru a-şi apăra ceafa vulnerabilă de acest asalt chinuitor, în loc să-l fi împletit cu migală în cozi.

Crezuse că dacă îşi spunea numele, contele avea să-i dea drumul. Presupunerea ei se vădi greşită. Deşi strânsoarea lordului Dravenwood slăbise aproape imperceptibil, braţele sale nu dădeau niciun semn că ar fi renunţat la trofeu. Îşi aplecă fruntea lângă urechea ei, astfel că răsuflarea lui mirosind a coniac îi atinse uşor gâtul.

Închise ochii, de parcă întunericul ar fi fost prea greu de suportat. Muşchii şi voinţa îi slăbeau cu fiecare clipă. Putea să simtă cum capul i se înclina într-o parte ca să ofere buzelor lui curbura fină a gâtului. Se scursese atâta timp de când un bărbat îi sărutase buzele pline de dorinţă! Dacă ar fi răsucit-o în braţe şi ar fi strivit-o cu greutatea lui

de cel mai apropiat zid, ar fi avut oare tăria să i se opună? Sau şi-ar fi încolăcit braţele pe după gâtul lui şi l-ar fi tras spre gura ei?

— Miere, zahăr, şopti vocea lui puternică de bariton, înfiorându-i pielea delicată din spatele urechii. Scorţişoară. Nucşoară. Vanilie. Frişcă.

Cuvintele străpunseră încetişor euforia ce ameninţa să o învăluie. Se încruntă nedumerită. Şoaptele lui nu erau vorbe dulci, ci ingrediente. Şi nu buzele lui îi gâdilau curba dintre gât şi umăr, ci nasul. Făcu ochii mari. Dravenwood nu încerca să o seducă, ci să o *miroasă!*

— Milord, aveţi de gând să mă ţineţi aşa până mâine-dimineaţă? se răsti ea cu o exasperare calculată.

De data aceasta, vorbele ei avură efectul dorit. Dravenwood îi dădu drumul atât de brusc, încât se poticni şi fu cât pe-aci să cadă. Fu surprinsă de cât de frig îi era odată ce dispăruse scutul protector al braţelor lui.

Se întoarse încet ca să-l poată privi. El se aplecă deasupra ei, o siluetă fără chip pe fundalul umbrelor întunecate.

— De ce mirosiţi întotdeauna aşa? o întrebă cu vocea îngroşată, aproape un mormăit.

— Aşa, cum?

— Ca o pâine care tocmai a fost scoasă din cuptor.

Deşi nu era acuzaţia la care se aştepta, Anne se simţi în mod ciudat vinovată.

— Ca menajeră, îmi petrec o bună parte din zi în bucătărie, hotărând meniurile săptămânii şi supraveghind-o pe bucătăreasă.

— În casa asta încă nu am văzut nimic care să miroasă *aşa.* În afară de dumneata.

— Din cauza aceasta m-aţi oprit? M-aţi confundat cu o chiflă caldă?

— V-am confundat cu… un intrus, zise contele după o scurtă ezitare. Este riscant să alergi atunci când hoinăreşti

prin conac în toiul nopţii… dezbrăcată, adăugă el cu subînţeles.

Anne simţi cum o sfredelea cu privirea. Aparent, vederea lui nocturnă era mai bună decât a ei. Îşi spuse că nu era cazul să se bâlbâie ori să roşească stingherită. Cămaşa simplă de noapte o învăluia din cap până în picioare. Bineînţeles, contele ştia cu precizie ce era dedesubt. Îi simţise formele arcuite mulându-se pe trupul său puternic, îi simţise bătăile sălbatice ale inimii când se zvârcolise în braţele lui.

— Am avut impresia că aud un zgomot, aşa că am venit să cercetez, declară ea ritos.

— Fără lampă? Sau măcar o lumânare?

— Cred că dumneavoastră aveţi mai multă nevoie de o lumânare decât am eu. Cunosc mult mai bine casa şi este mai puţin probabil să-mi rup vreun os sau să cad pe scări.

— Sau de la o fereastră de la ultimul cat, completă el aducând în discuţie soarta unui alt stăpân al domeniului, mai puţin norocos.

Anne rămase cu gura căscată, după care o închise brusc. O cerceta din nou, simţea asta, dar era recunoscătoare pentru că nu-i putea vedea chipul. Trebuia să fie atentă să-şi ţină gura. Dacă l-ar fi enervat până acolo încât s-o concedieze, totul ar fi fost pierdut.

— Am plecat cu o lumânare din cameră, dar a stins-o curentul, recunoscu el în cele din urmă.

— În casele vechi este mult curent.

— Printre alte lucruri. Nu vă este teamă să umblaţi noaptea de colo-colo când se zvoneşte că ar fi o stafie răzbunătoare în libertate?

Ann se înfioră.

— Se pare că am ajuns la o înţelegere reciprocă cu Doamna noastră în Alb. Noi nu o deranjăm şi nici ea nu ne deranjează.

— Aha! Contele se apropie de ea cu un aer triumfător.

Deci credeţi în stafii!

— Este imposibil să locuieşti în casa aceasta şi să nu iei în serios poveştile cu fantome. Trecutul poate avea o influenţă foarte puternică asupra prezentului.

— Doar pentru cei care insistă să trăiască în el, comentă Dravenwood fără a-şi putea ascunde amărăciunea. Spuneţi că aţi auzit un zgomot. Ce anume?

— Nimic important. Poate că era doar un oblon desprins care lovea o fereastră.

— Eu am auzit un râs de femeie.

Mărturisirea lui atârna între ei ca un fir strălucitor de adevăr ce străpungea întunericul. Lui Anne îi veni greu să rupă vraja.

— Probabil că ceea ce aţi auzit erau două cameriste în paturile lor, chicotind pe seama unei prostioare. Fetele se trezesc devreme şi muncesc din greu toată ziua. Încerc să nu le refuz plăcerile simple.

Tăcerea care se instală îi dădu de înţeles că Dravenwood nu crezuse o iotă din explicaţia ei. Dar Max petrecuse destul timp în diplomaţie încât să recunoască un punct mort şi să iasă din el cu eleganţă.

— Dar dumneavoastră, doamnă Spencer?

— Poftim?

— Dumneavoastră vă refuzaţi plăcerile simple? Sau le preferaţi pe cele mai complicate?

Pentru o bună bucată de timp lui Anne îi fu greu să respire, darămite să ofere un răspuns logic. Când în cele din urmă reuşi, vocea îi redevenise ceremonioasă şi seacă:

— Sunt convinsă că veţi reuşi să ajungeţi înapoi în dormitor, milord. Voi avea grijă să nu mai fiţi deranjat în noaptea aceasta.

Pe când se îndepărta de el, ar fi putut să jure că-l auzise şoptind: „Păcat”.

Simţea ascuţişul privirii lui bănuitoare în spate. Se căzni să meargă cu paşi măsuraţi, deşi o copleşea ideea

absurdă că avea s-o prindă din nou. Că avea să-i înfioreze ceafa cu răsuflarea lui fierbinte, să-i cuprindă mijlocul cu braţul lui puternic şi să o tragă spre trupul lui fierbinte şi ademenitor. Nu căzuse pradă ispitei de a se topi sub acea seducătoare putere masculină, dar nu ştia dacă ar fi avut aceeaşi tărie sufletească şi a doua oară. Aşteptă până ajunse la etajul destinat servitorilor înainte să cedeze impulsului de a o lua la fugă.

Aplecată de mijloc din cauza unui junghi, abia respirând, se strecură în camera ei şi răsuci de două ori, cu degete tremurătoare, cheia în broască.

Pippa şi Dickon o ajutaseră să monteze încuietoarea cu puţin înainte de sosirea ultimului stăpân. Îşi sărbătoriseră cu voioşie realizarea, fiind pe deplin conştienţi că mecanismul n-ar fi rezistat unui umăr puternic sau unei lovituri de cizmă.

Anne îşi lipi urechea de uşă, dar nu auzi niciun semn că ar fi fost urmărită. Se lăsă moale în jos, scoţând un suspin de uşurare. Nu avusese nicio intenţie să-şi sfârşească ziua în braţele stăpânului său. De vină era doar neglijenţa ei. În definitiv, cunoştea toate ungherele casei. Dacă ar fi bănuit că avea s-o urmărească, ar fi putut să-i scape cu uşurinţă.

Fusese obişnuită ca bărbaţii să-i respingă compania, nu să i-o caute. Cu siguranţă nu se aşteptase ca lordul Dravenwood să se avânte în beznă şi să transforme vânătorul în vânat.

Se îndepărtă de uşă. La lumina sfeşnicului pe care-l lăsase pe lavoar, văzu un crâmpei al imaginii sale reflectate în oglinda de deasupra. Fascinată, împotriva voinţei sale, se apropie şi mai mult de oglindă. Se aştepta să vadă ceea ce vedea în fiecare dimineaţă când se trezea, un chip obişnuit, nu dezagreabil, dar în niciun caz demn de laudă sau de veneraţie. Acum însă, sânii i se ridicau şi coborau neîncetat pe sub corsajul din în alb al cămăşii de noapte. Ochii îi

străluceau, obrajii îi erau îmbujoraţi, buzele uşor desfăcute, ca şi cum ar fi aşteptat sărutul unui iubit. Îşi ridică mâinile ca şi cum ar fi fost ale altcuiva şi îşi trecu degetele prin cozile împletite, desfăcându-le. Îmblânzirea părului des şi sârmos reprezenta o strădanie continuă, de obicei având nevoie de o grămadă de agrafe care o înţepau de fiecare dată când întorcea capul. Atunci când părul i se revărsă în jurul umerilor într-un val unduitor, se trezi holbându-se la chipul unei străine.

Îşi strânse buzele. De fapt, era un chip pe care îl cunoştea perfect, un chip pe care sperase să nu-l mai vadă decât ca pe o reflexie deformată în ochii acelora prea naivi ca să priceapă că nu fusese niciodată mai mult decât o închipuire.

Se aplecă şi stinse lumânarea, alungând acea făptură în trecut, acolo unde îi era locul.

Capitolul 12

În dimineaţa următoare, Anne, aşezată în capul masei lungi din bucătărie, trecea în revistă chipurile care aşteptau întoarse spre ea. Fiecare din aceste chipuri îi era dureros de drag, dar încă simţea povara nevoii lor apăsându-i inima. Uneori se îndoia că inima ei era atât de puternică încât să o suporte.

Nana îşi terminase terciul şi se retrăsese pe balansoarul ei din faţa căminului, să-l salveze pe Sir Degeţele Pufoşele din încâlceala fără de speranţă pe care o făcuse din firele de lână. Hodges se legăna înainte şi înapoi pe scaun, fredonând în şoaptă un cântec pentru copii. Pe

vesta lui albă se zăreau deja mai multe pete de mâncare.

Anne oftă. Nădăjduise să-l trimită pe Hodges înapoi în beci, să mai sape în timp ce lordul Dravenwood era prins cu alte treburi, dar în starea sa actuală, probabil că bătrânul nu ar fi fost în stare să găsească nici măcar beciul, darămite comoara.

Cameristele, care încetaseră să mai chicotească, o priveau pe Anne cu atenţie. Le găsise pe cele cinci fete pe străzile Londrei, ducându-şi viaţa de azi pe mâine. Aveau un lucru în comun cu ea: toate trebuiseră să se descurce singure după ce fuseseră trădate de un bărbat. Sau, în cazul lor, de mai mulţi bărbaţi.

Când Anne le adusese la Cadgwyck, se furişau în jurul conacului ca nişte pisici sălbatice, speriindu-se de orice mişcare bruscă şi orice zgomot puternic. Părul le era subţire şi tern, iar pe chipurile scofâlcite se citea un amestec de foame şi neîncredere.

Acum, feţele lor rotunde străluceau de sănătate şi bună dispoziţie în lumina plăcută a focului din bucătărie. Pentru ele conacul Cadgwyck nu era o grămadă de pietre în ruină, ci singurul cămin pe care îl cunoscuseră vreodată.

Anne alesese cu bună ştiinţă să le vorbească atunci, înainte de trezirea stăpânului.

— Nu vreau să vă sperii, spuse ea ridicând tonul, astfel încât şi Nana să o poată auzi peste scârţâitul neîntrerupt al balansoarului, dar mă tem că trebuie să suportăm prezenţa lordului Dravenwood ceva mai mult decât ne-am fi aşteptat.

— Şi de ce, mă rog? întrebă ţâfnoasă Pippa.

Anne îşi muşcă buza de jos.

— Mă tem că doar eu sunt de vină. În graba mea de a mă descotorosi de el, azi-noapte mi-am cam exagerat rolul.

— O, Doamne! Chipul rotund şi vesel al lui Betsy se albi precum volanele bonetei apretate care-i împodobea buclele blonde. Nu-mi spune că te-a prins?

Dacă închidea ochii, Anne putea să mai simtă încă braţele lui Dravenwood îmbrăţişând-o, lipind-o de trupul lui puternic şi neîndurător, ca şi cum ar fi cântărit doar cât o pană.

— Da, într-un anume fel. Dar i-am spus că şi eu m-am dat jos din pat să cercetez un zgomot straniu.

— Şi te-a crezut? întrebă Lizzie cu speranţă.

Anne încă putea să vadă privirea sceptică pe care i-o aruncase contele în întuneric.

— Nu sunt sigură că lordul Dravenwood crede în ceva. Pentru că deja i-am stârnit bănuieli, trebuie să fim mai vicleni de acum înainte.

Pippa suflă îmbufnată un zuluf ce i se rătăcise peste ochi.

— Cât o să-l mai răbdăm pe omul ăsta nesuferit?

— Cel puţin două săptămâni, oftă Anne. Poate cel mult o lună.

— Nu pot să port nenorocita aia de perucă două săptămâni, mormăi Dickon. Îmi dă nişte mâncărimi groaznice.

— Trebuie doar să rezişti. O să plece destul de curând, ca şi ceilalţi, îl linişti Anne. În orice caz, nu trebuie să-i creăm condiţii prea bune, ca nu cumva să prefere viaţa de aici celei de la Londra. O să continuăm să-i servim mese insipide şi să ne asigurăm că şi casa este cât se poate de neprimitoare. Dar de acum înainte nu vor mai fi zgomote ciudate noaptea, nici coşuri de fum închise în mod misterios. De asemenea, ar fi bine ca Angelica să stea liniştită o vreme.

— Puţin îi pasă, interveni Pippa. Ştii cât de neastâmpărată poate să fie atunci când îşi pune ceva în minte.

— Am avut impresia de multe ori că voi două semănaţi din punctul ăsta de vedere, comentă Anne, câştigând o exclamaţie elogioasă din partea lui Dickon şi o

strâmbătură din partea Pippei.

— Întotdeauna Angelica a fost o fată bună, murmură Hodges înspre restul de terci din faţa sa. Dacă este foarte răsfăţată, asta e din cauză că o merită pe deplin.

Anne îşi îndreptă privirea spre bătrân şi se strădui să-şi înghită nodul din gât.

— Da, dragule. Angelica *este* o fată bună. Dacă nu ar fi fost ea, niciunul dintre noi nu s-ar fi aflat aici în momentul de faţă.

Dickon încă nu părea convins.

— Cum o să ne putem continua căutările dacă el trage cu urechea tot timpul, dându-ne ordin să-i aducem mănuşile sau să-i lustruim cizmele sau încruntându-se la noi ca şi cum fără să vrem i-am scopit armăsarul preferat?

— Trebuie, pur şi simplu, să fim mai atenţi, răspunse Anne. Odată ce contele o să lase puţin garda jos, o să avem o ocazie mai bună să…

— Doamnă Spencer!

Capitolul 13

Anne încremeni împreună cu ceilalţi în timp ce ecoul răcnetului bine cunoscut se stinse încetişor. După un moment de tăcere, una dintre soneriile ruginite ce atârnau deasupra uşii începu să sune dogit.

— Auziţi clopotele catedralei? Hodges aplaudă cu mâinile sale mici şi grăsuţe şi ochii îi străluciră ca ai unui copil. Trebuie să fie dimineaţa de Crăciun!

Lizzie privi plăcuţa de deasupra soneriei cu nişte ochi cât cepele.

— Acesta este dormitorul stăpânului.

Pippa se holbă la Anne, dar aceasta clătină din cap drept răspuns la întrebarea ei fără cuvinte. Nici Anne, nici Angelica nu avuseseră vreun amestec în năzbâtia asta. Era la fel de uimită ca şi ei de solicitările bizare ale stăpânului. Pe deplin conştientă de privirile lor neliniştite care îi urmăreau fiecare pas, Anne se sili să iasă fără panică din bucătărie. Aşteptă până când nu mai puteau să o vadă ca să grăbească pasul şi să o ia la fugă.

Când ea ajunse în aripa de la răsărit a conacului, Dravenwood străbătea încolo şi-ncoace holul din faţa dormitorului. Era complet îmbrăcat, iar lavaliera desfăcută îi atârna de-o parte şi de alta a gâtului. Nu adulmeca fum şi nici nu mirosea a foc sau a pucioasă, însă părea teribil de furios.

În clipa când o văzu pe Anne, arătă împungând cu un deget spre uşa închisă.

— Este o creatură în camera mea!

Spre lauda ei, lui Anne nu i se clinti niciun muşchi pe faţă.

— Ce mai e de data aceasta, milord? O stafie? Necuratul? Sau poate un vârcolac?

Încruntându-se la ea pe sub sprâncenele negre şi ameninţătoare ca un nor ce prevestea o furtună cumplită, se aplecă şi deschise larg uşa. Anne trase cu ochiul înăuntru, neştiind ce ar fi putut să găsească.

Pipiloi şedea încolăcit în mijlocul patului, mestecând o bucată de piele sfâşiată. Când îl văzu, îşi arătă colţii şi scoase un mârâit aspru, de parcă i-ar fi avertizat ca nu cumva să le treacă prin minte să-i smulgă prada.

Un zâmbet înflori încetişor pe chipul lui Anne.

— Aceasta nu este o creatură, milord. *Acesta* este un câine. Privind ciucurele de piele lucioasă care atârna din gura patrupedului, se interesă: Dar asta ce este? E…

— A *fost* una din cele mai bune perechi de cizme pe

care le-am avut, spuse Dravenwood îmbufnat.

Pipiloi hăpăi cu lăcomie, apoi înghiţi. Ciucurele dispăru fără urmă.

În timp ce câinele se întoarse să roadă ce mai rămăsese din cizmă, contele îi aruncă o privire ucigătoare.

— L-am găsit când mi-am terminat toaleta.

— Cum credeţi că a intrat aici golanul ăsta mic? Uşa era încuiată?

— De ce ar conta un asemenea detaliu în casa asta? pufni Dravenwood. Probabil că a trecut direct prin ea.

— Dacă nu a fost încuiată, poate că a împins-o cu nasul.

— Precis, mormăi contele.

— Mă tem ca este un vechi obicei al său.

— Ca şi molfăirea obiectelor de încălţăminte extrem de scumpe?

Anne aprobă cu un oftat.

— Da, şi a şosetelor, pălăriilor de pai şi din când în când a umbrelelor de soare. Îmi pare foarte rău, milord. Nu este nicio problemă să iau câinele din camera dumneavoastră, dar mă tem că cizma nu se mai poate repara. Se îndreptă către pat şi pocni din degete: Jos, Pipiloi!

Câinele se descolăci şi coborî ascultător, aterizând cu un bufnet pe picioarele îndesate, apoi se aşeză demn, cu resturile cizmei atârnându-i din gură.

Dravenwood se încruntă.

— De fiecare când mă apropiam de pat, fiara se repezea la mine ca un pui de balaur. Mi-era teamă că o să-mi înghită un deget, dacă nu chiar toată mâna.

— Dickon l-a dresat.

— Ei, atunci înţeleg. De ce l-aţi numit…

Ca şi cum i-ar fi anticipat întrebarea, Pipiloi merse până la piciorul patului, îşi ridică un picior şi se apucă să distrugă şi cealaltă cizmă.

Anne îşi ţinu răsuflarea. Stăpânul precedent l-ar fi aruncat pe cea mai apropiată fereastră pentru o asemenea purtare lipsită de respect. Spre uşurarea ei, lordul Dravenwood se mulţumi să ofteze.

— Oricum nu aveam ce face doar cu o cizmă.

Fără să-şi dea seama că scăpase ca prin urechile acului, Pipiloi ieşi repejor din cameră, dând mândru din ciotul de coadă şi ţinându-şi prada astfel încât toată lumea să o poată vedea.

— N-aţi avut niciodată un căţeluş când eraţi mic, milord? îl întrebă Anne.

Dravenwood clătină din cap.

— Tatăl meu ţinea câini de vânătoare, bineînţeles, dar în opinia lui erau pentru activităţi sportive, nu pentru joacă.

— Şi dumneavoastră ce părere aveaţi?

Se încruntă ca şi cum nimeni nu-l întrebase vreodată aşa ceva.

— Într-o iarnă, când eram foarte mic, am găsit nişte pisoiaşi abia fătaţi, părăsiţi de mama lor într-un colţ al pătulului cu fân. Mieunau sfâşietor. I-am înfăşurat în fularul meu de lână şi i-am adus în casă, sperând că tata va accepta să mă lase să-i ţin în dormitor până când creşteau destul de mari ca să-şi poarte singuri de grijă. Mi-a replicat că animalele nu au ce să caute în casă şi că trebuie să-i dau unuia dintre lachei să-i îngrijească. Pe un ton inexpresiv, Dravenwood adăugă: Am aflat după aceea că poruncise unui lacheu să-i înece într-o găleată cu apă.

Lui Anne i se tăie respiraţia.

— Câtă cruzime! Cum a putut să facă un lucru atât de oribil unor biete fiinţe nevinovate?

„Şi propriului său copil”, îşi zise. Avea toată simpatia pentru băieţelul cu suflet mare care înfruntase gerul pentru a salva nişte pisoi.

— Fără îndoială, s-a gândit că îmi dă o lecţie de viaţă preţioasă.

— Ce lecţie, să nu aveţi încredere într-un lacheu?

— Nu, lecţia că doar cei puternici merită să trăiască.

Judecând după privirea rece pe care i-o aruncă, o învăţase foarte bine. Anne îşi aranjă şorţul şi spuse înţepată:

— O să trimit pe cineva să cureţe chiar acum, milord.

Ochii lui Dravenwood se îngustară ca nişte fante argintii la vederea bălţii care se întindea în jurul cizmei sfâşiate.

— Dickon. Trimiteţi-l pe *Dickon.*

*

Max îl lăsase pe Dickon în patru labe, boscorodind cu voce joasă în timp ce freca înverşunat podeaua, iar acum stătea singur-singurel la capătul mesei lungi din sufragerie. Purta cizmele aflate pe locul al doilea în preferinţele lui şi se simţea la fel de caraghios ca în ziua precedentă.

În timp ce aştepta să sosească micul dejun, îşi înăbuşi un căscat. Întâlnirile din miez de noapte cu stafia şi cu menajera îl făcuseră să se zvârcolească în aşternuturi până la ivirea zorilor.

Nu ar fi trebuit să-i pomenească doamnei Spencer despre stafia pe care o auzise râzând. Probabil că acum se topea de râs pe socoteala lui împreună cu ceilalţi servitori strânşi în bucătărie.

Dintr-odată, uşa se dădu în lături şi două slujnice intrară cu paşi vioi. Una se proţăpi lângă bufet, iar cealaltă ocoli masa şi îi aşeză o farfurie în faţă. Micul dejun părea să fie la fel ca în ziua anterioară, cu excepţia faptului că pâinea prăjită avea o pojghiţă neagră, iar bucăţelele de şuncă erau fleşcăite şi nefăcute.

Fata se dădu un pas înapoi şi făcu o plecăciune, aşteptând neîndoielnic un semn de aprobare din partea stăpânului.

— Mulţumesc, Lizzie, spuse el cu o voce stinsă.

— Cu plăcere, milord, răspunse tânăra clipind din ochii ei mari şi căprui. Dar eu sunt Beth.

— Ei, atunci, mulţumesc, Beth.

Zâmbetul fetei începu să pălească.

— Nu sunt Beth. Sunt *Beth.*

Max se holbă la ea zăpăcit. Fata care se afla lângă bufet îi veni în ajutor:

— O cheamă Bess, milord, dar e sâsâită. Beth este slujnica de la bucătărie care spală vasele.

Neliniştit, Max observă că interlocutoarea lui aranja noi platouri pe bufet, în caz că – Doamne fereşte! — ar mai fi dorit o porţie din felurile acelea deloc îmbietoare.

— Atunci, tu trebuie să fii Lizzie.

Fata se înroşi atât de puternic, încât bruma de pistrui de pe nasul ei cârn se făcu nevăzută.

— O, nu, milord, eu sunt Lisbeth. Lizzie este slujnica care se ocupă de etaj.

— N-are rost să-mi mai bat capul, şopti Max pentru sine. Să zicem că vă strig pe toate Elizabeth şi gata.

— Prea bine, milord, spuseră cele două slujnice într-un glas. Plecăciunile lor se sincronizară perfect, de parcă ar fi fost opera unui coregraf.

În timp ce Beth… Bess se alătură tovarăşei ei lângă bufet, doamna Spencer îşi făcu apariţia cu o cană înaltă din porţelan de Sevres. Max nu crezuse că putea mirosi mai ispititor decât atunci când o ţinuse în braţe cu o seară în urmă, dar asta se întâmplase înainte ca aroma bogată a cafelei negre să-i atingă nările. Îmbătat de mireasma reconfortantă, ar fi vrut să sară de pe scaun şi, din pură recunoştinţă, să o sărute apăsat pe buzele strânse. Nu se putu abţine să nu zâmbească în sinea lui, închipuindu-şi cum ar fi reacţionat la *asta.*

— Milord, şopti ea în chip de salut pe când se apleca peste umărul lui ca să-i toarne cafeaua.

Luă o înghiţitură din licoarea tare şi închise ochii spre a savura mai bine fineţea gustului amărui. Deşi în India îşi făcuse obiceiul de a-i invita la ceai în fiecare zi pe comandanţii săi şi pe soţiile lor, râvnea la această fiertură irezistibilă.

— N-aş bea prea mult dacă aş fi în locul dumneavoastră, şopti doamna Spencer cu vocea ei catifelată, periculos de aproape de urechea lui. Am auzit că-i împiedică pe bărbaţi să doarmă.

Îşi roti iute capul să-i arunce o privire bănuitoare, dar deja se retrăsese lângă bufet, unde aşeza cana pe suportul încălzit. Expresia de pe chipul ei putea fi luată drept model pentru un portret al nevinovăţiei.

Chiar atunci, Hodges intră în cameră şi puse cu grijă un ziar împăturit lângă farfuria stăpânului. Max se uită la data înscrisă pe prima pagină. Acel număr din *The Times* fusese publicat cu două săptămâni înainte ca el să plece de la Londra spre Cornwall. Deja îl citise în timp ce lua un mic dejun savuros în sufrageria sa din Mayfair.

Pe de altă parte, aşa cum le ceruse, ziarul nu era mai vechi de zece ani. Nu putea decât să accepte elegant această dovadă de bunăvoinţă.

— Mulţumesc, Hodges.

Când despături ziarul, nările îi fură izbite de un miros mult mai neplăcut, acela de hârtie arsă.

— Mi-am permis să-l calc pentru dumneavoastră, explică majordomul.

Max îl privi prin gaura în forma fierului de călcat din mijlocul paginii financiare.

— Da, văd asta, spuse el închizând cu zgomot ziarul. Un nor de cenuşă pluti prin aer, după care se aşează peste ouăle fierte precum piperul măcinat. Îţi apreciez efortul Hodges, dar data viitoare foloseşte un fier de călcat mai puţin încins.

— Prea bine, milord.

Mulţumit de sine însuşi, Hodges se retrase mergând cu spatele, apoi, când ajunse la uşă, făcu o mică piruetă stângace. Max aruncă o privire către bufet, dar doamna Spencer se strecurase pe nesimţite afară din încăpere. După toate aparenţele, nu avusese la ea inelul zornăitor de chei.

Cele două Elisabeth plecară şi ele, după o serie nesfârşită de plecăciuni. Îl lăsară pe conte singur cu ziarul ars şi micul dejun fără gust, având cafeaua drept unică mângâiere.

*

Când termină masa, Max se duse în biblioteca de la etajul întâi, unde spera să găsească o carte care să-l ajute să treacă peste acea dimineaţă lungă şi plictisitoare la culme.

O găsi însă pe slujnica mică şi brunetă cocoţată pe un scăunel în faţa raftului înalt până la tavan de pe peretele opus.

Deşi încăperea părea să nu mai fi fost dereticată aşa cum se cuvine de la urcarea pe tron a reginei Elisabeta, Max presupuse că fata trebăluia. Dar, privind-o cu atenţie, văzu că trăgea afară câte o carte din rând, după care o punea la loc. Repetă operaţiunea şi cu următoarea carte, şi tot aşa, până când scăunelul se dezechilibra. De fiecare dată când scotea câte un volum îşi înclina capul să asculte, ca şi cum s-ar fi aşteptat să audă ceva. Când ajunse la capătul raftului, oftă abătută.

Max, sprijinit cu un umăr de cadrul uşii, întrebă cu o voce tărăgănată:

— Cauţi ceva anume?

Fata se întoarse atât de iute, încât era să cadă de pe scăunel. Cu ochii strălucitori şi negri şi bărbia ascuţită, avea chipul unei vulpiţe fermecătoare.

— O, nu, milord, zise ea roşind. Doar ştergeam praful.

Contele aruncă o privire tăioasă spre pămătuful de praf care-i ieşea din buzunarul şorţului. Penele lucioase arătau de parcă ar fi fost smulse de pe vreo orătanie chiar în dimineaţa aceea.

Dacă se aştepta ca fata să aibă remuşcări pentru că fusese prinsă cu o ditamai minciuna gogonată, fu dezamăgit. Cu un suspin de martir, servitoarea coborî de pe scăunel.

— Probabil că acum vreţi să vă spun adevărul.

— Nu te necăji din cauza mea, te rog, replică el sarcastic.

— Dacă vreţi să ştiţi, căutam ceva ce aş putea să citesc diseară la culcare. După toată truda de peste zi e atât de plăcut să te bagi sub pătură cu o povestire interesantă!

Pentru a-şi dovedi spusele, luă o carte de pe cel mai apropiat raft şi o legănă la piept.

Max se apropie cu paşi mari, îi luă cartea din mâini şi o întoarse ca să-i poată citi titlul de pe copertă.

— Aha, *Mecanizarea aratului într-o societate agrară.* Da, îmi dau seama că ar putea să constituie o lectură interesantă după o zi grea de neşters praful.

Pippa îi smulse cartea, o puse pe raft şi înşfăcă alta, făcându-şi timp să citească mai întâi titlul: *O iubire siciliană.*

— Aţi citit vreo carte de-a doamnei Radcliff? îl întrebă, pe când îl ocolea în drum spre uşă. Aceasta este absolut tulburătoare. Scena mea preferată este cea în care biata Julia îşi găseşte mama, pe care o crezuse moartă, în temniţele bântuite ale castelului Mazzini, unde fusese închisă în timp ce fugea de avansurile desfrânate ale ticălosului duce de Luovo.

Înainte ca Max să poată deschide gura pentru a-i atrage atenţia că aceasta era biblioteca *lui* şi că ea fura o

carte *a lui* în timp ce ar fi trebuit să muncească, fata o şterse. Preţ de o clipă se holbă la cadrul gol al uşii, simţindu-se şi el oarecum ca ticălosul duce de Luovo, apoi se întoarse către raft.

După ce aruncă o privire peste umăr ca să fie sigur că nu-l urmărea nimeni, trase o carte de la marginea rândului, apoi o împinse repede la loc. Aşteptă răbdător, dar şemineul nu se roti pentru a scoate la iveală un coridor secret, şi niciun chepeng nu se deschise sub tălpile lui ca să-l înghită.

Clătină din cap cu tristeţe. Dacă nu-şi înfrâna imaginaţia, în curând avea să fie la fel de ţăcănit ca restul locatarilor casei.

*

Descoperi rapid că *Mecanizarea aratului într-o societate agrară* nu era o lectură interesantă nici în timpul zilei. Aşadar, nu fu de mirare că peste puţin timp se trezi pe coridor, contemplând portretul misterioasei domnişoare Cadgwyck. Aceasta părea hotărâtă să-l bântuie şi când era treaz, nu doar când visa. Încă nu înţelegea de ce o străină putea să-i stârnească atâta compasiune.

În definitiv, îşi alesese soarta, aşa cum şi-o alesese şi el pe-a lui. Max îşi împreună mâinile la spate, străduindu-se să o cerceteze cu un ochi imparţial. Fără îndoială, frumuseţea chipului ei era atât de izbitoare încât ar fi putut să înnebunească un bărbat, făcându-l să mintă, să fure, să înşele, să se lupte în duel, ba chiar să ucidă pentru a-i intra în graţii.

Crezuse toată viaţa că iubita lui Clarinda era cea mai frumoasă femeie din câte existaseră vreodată. Dar chiar şi atunci când fuseseră foarte apropiaţi, frumuseţea ei era una rece şi de neatins, ca aceea a lunii. Angelica avea un farmec mult mai cald şi mai accesibil.

— Să vă aduc un scaun, milord, ca să staţi confortabil când îi faceţi ochi dulci domnişoarei Cadgwyck?

Vocea aceea seacă, familiară îl smulse din reverie. Să fi fost oare milă ce percepuse în ea sau doar dispreţ?

Se întoarse şi o zări pe menajeră urcând scările cu un maldăr de rufe curate în braţe. Într-un alt timp şi în alt loc, poate că ar fi dojenit-o că nu folosea scara pentru servitori. Era însă ciudat de bucuros să vadă un alt chip. Mai ales unul viu.

— Ar trebui să mă simt stânjenit pentru că m-aţi prins visând în faţa portretului unei fete moarte de mult?

— Nu m-aş sinchisi în locul dumneavoastră. Cu siguranţă nu sunteţi primul gentilom prins în mrejele ei.

În acea zi, menajera era înveşmântată toată în negru. Când îşi dădu capul pe spate ca să arunce portretului o privire istovită, îl făcu pe conte să se gândească la o cioară tristă care se uită lung în sus la un canar plin de vioiciune.

Nu mai rămăsese nimic din femeia aceea caldă pe care o ţinuse lipită de trupul său în întuneric. Femeia care îl aţâţase cu mireasma ei şi cu apăsarea provocatoare a feselor bombate peste pântecul său.

Încercând cu disperare să o uite pe acea femeie, îşi îndreptă din nou atenţia către portret.

— Ce s-a întâmplat cu domnişoara Cadgwyck după… accident? Se odihneşte în cavoul familiei sau este înmormântată într-un alt loc pe domeniu?

Max ştia că erau fanatici care nu ar fi suportat ca o sinucigaşă să fie îngropată împreună cu iluştrii lor străbuni, deşi unii dintre ei săvârşiseră păcate mult mai condamnabile.

— Trupul ei nu a fost niciodată recuperat. I-au găsit doar şalul galben agăţat de o stâncă.

Vorbele menajerei îi străpunseră inima. În timp ce se uita mânios la ochii veseli ai Angelicăi, aproape că nu-şi putea închipui cum din toată acea vitalitate, din tot acel

farmec să nu rămână decât nişte oase descărnate pe fundul mării.

— Nu-mi pot scoate din minte gândul că povestea ei ar fi avut un alt sfârşit dacă ar fi fost măcar o singură persoană căreia să-i fi păsat şi să fi mers după ea pe promontoriul acela. Cineva care ar fi putut să o ia în braţe şi să o tragă înapoi de pe marginea prăpastiei, spuse el cu asprime.

Atunci când doamna Spencer vorbi, glasul îi era stins, aşa cum n-o mai auzise niciodată.

— Nu a fost nimeni care să o salveze. A fost singură.

— Dacă nu au fost martori, atunci de unde ştiţi acest lucru? o întrebă el aruncându-i o privire tăioasă.

— Din bârfele servitorilor. De fiecare dată când un scandal zguduie înalta societate, oamenii pălăvrăgesc.

— Oare pălăvrăgelile astea au înviat-o pe biata Angelica din mormântul ei de apă ca să-i înfricoşeze pe viitorii stăpâni de la Cadgwyck? Când îşi aminti mireasma de iasomie obsedantă care-i făcuse pântecul să ardă de dorinţă, se încruntă şi mai mult. Deşi presupun că există unele umbre pe care un bărbat le-ar primi cu bucurie în dormitorul său atunci când este singur de la miezul nopţii şi până la revărsatul zorilor. Observând reacţia menajerei, adăugă zeflemitor: Doamnă Spencer, cred că am reuşit să vă tulbur. V-aţi îmbujorat.

— E ridicol, pufni ea ţâfnoasă, dându-şi seama că roşeaţa îi urcase în obraji. Nu sunt vreo fetişcană inocentă care se fâstâceşte când vine vorba de situaţii amoroase complicate.

— O, da, am uitat că, văduvă fiind, nu sunteţi străină de ceea ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie între cei patru pereţi ai dormitorului.

Când ochii li se întâlniră, Max fu năpădit de regrete pentru că-şi bătuse joc de ea, mai ales că avea în minte imaginea vie a ceea ce nu avea să se întâmple niciodată cu

acea femeie între cei patru pereţi ai dormitorului său.

Totuşi, ea fu prima care îşi feri privirea.

— Se prea poate, dar nu înseamnă că doresc să discut despre acest lucru cu stăpânul meu.

Trecu pe lângă el şi îşi continuă mersul pe coridor.

— Ce credeţi că îşi doreşte ea? strigă contele în urma ei.

Doamna Spencer se opri şi îşi întoarse faţa către el cu o expresie uimită.

— Poftim?

— Nu este aceasta credinţa populară? Că sufletele cărora li s-a făcut o nedreptate sunt osândite să cutreiere pe pământ până dobândesc ceea ce le-a fost refuzat când trăiau? Dacă Angelica s-a întors în această casă, ce ar putea să caute? Ce credeţi că îşi doreşte?

— Poate că îşi doreşte pur şi simplu să fie lăsată în pace.

Strângând grămada de rufe la piept ca pe un scut, doamna Spencer se răsuci pe călcâie. Cu ochii la fesele ei obraznice ce zvâcneau pe sub stofa neagră a rochiei, Max simţi cum, pe moment, vraja Angelicăi se spulberă.

*

În următoarele zile, contele nu mai fu vizitat în dormitorul său nici de Angelica, nici de Pipiloi, nici de menajeră sau de oricine altcineva. Totuşi, nopţile lungi şi calme nu-i aduseră liniştea la care s-ar fi aşteptat. După ce se învârtea şi se răsucea pe toate părţile ore în şir, în aşternuturile mototolite, deschidea uşile de la balcon şi pornea cu nările la pândă să prindă orice urmă de iasomie care ar fi zăbovit prin preajmă. Se uita la turnul surpat din capătul opus al clădirii până când frigul nopţii îi intra adânc în oase. Cu toate astea, nu auzi nici clinchetul fals al cutiei muzicale, nici ecourile obsedante ale unui râs de fată.

Vuietul înăbuşit al mării era singurul sunet care ajungea până la urechile sale.

Zilele treceau chiar mai greu decât nopţile. Când părăsise Londra visase doar să scape de acolo, fără să se gândească la ce ar fi putut să facă ca pentru a-şi ţine mintea şi mâinile ocupate între răsăritul şi apusul soarelui. Până să-şi dea demisia de la Companie, fiecare oră din zi era ocupată cu şedinţe, întâlniri, ceaiuri, baluri, tratative delicate şi discursuri în Parlament. Chiar şi în timpul celor mai lungi şi mai plicticoase călătorii pe mare trebuia să se uite peste cifre, să dicteze diferite însemnări secretarului său, să înveţe la perfecţie limbi străine şi să completeze registre.

Acum îşi petrecea timpul plimbându-se cu paşi mari pe faleză, în speranţa că sălbăticia sărată a vântului avea să măture pânzele de păianjen care îi năpădiseră creierul. Mergea ore în şir, dar de fiecare dată se trezea în locul de unde se aruncase Angelica, privind crestele albe de spumă şi marea care se zdrobea în stâncile de dedesubt.

După aproape o săptămână de hoinăreală fără ţel, făcu o descoperire surprinzătoare. Pentru prima oară de când o pierduse pe Clarinda îi era foame. Nu, nu doar că îi era foame. Îi era o foame de lup. Dar de fiecare dată când se întorcea acasă pentru prânz sau cină, era întâmpinat cu nişte feluri mai serbede chiar decât cele pe care le suporta la micul dejun.

Nu ar fi fost atât de rău dacă menajera nu s-ar fi învârtit în jurul lui mirosind ca o cofetărie. Doamna Spencer putea fi rece şi distantă, dar aroma ei era caldă şi irezistibilă.

*

Într-o seară, pe când contele aştepta în capul mesei să fie servit, Dickon întră neîndemânatic pe uşă cu o tavă

de argint zornăindu-i în mâini. Max luă o înghiţitură de sherry ca să-şi ascundă dezamăgirea. Dacă doamna Spencer i-ar fi adus cina, ar fi putut cel puţin să fure o adiere de mâncare adevărată.

În timp ce puştiul se apleca să-i aşeze farfuria în faţă, Max se surprinse privindu-i cu atenţie peruca pudrată. Nu… nu era închipuirea lui. Chiar era pusă de-a-ndoaselea. Făcu semn cu mâna către ea.

— Îţi place să porţi obiectul acela caraghios?

Dickon se îndreptă, privindu-l cu neîncredere.

— Nu, milord.

— Atunci de ce o porţi?

— Pentru că Annie… adică doamna Spencer… mi-a spus că dacă vreau să fiu un lacheu aşa cum se cuvine, trebuie să am ţinuta potrivită. Aşa trebuie.

Foamea îl făcu pe Max să-şi piardă firea.

— De azi înainte, eu sunt cel care va hotărî ce se cuvine aici, nu doamna Spencer a ta. Te rog să scoţi peruca. Acum, pe loc.

— Prea bine, milord.

Dickon era atât de uşurat, încât pentru o clipă uită să se mai încrunte. Părul şaten decolorat de soare îi era lipit de creştet, cu excepţia unui vârtej neîmblânzit din vârful capului.

Băiatul ieşi din cameră cu o plecăciune, lăsându-şi stăpânul în compania unei plăcinte cu rinichi şi a câtorva cartofi scorojiţi.

Max străpunse coaja plăcintei cu cuţitul. Niciun firişor de abur îmbietor nu ieşi din ea. Nu era de mirare, de vreme ce în casa aceea blestemată felurile erau servite întotdeauna călduţe, ceea ce le făcea mai puţin apetisante decât dacă ar fi fost reci de-a binelea.

Trebuia s-o cunoască pe misterioasa Nana. Începuse să se întrebe dacă nu cumva din neatenţie făcuse ceva care o supărase pe bucătăreasă, de exemplu, să-i fi

dezonorat fiica sau să-i fi ucis prima odraslă născută. Altfel, ce motiv avea femeia aceea diabolică să-l chinuie zi după zi cu felurile ei cumplite? Sau poate că erau toţi în cârdăşie şi se hotărâseră să-l ucidă prin înfometare. Aşa ar fi lăsat mai puţine indicii pentru anchetă decât dacă l-ar fi azvârlit pe fereastră.

Foamea şi furia i se înteţeau una pe alta. În cele din urmă, făcându-şi curaj, încercă o bucată de carne cu furculiţa, dar fu obligat să o scuipe imediat, nu din cauză că ar fi avut gust rău, ci pentru că nu avea niciunul.

Hotărând că venise de mult momentul ca Nana să facă cunoştinţă cu noul stăpân, îşi azvârli şervetul de la gât şi ieşi ca o furtună din încăpere.

*

Contelui nu-i fu greu să găsească bucătăria la subsol. Trebuia doar să se ia după clinchetul voios al tacâmurilor lovind castroanele şi după sunetul vocilor prinse în discuţii vesele. Când se apropie de uşă, un hohot de râs feminin îi năvăli în urechi, molipsitor şi irezistibil.

— O, Dickon, continuă! strigă altcineva, bătând din palme cu nerăbdare.

Ajuns în uşa bucătăriei, Max îşi văzu personalul stând pe bănci de lemn în jurul unei mese din pin nelustruit. Doamna Spencer şedea în capăt, cu un zâmbet larg care îi arăta strungăreaţă atrăgătoare dintre dinţii din faţă, făcea să-i strălucească ochii căprui şi îi ştergea zece ani de pe chip. Când îi scăpă un alt hohot gutural, contele fu plăcut surprins să constate că râsul pe care îl auzise fusese al ei.

Nu încercă să-şi ascundă prezenţa, dar toţi erau prea captivaţi de ceea ce se petrecea în faţa şemineului de piatră ca să-l bage în seamă.

Dickon prezida, cu peruca sa pudrată cocoţată periculos pe creştet. Pipiloi era aşezat la picioarele

băiatului, aţintindu-l cu privirea ca şi cum ar fi fost şi el vrăjit de interpretarea lui.

— Şi atunci a zis – Dickon îşi aşternu pe faţă o strâmbătură fioroasă şi îşi îngroşă vocea până când dobândi un accent aristocratic – „îţi place să porţi obiectul acela caraghios?” la care eu i-am răspuns: „Cu siguranţă, îmi place să-l port, domnule. Cui nu i-ar plăcea să poarte un arici mort pe cap?”

Două dintre slujnicele pe nume Elisabeth se prăpădiră de râs, în timp ce alta fu obligată să-şi şteargă cu marginea şorţului o lacrimă din colţul ochiului. Hodges bătu cu palmele deschise pe masă, chicotind ca un bebeluş gigantic.

— Ce s-a întâmplat mai departe? întrebă Pippa. A cerut să fii aruncat în temniţă sau dat la câini?

Dickon îşi vârî degetele mari în brăcinarul pantalonilor şi îşi umflă pieptul sfrijit într-un mod foarte caraghios.

— Atunci a zis: „De-acum înainte, eu sunt singurul care va hotărî ce se cuvine pe-aici, nu doamna Spencer a ta. Te rog să scoţi peruca. Acum, pe loc”.

Zicând acestea, puştiul îşi smulse peruca de pe cap cu o mişcare largă a braţului şi o aruncă pe capul lui Pipiloi. Câinele suportă ofensa cu eleganţă, amintindu-i lui Max de un avocat fălcos cu care polemizase o dată în Parlament.

Contele aşteptă până când noul hohot de râs se stinse, apoi începu să aplaude cu bătăi rare şi apăsate.

— O interpretare demnă de laudă, tinere maestru. Evident, talentul dumitale este irosit aici. Ar trebui să joci pe scena Teatrului Regal.

Capitolul 14

Servitorii îşi rotiră capetele toţi deodată când îşi

văzură stăpânul sprijinit în cadrul uşii şi cercetându-i pe toţi cu o privire rece. Pe chipurile lor se oglindea un amestec de groază şi îngrijorare.

Dickon smulse pe loc peruca de pe creştetul lui Pipiloi şi o vârî la spate, plecându-şi capul ruşinat. Singura persoană care părea să nu fie tulburată de prezenţa lui era o femeie în vârstă, care se hâţâna înainte şi înapoi pe un scaun din nuiele. Judecând după mormanul de fire de lână îngrămădit la picioarele ei, părea că îşi petrecuse ultimele sute de ani împletind un fular pentru un uriaş. Cum Max nu mai dăduse ochii cu ea până în acea seară, îşi dădu seama că nu putea fi decât misterioasa Nana, autoarea dezastrului culinar cu care se confrunta de când pusese piciorul la Cadgwyck.

Zâmbetul fermecător de pe chipul doamnei Spencer fu înlocuit de grimasa pe care ajunsese să o urască.

— Aveţi nevoie de ceva, Lord Dravenwood? Aruncă o privire acuzatoare spre şirul de sonerii ruginite de deasupra capului său. Nu v-am auzit sunând.

În timp ce studia chipurile îngrijorate din jurul mesei, Max îşi dădu seama pentru prima oară că membrii personalului său alcătuiau o familie. El era obişnuit să ia cina în ţinută de seară, în salonul anume destinat acestui scop. Discuţiile de acasă se limitau la tiradele tatălui său despre ultimii politicieni care îi stârniseră furia şi la şoaptele pline de compătimire ale mamei sale. Mâncau într-o tăcere apăsătoare întreruptă din când în când de clinchetul argintăriei şi de respiraţia abia simţită a batalionului de servitori care stăteau în spatele scaunelor gata să le îndeplinească orice dorinţă.

Uneori, atunci când ducele se înroşea şi începea să scuipe, Ash îl înghiontea pe sub masă şi se strâmba, dar Max trebuia să-şi ţină ochii în farfurie, ştiind că dacă tatăl lor ar fi băgat de seamă, el ar fi fost cel pedepsit pentru această purtare necuviincioasă. Îşi jurase că atunci când va

fi la casa lui, familia se va strânge în jurul mese simple, ca aceea din bucătărie, ca să mănânce, să râdă şi să se bucure că sunt împreună.

Visul i se spulberase. Chiar dacă era stăpânul conacului, pentru cei adunaţi în jurul mesei nu era decât un musafir nepoftit. Pe laviţa din faţa doamnei Spencer mai era loc, şi, într-o clipă de rătăcire, Max vru să întrebe dacă putea să stea şi el cu ei. În schimb, îşi îndreptă spatele şi rosti pe un ton protocolar:

— Mă întrebam dacă aveţi nişte sare.

— O să-i spun lui Lisbeth să vă aducă, îi promise doamna Spencer.

Uşurarea i se citea pe faţă. Deci nu era atât de hain încât să-i dea afară pe toţi doar pentru că se distraseră niţel pe socoteala lui.

Chiar când Max voia să se retragă, privirea îi căzu pe o pâine rumenă aşezată în mijlocul mesei. Probabil că fusese scoasă din cuptor chiar înainte de sosirea lui, căci din coaja aurie încă se mai ridicau aburi, emanând acea aromă care îl înnebunise din primul moment când ajunsese la Cadgwyck. Alături, untul dintr-un castronaş de lut abia aştepta să fie întins peste bunătatea aceea caldă şi pufoasă.

Nu era decât o biată pâine, foarte potrivită în bordeiul unui servitor, dar nu pe masa unui stăpân. Totuşi, simpla ei prezenţă îi provoca lui Max o poftă de lup.

Îşi încleştă pumnii. Era stăpânul conacului. Pâinea era proprietatea lui. Îşi ridică încet ochii pentru a întâlni privirea uimită a menajerei.

Totul din acea casă îi aparţinea.

Probabil că în privirea lui se citea un pericol iminent. Doamna Spencer îşi pipăi cu o mână palidă, care îi tremura nervos, bucăţica de dantelă de la gât, iar buzele i se întredeschiseră, ca şi cum i-ar fi fost greu să tragă aer în piept. Dacă nu s-ar fi antrenat toată viaţa să refuze tocmai

lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult, Max nu ar fi fost capabil să-i întoarcă spatele ei şi pâinii aceleia afurisite.

După ce făcu doi paşi, se opri. Fără o vorbă, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă direct spre masă, unde apucă cuţitul imens care se odihnea lângă pâine.

O slujnică scoase un ţipăt ascuţit de spaimă şi alta se ghemui pe scaun, ca şi cum stăpânul ar fi avut de gând să-i ucidă pe toţi. Aruncându-i menajerei aceeaşi privire pe care Hades i-o aruncase Persefonei înainte să o târască în bârlogul său tenebros, contele răsuci lama cuţitului într-un arc strălucitor şi străpunse pâinea cu o singură mişcare sălbatică.

Ajunse cu trofeul său până aproape de uşă când se întoarse ca să ia untul şi un cârnat dolofan. Servitorii se holbau la el ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile, dar în acel moment puţin îi păsa ce gândeau alţii atâta timp cât poftele îi erau satisfăcute.

Se opri în prag cât să i se adreseze menajerei cu o înclinare scurtă a capului:

— Mulţumesc, doamnă Spencer. Asta e tot.

*

În lunile de când Clarinda îl părăsise în faţa altarului, Max se deprinsese cu consecinţele unei vieţi dezordonate. Se trezea la amiază cu dureri de cap şi cu mâinile tremurânde, cu gâtlejul arzând după tot coniacul pe care îl turnase în el cu o noapte înainte. Se scula anevoie şi se împleticea până la toaletă, ferindu-şi ochii tulburi de razele nemiloase ale soarelui, apoi se ţâra iar în pat, aşteptând să vină seara pentru a o lua de la capăt.

Prin urmare, era o noutate pentru el să se trezească în zori cu burta plină şi cu zâmbetul pe buze. Îşi încovoie spinarea şi se întinse ca un motan după o noapte de vânătoare reuşită, scoţând un oftat de mulţumire.

După ce, singur la masa din sufragerie, se îmbuibase cu pâine, unt şi cârnat, se dusese la culcare devreme şi dormise ca un prunc. Pe vremuri fusese invitat la masă de lorzi şi prinţi, dar niciuna dintre delicatesele lor exotice nu se compara cu savoarea acelor feluri simple.

Sperând să mai câştige câteva ceasuri de somn, inhală mulţumit aroma de pâine coaptă. La început crezu că era doar o amintire a serii precedente, dar, când aburii somnului se risipiră, trase la o parte perdelele baldachinului şi îşi împinse capul afară, adulmecând aerul.

Cinci minute mai târziu, Max se grăbea pe scări legându-şi lavaliera din mers. Se opri în cadrul uşii de la bucătărie, sorbind cu privirea toate detaliile pe care în ajun fusese prea înfometat şi prea furios să le remarce.

Bucătăria era la subsol, dar un şir de ferestre înalte lăsau să intre strălucirea discretă a luminii zorilor. Aici nu se vedea niciun semn din praful şi delăsarea care păreau să chinuie restul conacului. Un foc vesel trosnea în vatră, îndulcind frigul tăios al dimineţii. Oale de aramă sclipitoare şi buchete de ierburi uscate prinse cu panglici atârnau de cârligele de fier înfipte în grinzi. Podeaua cu lespezi de piatră şi acoperişul scund făceau ca încăperea să semene cu o grotă mare şi confortabilă.

Pipiloi stătea colac pe o carpetă zdrenţuită în faţa vetrei, cu fălcile odihnindu-i-se pe labe, în timp ce o pisică roşcată moţăia pe perna balansoarului din colţ.

Nu bucătăreasa, ci menajera era aplecată în faţa uşii cuptorului de fontă. Max putea să jure că dosul Nanei nu avusese niciodată asemenea forme. Măcar o dată, doamna Spencer arăta ca şi cum nu fusese înmuiată într-un cazan cu apret. Chipul îi era îmbujorat de la fierbinţeala sobei, iar câteva şuviţe i se desprinseseră din fileul care-i ţinea cocul şi îi încadrau obrajii. Max privi fascinat cum una dintre ele începea să se încreţească din cauza căldurii umede.

În ciuda înfăţişării neglijente, arăta mai fericită decât

o văzuse vreodată. Ba chiar fredona un cântecel.

Chiar când închidea uşiţa cuptorului cu mâna înfăşurată într-o cârpă, Max îi spuse:

— Ne trezim devreme, nu-i aşa, doamnă Spencer?

Îndreptându-şi spatele atât de repede încât aproape dădu cu capul într-o oală de aramă, se răsuci cu faţa spre el. Avea un aer vinovat de parcă ar fi surprins-o pe masa din bucătărie în flagrant delict cu vreun grădinar tânăr şi voinic, imagine care-l puse pe Max pe gânduri mai mult decât s-ar fi aşteptat.

Cârpa alunecă pe podea. Doamna Spencer încercă să vâre o şuviţă de păr înapoi în fileu, dar nu reuşi.

— Milord, presupun că şi la Londra se obişnuieşte ca stăpânul să sune când are nevoie de ceva, nu să vină pe furiş peste servitori şi să-i bage în sperieţi.

— Ce aveţi impresia că faceţi aici? o întrebă el netulburat.

Anne aruncă o privire spre masă. Era acoperită de la un cap la altul cu pungi de făină, oale cu unt şi untură, un coş cu ouă, cutii cu mirodenii, castroane de lut şi tot felul de ustensile şi ingrediente pe care Max nu putea să le identifice. Gura ei căpătă o uşoară expresie impertinentă.

— Gătesc.

— Am avut impresia că Nana este cea care găteşte pentru toată lumea, replică el făcând un pas înainte.

— Nana nu se simte prea bine astăzi. Ca şi cum ar fi vrut să-i atragă atenţia că nu erau singuri, doamna Spencer arătă spre uşă: Nu mai poate să urce şi să coboare pe scări, aşa că doarme într-o cameră de la capătul coridorului, nu în aripa servitorilor.

Max începu să dea ocol mesei, iar Anne se mişcă în aceeaşi direcţie. Îl cerceta cu o privire precaută, ca şi cum el ar fi fost un copoi care-şi arată colţii şi ea, o vulpe rănită.

— Şi cam câte zile pe săptămână nu se simte bine? vru el să ştie. Patru? Şase? Şapte?

— A cam îmbătrânit. Nu ne deranjează să-i dăm o mână de ajutor atunci când putem.

— Nu *vă* deranjează? Max se uită cu subînţeles de jur împrejur. Se pare că doar dumneata eşti pe-aici.

Doamna Spencer îşi înălţă bărbia încăpăţânată.

— Mi-am dat seama că dacă mă scol devreme pot să muncesc netulburată până când se trezesc ceilalţi.

Max îi percepea enervarea crescândă. Poate că el era stăpânul casei, dar aceasta era bucătăria *ei.* Teritoriul *ei.* Aici el era intrusul. Probabil că nu-şi dorea nimic mai mult decât să ia de pe masă făcăleţul pudrat cu făină şi să-l gonească din încăpere.

— Aveţi nevoie de ceva? îl întrebă.

În timp ce îi privea figura mândră, contele se simţi străbătut de un primejdios val de dorinţă. Avea nevoie de multe lucruri, însă ea nu putea să i le ofere.

— Dacă nu, pufni Anne întorcându-i spatele cu o smucitură dispreţuitoare a şorţului, am alte treburi de... Au! La naiba!

O zăpăcise în asemenea hal, că uitase de cârpa căzută şi apucase mânerul uşiţei de la sobă cu degetele goale. În timp ce îşi ţinea mâna rănită la piept, strângând din dinţi ca să nu ţipe de durere, Max veni repede lângă ea. În ochii ei căprui se iviră lacrimi de neputinţă, făcându-i să pară mai mari şi mai strălucitori.

Blestemându-se pentru că îi distrăsese atenţia, îi luă cu blândeţe mâna într-a lui.

— Daţi-mi voie să văd.

— Nu e nevoie, murmură ea. Nu am cerut o infirmieră.

— Nu a fost o cerere. A fost un ordin.

— Nu e drept! izbucni ea. Fiţi convins că diseară, după cină, o să-mi bat joc de dumneavoastră fără milă, iar interpretarea mea este mult mai fidelă decât cea a lui Dickon.

— Aveţi grijă să includeţi şi partea în care vă

concediez pentru că aţi nesocotit un ordin direct.

Încă uitându-se furioasă la el, desfăcu mâna fără tragere de inimă. Fiecare dintre degetele ei subţiri avea o umflătură roşie.

— Din fericire, aţi luat mâna de pe sobă înainte ca pielea să facă băşici. Dar trebuie să doară al naibii. Observând că îşi muşca buza de jos, o îndemnă: Puteţi să plângeţi, dacă vreţi.

— Cât mărinimie din partea dumneavoastră. Trebuie să vă cer permisiunea şi pentru asta?

În ciuda figurii îmbufnate, nu se împotrivi când o conduse la lavoarul aflat sub şirul de ferestre. Contele manevră pompa, apoi cu blândeţe îi conduse mâna rănită sub robinet. Anne gemu când apa rece i se revărsă peste degete. Închise ochii, iar faţa i se destinse de uşurare.

Max o studia uimit. Genele ei nu aveau o lungime impresionantă, dar erau bogate şi puţin întoarse la vârf. Nu părea să fie dată cu niciun pic de pudră, însă faţa ei era albă ca spuma laptelui. Privirea îi rătăci spre buzele ei. Când nu erau întinse într-un zâmbet conştiincios sau strânse într-o grimasă de dezaprobare, erau surprinzător de cărnoase şi trandafirii, cu o arcuire fină care te îmbia să le săruţi. În acel moment doamna Spencer deschise ochii, şi el îşi mută atenţia înapoi la mâna ei.

— Veniţi, spuse ursuz, trăgând-o spre una din băncile care mărgineau masa. După ce o ajută să se aşeze, luă loc în faţa ei. Am exact ceea ce vă trebuie pentru arsura asta.

Fericit că nu înghiţise tot untul din casă în timpul orgiei culinare, îşi înmuie degetele într-un castron de lut şi începu să-i tamponeze fiecare rană. Majoritatea femeilor pe care le cunoştea nu ar fi ieşit din casă fără mănuşi lungi până la cot, pentru a-şi proteja pielea albă ca petalele de crin, însă mâinile ei erau uşor bronzate, cu degete pe care se vedeau câteva bătături şi tăieturi uşoare. Erau mâinile unei femei care ştia ce înseamnă munca grea.

— Cum aţi ştiut că untul ajută? întrebă ea, aruncându-i o privire sfioasă pe sub gene.

— Am avut un frate mai mic care tot făcea o mulţime de pozne în copilărie. Mereu dărâma stupi sau fura plăcinte fierbinţi chiar de sub nasul bucătăresei şi îşi ardea degetele. I-am oblojit de multe ori rănile, pentru ca părinţii noştri să nu afle ce prăpăd făcuse şi să-i dea o bătaie straşnică.

— Aţi *avut* un frate mai mic? repetă ea cu blândeţe, temându-se din tot sufletul de tot ce putea fi mai rău.

— Acum nu mai e mic, zise Max fără a reuşi să-şi ascundă amărăciunea din glas.

— Dar dumneavoastră? Nu aţi făcut pozne când eraţi mic?

— Nu prea. Pentru că nu îndrăzneam. De când mă târâm în patru labe mi s-a băgat în cap că eram fiul cel mare, moştenitorul tatălui meu şi speranţa tuturor celor care se închinau neamului Burke. Poznele erau nişte plăceri rezervate muritorilor de rând, nu băiatului serios care într-o bună zi avea să ajungă duce.

— Se pare că a fost o povară prea grea pentru umerii unui copil.

— Nu ştiu dacă am fost vreodată copil.

— Tatăl dumneavoastră a fost de acord să lucraţi la Compania Indiilor de Est? Am avut impresia că tinerii aristocraţi nu prea fac altceva decât să lenevească prin cluburi cu semenii lor, sorbind din coniac în timp ce discută despre ultima modă şi victoriile obţinute la jocul de stos.

— O preocupare care în mod evident nu mi s-a potrivit, spuse Max oftând. Tatăl meu era cât pe-aci să facă o criză de apoplexie când l-am anunţat pentru ce carieră optasem. Dar când şi-a dat seama că autoritatea mea va aduce numelui Burke încă şi mai mult prestigiu şi putere, mi-a acceptat alegerea ca şi cum ar fi fost cea mai mare ambiţie pe care o avusese în ceea ce mă privea.

— Nu v-aţi săturat să fiţi fiul perfect? Nu aţi avut chef măcar o dată să scăpaţi din lanţurile datoriei şi să faceţi ceva într-adevăr… nebunesc?

Un zâmbet îi alunecă şovăitor pe buze când îşi ridică ochii să-i întâlnească privirea iscoditoare.

— Din tot sufletul.

Abia atunci văzu Max că, deşi terminase să-i pună unt pe arsuri, nu-i dăduse drumul la mână. Degetul mare îi mângâia absent podul palmei, făcând rotocoale pe pielea mătăsoasă.

Zâmbetul îi pieri. Situaţia era imposibilă. Doamna Spencer era o femeie imposibilă. Dar în acel moment, cu mâna ei ghemuită încrezător într-a sa şi cu dulceaţa răsuflării mentolate adiindu-i printre buze, viaţa părea plină de posibilităţi.

Deodată îi veni în minte că aceasta era ocazia lui de a se elibera din lanţurile datoriei. Ce putea fi mai păcătos decât să-i fure un sărut menajerei? În fond era chiar un rit de trecere, nu-i aşa? Seniori desfrânaţi îşi seduceau menajerele şi cameristele de secole întregi.

Nerăbdarea îi întări trupul, îndemnându-l să facă un gest nebunesc măcar o dată în viaţă, fără să se gândească la consecinţe.

Ridică cealaltă mână spre faţa ei. Se aştepta ca ea să se ferească, dar, când degetul lui mare atinse uşor obrazul fin, rămase la fel de nemişcată precum îi era şi privirea. O buclă rebelă îi gâdilă degetul în timp ce se îndrepta către un teren şi mai periculos: buzele calde, moi şi catifelate care nu mai erau strânse, ci se deschideau într-o invitaţie. Atingerea lor nu făcu decât să-i stârnească şi mai mult pofta, până când nu se mai putu gândi decât la gustul lor dulce pe buzele sale.

În timp ce Max se apleca spre ea, genele doamnei Spencer se lăsară în jos pentru a-i acoperi ochii strălucitori, aproape ca şi cum ar fi negat ceea ce avea să se întâmple.

Buzele lor erau cât pe ce să se atingă, când primul firicel de fum îşi făcu apariţia între ei.

Capitolul 15

Amândoi îşi răsuciră capetele înspre sobă, moment în care văzură nişte nori de fum groşi, înţepători, ieşind prin crăpăturile uşiţei de fontă.

Cu un ţipăt de groază, Anne se repezi într-acolo. De data aceasta îşi aminti să apuce o cârpă şi o paletă de lemn înainte de a deschide uşiţa, însă efortul ei de salvare era tardiv. Tot ce scoase din cuptor fu un bulgăre carbonizat pe care îl trânti plină de furie pe masă.

Dravenwood privea pâinea înnegrită cu o uimire egală cu a ei, dacă nu mai mare.

— Iertaţi-mă, spuse el cu vocea încă răguşită de o emoţie care ar fi putut fi ori dezamăgire, ori dorinţă. N-ar fi trebuit să vă distrag atenţia.

— Vina îmi aparţine pe de-a-ntregul, răspunse Anne în timp ce vârfurile degetelor îi rătăceau absente pe conturul familiar al medalionului de sub corsaj. Mi-am îngăduit să uit că o secundă de neatenţie poate strica totul.

El dădu din cap, apoi ieşi din bucătărie fără alte cuvinte.

Anne îi privi umerii largi dispărând prin uşă. Trebuia să admită, cu un ghimpe de regret, că niciunul din ei n-ar fi fost suficient de nebun încât să repete acea greşeală.

*

— Stăpânul doreşte să vii în biroul său.

Anne îşi ridică privirea de la botina cu care mărunţea, fără tragere de inimă, nişte pământ proaspăt pe covorul din sufragerie. Lizzie, aflată în prag, îşi răsucea în mâini tivul şorţului cu un aer îngrijorat.

Anne se aşteptase ca Dravenwood s-o cheme după întâlnirea de dimineaţă din bucătărie, sperând că astfel nodul de temeri din stomac avea să i se destindă; în schimb, se strânsese ca într-o menghină.

Îşi petrecuse ultimii zece ani încercând cu disperare să demonstreze că nu mai era fata nesăbuită de pe vremuri, dar fuseseră de ajuns o mângâiere tandră şi promisiunea ispititoare a unui sărut din partea buzelor frumos arcuite ale contelui pentru ca această iluzie să se spulbere.

Ce-ar fi făcut dacă buzele lor chiar s-ar fi atins? Şi-ar fi încolăcit braţele pe după gâtul lui şi s-ar fi lipit de el? Oare contele ar fi putut să-i fure inima cu aceeaşi uşurinţă cu care i-ar fi furat sărutul? Cele două puteau fi oare separate?

— Mulţumesc, Lizzie.

Ascunse un ghiveci de flori murdar sub husa mototolită a unui fotoliu, apoi, după ce se strădui să-i zâmbească încurajator fetei, urcă scările pentru a-şi întâlni soarta.

Uşa era întredeschisă. Anne îl văzu pe lordul Dravenwood aşezat în spatele biroului prăfuit din lemn de cireş, înconjurat de vrafuri impunătoare de registre cu coperţi mucegăite şi pagini îngălbenite. Pe deplin concentrat, făcea însemnări într-unul dintre ele.

Ţinându-şi respiraţia, tânăra femeie aşteptă ca el să-i observe prezenţa.

În acea dimineaţă, în bucătărie, descoperise cât de ameţitoare şi cât de periculoasă putea fi atenţia lui concentrată asupra ei cu atâta intensitate.

O şuviţă buclată de păr îi căzuse peste ochi. O dădu la o parte nerăbdător, fără a se opri din scris. Ceva din gestul

copilăros dezmorţi o ciudată tandreţe în inima lui Anne. Ştiind că nu era bine să-l spioneze pe furiş, îşi drese glasul.

Contele îşi ridică imediat privirea. Nu spuse nimic, mulţumindu-se s-o scruteze de sub aripile negre, groase, ale sprâncenelor, în faţa lui nu mai era femeia vulnerabilă care-i îngăduise să-i îngrijească rănile şi aproape să-i fure un sărut. Şorţul ei era proaspăt apretat, iar părul şi-l strânsese în fileu. Erau din nou stăpân şi menajeră, fiecare cunoscându-şi locul şi graniţele care nu trebuiau încălcate. Niciodată.

— Aveţi nevoie de mine, milord? îl întrebă Anne străduindu-se să-şi ascundă emoţia.

O privi cu ochii îngustaţi înainte de a închide registrul cu un pocnet audibil, dând de înţeles că *ea* era acum subiectul de care trebuia să se ocupe.

— Cred că dumneavoastră sunteţi cea care are nevoie de mine, doamnă Spencer. După discuţia noastră de dimineaţă, mi-am dat seama că mi-am neglijat complet sarcinile.

— Dumneavoastră? V-aţi neglijat sarcinile?

— Dacă nu mi le-aş fi neglijat, dumneavoastră n-aţi fi muncit toată ziua, din zori şi până la asfinţit.

— Sunt menajera acestei gospodării. Este sarcina mea să mă asigur că totul merge bine.

— Poate aveţi dreptate, dar nu este sarcina dumneavoastră să faceţi treaba tuturor. Se rezemă înapoi în scaun, adunându-şi degetele căuş sub bărbie.

Mâinile lui erau perfecte: puternice, cu un puf de păr întunecat pe dos şi cu degete subţiri, elegante. Genul de mâini pe care o femeie şi le imaginează mângâind… alunecând… pipăind… Anne îşi luă seama, îngrozită de direcţia îi care i-o luaseră gândurile.

— Din ceea ce am observat de când sunt aici, aveţi în subordine un majordom scrântit, o bucătăreasă bătrână, câteva slujnice amabile, dar total nepricepute şi un lacheu

arţăgos care nu deosebeşte o tavă de argint de un pârş. Dacă o să tot încercaţi să compensaţi defectele servitorilor, tot ce veţi reuşi să faceţi va fi să vă săpaţi un mormânt timpuriu.

De pe buzele Lui Anne izbucni un râs amar.

— Poate pur şi simplu încerc să-mi croiesc *ieşirea* dintr-un mormânt timpuriu.

— Am încredere că vă străduiţi din răsputeri, dar o singură femeie nu poate face mai mult. A fost evident pentru mine, de când am ajuns, că numărul servitorilor de la conac nu este potrivit pentru o proprietate atât de mare. Totuşi, nu am făcut nimic ca să îndrept situaţia. Acesta este motivul pentru care am hotărât să trimit la Londra după nişte ajutoare.

Lui Anne îi amorţiră buzele la gândul unei hoarde de străini hoinărind prin conac, scormonind prin lucruri care nu-i priveau. Lucruri de mult îngropate, care trebuiau să rămână aşa. Şi alte lucruri care puteau fi dezgropate doar de ea şi de servitorii din subordinea ei. Luptându-se să împiedice nota de isterie care i se strecura în glas, murmură:

— Nu trebuie, vă asigur. Eu sunt cea care le-am îngăduit celorlalţi servitori să-şi îndeplinească îndatoririle în tihnă atunci când nu era nici stăpân aici. Odată ce le voi transmite care sunt pretenţiile, toţi vor munci mai cu tragere de inimă. Vă jur.

— Aş putea crede asta despre cei mai tineri, dar ce facem cu Hodges? Şi cu Nana? Se presupune că vă ocupaţi de o gospodărie, doamnă Spencer, nu de un azil pentru bătrâni şi slabi la minte.

— Nana şi Hodges ar fi distruşi dacă nu ar mai fi lăsaţi să-şi facă meseria. Niciunul dintre ei nu mai are familie care să-i îngrijească. Nu au unde să se ducă în altă parte. Hodges a început abia de curând să dea semne că are mintea tulburată, minţi ea. Mi-e teamă că i se trage de la o

rană suferită în război.

— Care război? o întrebă el neîncrezător.

— Cel cu Napoleon, răspunse Anne evaziv, gândindu-se că aici se încadrau majoritatea conflictelor din urmă cu câteva decenii. N-ar fi corect să-l îndepărtăm după ce şi-a slujit cu atâta curaj ţara şi regele.

— Şi Nana? mormăi Dravenwood. A fost servantă de tun în Marina regală?

— Multă vreme, Nana a slujit cu credinţă o familie din partea locului, spuse Anne, sperând că o fărâmă de adevăr avea să-l îmblânzească. Dar când a început să-şi piardă auzul, i-au pus în vedere să plece. Singura ei dorinţă este să-şi trăiască ultimii ani aici, la Cadgwyck, în locul pe care a ajuns să-l numească „acasă”. Se apropie şi îşi sprijini palmele de birou, doritoare să-şi sacrifice mândria înţepată pe altarul compasiunii lui. Vă rog, milord. Dacă ceilalţi sunt de acord să muncească mai mult pentru a-mi uşura povara, ar putea Nana şi Hodges să rămână?

— Bineînţeles că pot rămâne. Se încruntă la ea cu un aer jignit. Ce credeaţi că voi face? Că o să-i dau afară să se descurce cum vor şti?

Ea se îndreptă suspinând uşurată, pentru că exact de asta îi fusese teamă.

— Vă mulţumesc, milord. Mai aveţi nevoie de altceva?

— Ar mai fi un lucru.

Sclipirea senzuală din ochii lui o făcu să se crispeze.

— Da, milord?

— Nu-mi pasă ce resturi îmi daţi să mănânc, dar vreau nişte pâine ca aceea pe care aţi copt-o pe masa mea. În fiecare zi. La micul dejun. După un moment de gândire, adăugă: Şi la cină.

Anne simţi un zâmbet ispitindu-i buzele.

— Cred că se poate aranja. Asta este tot, milord?

— Deocamdată.

Cuvântul acela banal suna ciudat de provocator pe

buzele lui perfect conturate. Buze care fuseseră la un pas de-a le cere pe ale ei chiar în acea dimineaţă.

Aproape ajunsese la uşă când el spuse:

— Doamnă Spencer?

Ea se întoarse, privindu-l cu băgare de seamă.

— V-a trecut vreodată prin minte că s-ar putea să nu fiu căpcăunul fără inimă care credeţi că sunt?

— Nu, milord, spuse ea grav. Mi-e teamă că nu.

Însă chiar înainte să iasă îi aruncă un zâmbet sincer, nu cel obişnuit, cu buzele strânse.

— Femeie imposibilă, îl auzi bombănind în timp ce se întorcea la registrele lui.

*

— Eu cer o mărire de salariu! exclamă Pippa, care, împreună cu Dickon, se lupta să târâie un covor turcesc din sufragerie în hol.

— Nu primeşti niciun salariu, îi atrase Anne atenţia.

Cocoţată pe o scară şubredă, în mijlocul holului, folosea o mătură pentru a da jos vălul gros de pânze de păianjen de pe braţele pătate ale candelabrului. Fiecare încordare şi pulsaţie a muşchilor serveau doar ca să-i aducă aminte că ea era cea care le pusese acolo.

— Un motiv în plus să cer o mărire.

Suspinând vlăguită, Pippa scăpă covorul din mână şi se trânti pe el. Îşi acoperise buclele negre cu un batic de in, pentru a le feri de praf.

Dickon îşi dădu ochii peste cap.

— Nu înţeleg de ce te plângi atâta. Aruncând o privire lacomă spre uşa deschisă de la intrare, continuă: Aş putea fi afară, pe tăpşan, vânând pentru cină sau prinzând un ponei sălbatic ca să-l călăresc. Numai că trebuie să stau în casa asta mizerabilă făcând treburi muiereşti.

— Încetează cu bombănelile, dragule, îl mustră Anne

de pe scară. Vei sta destul la aer curat când o să scuturaţi covorul în curte.

Dickon mormăi în barbă ceva care cu siguranţă ar fi făcut-o pe Anne să-i rupă urechile dacă l-ar fi ajuns şi smulse cu putere de capătul lui de covor, aruncând-o pe Pippa pe podea. În timp ce ea sări în picioare frecându-şi fundul şi uitându-se urât după el, băiatul târî covorul restul drumului până la uşă.

Anne azvârli mătura jos, apoi coborî de pe scară. Scuturându-şi mâinile murdare, inspectă cu un zâmbet satisfăcut rezultatul muncii lor.

Ţinuse să-şi respecte promisiunea pe care i-o făcuse lordului Dravenwood. Beth şi Bess îşi petrecuseră aproape toată dimineaţa dând jos draperiile putrezite de la ferestre, iar acum frecau cu zel murdăria strânsă ani în şir pe geamurile vălurite.

Betsy fleşcăia un mop pe duşumele, în timp ce Lisbeth îşi înmuia cârpa într-un vas cu ulei de in şi ceară de albine, lustruind mahonul balustradei până la strălucire. Lizzie era sus, scuturând husele vechi de pe mobile şi umplând toate saltelele cu pene proaspete, cumpărate de la fata cu gâştele din sat.

Chiar şi Hodges şi Nana insistaseră să participe. Hodges aduna voios toate obiectele din argint şi le târa în bucătărie, pentru ca Nana să le dea lustru cu mâinile ei noduroase.

Ţinând seama de puterile lor limitate, era imposibil să reconstituie splendoarea de altădată a casei. Totuşi, aceste eforturi modeste stârniseră ceva mai mult decât praful.

Dacă Anne îşi înclina capul într-un fel anume, aproape că putea să audă notele graţioase ale unui vals plutind din sala de bal, clinchetul vesel al cupelor de şampanie, ridicate pentru un toast prietenesc, murmurul şoptit al conversaţiei şi râsetele unor voci demult dispărute.

Angelica îi scruta din vârful scărilor. Zâmbetul ei

misterios nu dezvăluia însă dacă le aproba eforturile sau le lua în râs prostia.

Pippa urmări încotro se ducea privirea lui Anne.

— Doamna noastră în Alb nu şi-a mai făcut apariţia de aproape două săptămâni. Iar acum, din moment ce viaţa la conac devine atât de plăcută, lordul Poruncilă nici n-o să mai vrea să plece. Am o bănuială că nu eşti chiar aşa grăbită să scapi de el precum ţi-ar plăcea să credem.

— Vorbeşti în dodii! Vocea lui Anne suna ciudat de neconvingător, chiar şi pentru propriile urechi. Bineînţeles că sunt. Dar credeam că ne-am înţeles că e în interesul nostru, al tuturor, să fim atenţi cum ne purtăm cu el. Nu e un prost, ca ceilalţi.

— Nu la prostia *lui* făceam aluzie, spuse Pippa cu un aer şiret înainte să iasă în curte, unde o aştepta Dickon.

— Diavoliţă mică şi obraznică, murmură Anne, ştiind că era probabil doar o chestiune de timp până când cei doi, în loc să bată covorul, aveau să se bată între ei.

Contrar opiniei exprimate de Pippa, ultimul lucru pe care îl dorea Anne era ca Dravenwood să mai rămână la Cadgwyck. Pierdeau un timp preţios pe care ar fi putut să-l petreacă mai bine căutând comoara. În plus, cu cât stătea mai mult, cu atât era mai greu să-l alunge. Tot ce făcea ea acum era să-i cânte în strună, potolindu-i bănuielile şi creându-i senzaţia că era în siguranţă. La momentul potrivit avea să se dea bucuroasă la o parte, lăsând-o pe Angelica să-i facă felul.

Nu-şi putea scoate din minte imaginea tulburătoare a lui Dravenwood tolănit pe salteaua de puf sub baldachinul patului, doar cu un cearceaf de mătase înfăşurat în jurul şoldurilor înguste şi cu un zâmbet ademenitor pe chip.

— Doamnă Spencer!

Dacă Anne ar fi fost încă în vârful scării când acel glas profund, masculin îi întrerupse mica şi păcătoasa fantezie, probabil ar fi căzut şi şi-ar fi rupt gâtul. Trăgând o batistă

din buzunarul şorţului şi tamponându-şi cu ea obrajii îmbujoraţi, se grăbi să urce la etaj. Cum îşi putuse imagina o asemenea absurditate? Pe chipul lui Dravenwood nu văzuse niciodată un zâmbet sincer, cu atât mai puţin unul ademenitor.

Ajunsă în faţa camerei lui, bătu la uşă.

— Intră, ordonă el cu voce aspră.

Deschise uşa cu precauţie, oarecum aşteptându-se să-l găsească pe Pipiloi devorând o altă pereche de cizme sau pe Sir Degeţele Pufoşele încâlcit în cea mai elegantă lavalieră a stăpânului. Dar contele era singur, aşezat pe un taburet în faţa măsuţei de toaletă. Ochii lui cenuşii îi întâlniră pe ai ei în oglindă.

— Îmi pare rău că vă întrerup de la treburi, dar am nevoie de dumneavoastră.

„Am nevoie de dumneavoastră.”

Acea mărturisire îndrăzneaţă o făcu pe Anne să se întrebe cum ar fi fost dacă ar fi dorit-o cu adevărat. Dacă ar fi auzit aceleaşi cuvinte şoptite la ureche, în întunericul nopţii, cu tonalităţile aspre ale vocii iubitului.

Păşi înainte, accentuându-şi intenţionat tăişul vocii.

— Cum mă pot face utilă, milord?

El se roti pe taburet, lăsând să i se vadă în mâini sclipirea foarfecii, iar pe podeaua de lemn, în jurul lui, câteva bucle brunete, lucioase.

— O, nu! exclamă ea, dezamăgită de privelişte. Ce aţi făcut?

— Începusem să arăt ca un sălbatic. Sau ca un american. Sunt mult mai preocupat să mă îngrijesc de când am venit la Cadgwyck, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să-mi tund părul. Cum vedeţi, m-am cam împotmolit.

Privirea lui Anne se îndreptă iar spre părul lui. Simţi un val de uşurare caraghios. Încă nu-l stricase definitiv, deşi partea dreaptă era cu siguranţă mai lungă decât stânga.

Mai făcu un pas, apoi ezită. O treabă atât de intimă ca tunsul părului unui bărbat era mult mai potrivită pentru valetul sau frizerul său. Sau pentru soţia sa.

— N-aţi vrea să-l chem pe Dickon, milord?

— Dacă nu vreau să-l las să se apropie de gâtul meu cu un brici, ce vă face să credeţi că aş avea încredere să-l las să se apropie cu o pereche de foarfeci?

— Atunci, poate Hodges… sugeră Anne cu şi mai multă disperare în glas.

El îşi înclină capul şi-o privi cu reproş.

— Prea bine, oftă ea. Dacă insistaţi…

Se apropie de el cu aerul cel mai calm. Îi scutură părul tăiat de pe umeri, şi acest contact simplu o făcu să simtă furnicături în vârfurile degetelor.

Mâinile ei zăboviră pe îndelete, măsurându-i lărgimea impresionantă a umerilor, până când îşi dădu seama ce făcea şi le trase din calea pierzaniei.

În timp ce-şi scoase şorţul şi i-l aşeză după gât pentru a-i feri haina, nu se putu abţine să nu întrebe:

— Sunteţi sigur că e înţelept să mă lăsaţi pe *mine* cu un obiect ascuţit atât de aproape?

— Nu întru totul. Dar să-l convingeţi pe judecătorul local că am alunecat şi am căzut direct pe lamele unei perechi de foarfeci ar fi destul de greu, chiar şi cu numeroasele dumneavoastră posibilităţi.

Aruncându-i o privire vag amuzată, îi întinse foarfecă, cu mânerul înainte.

Anne o acceptă, cu buzele strânse într-o linie subţire. În timp ce se apleca peste el ca să estimeze pagubele pe care le făcuse deja, aroma condimentată, masculină, a săpunului de mirt îi adie pe la nări, stârnindu-i un val de căldură în adâncul pântecului. Contele rămase nemişcat ca o statuie de marmură sub mâinile ei, aşteptând să-i taie bucla pe care o apucase între degete. Anne era destul de inteligentă încât să-şi dea seama că puterea pe care o avea

în acel moment asupra lui nu era altceva decât o iluzie, uşor de destrămat printr-o simplă privire sau o atingere.

— Odinioară făceaţi asta pentru domnul Spencer?

Ea observă că-i studia chipul în oglindă cu o expresie impenetrabilă.

— Uneori, răspunse, simţindu-şi mâinile din ce în ce mai încrezătoare în timp ce se mişca în jurul lui.

— A fost o căsnicie fericită?

— Pentru o vreme. Aşa cum sunt majoritatea.

— Şi de când sunteţi singură?

„Dintotdeauna”, fu gata să spună, dar îşi luă seama.

— De aproape zece ani.

— Este greu ca o femeie să se descurce singură atâta timp. Nu a mai fost nimeni care să aibă grijă de dumneavoastră după ce v-aţi pierdut soţul?

— Sunt în stare să-mi port foarte bine de grijă, iar aici, la Cadgwyck, am găsit toată familia de care am nevoie. Dar dumneavoastră, milord? întrebă ea, sperând să-i abată atenţia. De cât timp sunteţi singur?

Se aştepta s-o mustre pentru obrăznicie, însă el se mulţumi să ridice din umeri.

— De când mă ştiu, se pare.

Ochii li se întâlniră pentru o fracţiune de secundă. Anne continuă să taie cu blândeţe din partea dreaptă a părului, până când lungimea se potrivi cu partea stângă.

Ajustă tunsoarea în dreptul liniei aspre a maxilarului. Debarasat de buclele grele, părul lui negru tindea să se onduleze chiar mai mult.

— Gata, anunţă ea. Îl îndrumă cum să se rotească pe taburet în aşa fel încât amândoi să poată admira în oglindă măiestria cu care îl tunsese. Cred că e bine. Cel puţin până când o să ajungeţi la un frizer adevărat.

Fără să se gândească, se întinse şi-i zburli părul proaspăt tuns, la fel cum i-ar fi făcut lui Dickon. În momentul acela însă, privirile li se întâlniră în oglindă, şi

mâna ei încremeni în mijlocul mişcării.

Indiferent ce îndatorire îi cerea să îndeplinească, nu avea niciun drept să-l atingă atât de familiar.

Dădu să-şi tragă mâna înapoi, dar el i-o prinse. Degetele lui puternice le înconjurară pe ale ei, liniştindu-le tremurul.

Îi ţinea captive şi privirea, şi mâna. Ţinându-şi respiraţia, Anne se gândi că avea să-i ducă mâna la buze sau, mai bine, avea s-o cuprindă, fără putinţă de refuz, în adăpostul cald al braţelor sale.

În loc de asta, contele îi strânse mâna cu blândeţe.

— Mulţumesc, doamnă Spencer.

Cuprinsă de un amestec ciudat de uşurare şi dezamăgire, îşi trase uşor mâna dintr-a lui, apoi îi luă şorţul de pe umeri.

— Mai aveţi nevoie de ceva, milord?

Fără a-şi lua ochii de la imaginea ei din oglindă, deschise gura, apoi o închise. În cele din urmă rosti aproape în şoaptă:

— Nu, doamnă Spencer. Asta este tot.

Anne închise uşa în spatele ei, apoi se sprijini de ea cu un suspin melancolic. Pippa avusese dreptate tot timpul. Noul lor stăpân era mai periculos decât toţi ceilalţi.

Dar din cu totul alte motive.

Capitolul 6

— Te rog, dragule… Am încredere în tine. Ştiu că poţi să-ţi aminteşti, hai, fă un efort.

A doua zi dimineaţă, când Max trecu prin holul de la intrare, recunoscu glasul menajerei răsunând în sufragerie. Încremeni pe loc. Nu-i plăcuse niciodată să tragă cu urechea, dar nota catifelată din vocea ei, o voce care de

obicei era rece şi plină de mândrie, îl fermecase.

— Dacă-ţi spun, nu-mi aduc aminte! Contele recunoscu şi vocea lui Hodges, deşi nu-l auzise niciodată pe majordom atât de plin de arţag. Mi-am stors creierii de mă doare capu', dar nu-mi amintesc.

— Poate dacă mai încerci o dată? îl îndemnă doamna Spencer.

Max se apropie de intrarea boltită şi se uită pe furiş înăuntru.

Hodges şedea într-un scaun Sheraton al cărui picior rupt era proptit cu o carte. Doamna Spencer stătea în genunchi, cu o mână aşezată pe coapsa lui, privindu-l cu un amestec de speranţă şi disperare.

— Nu trebuie să te dai bătut. Eşti singura noastră speranţă şi nu mai avem timp. O, te rog, dragule…

Max înţepeni. Dacă l-ar fi rugat pe el în felul acesta, nu era sigur că i-ar fi putut refuza ceva.

— Dar nu e acolo! Nu vezi că fac tot ce-mi stă în putere? se tângui Hodges, îngropându-şi faţa rumenă în palme.

— Ba da, văd. Anne îi atinse blând piciorul şi îşi coborî umerii înfrântă. Lasă, dragule. E în regulă. Îmi pare aşa de rău! N-ar fi trebuit să întind atât de mult coarda.

În momentul în care Max îşi drese glasul, privirile amândurora se îndreptară spre el. Strălucirea lacrimilor era de netăgăduit în ochii majordomului, aşa cum erau frustrarea şi vinovăţia pe chipul îngrijorat al menajerei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă contele. Aş putea să vă fiu de folos?

Doamna Spencer se ridică, iarăşi cu spinarea dreaptă ca o scândură.

— Dragul nostru domn Hodges nu mai ştie unde a pus cheia de la cramă. Sunt sigură că o să-şi amintească în timp util.

Max îi privi inelul cu chei de la talie. Îi turna minciuni.

Chiar dacă privirea îi era semeaţă, ba chiar provocatoare, asta nu însemna decât că minţea de atâta timp, încât ajunsese să se simtă în largul ei. El însuşi trăise în minciună aproape un deceniu. Ştia cât de lesne putea să se întâmple.

Spăşit, Hodges apucă braţele sculptate ale scaunului forţându-se în zadar să-şi ascundă tremuratul neputincios al mâinilor.

În afară de a-i ameninţa cu concedierea, Max nu putea să facă mare lucru. În plus, aşa nu ar fi aflat în veci ce taină ascundeau.

— Nu vă agitaţi prea mult, Hodges, spuse el, fără s-o scape din ochi pe menajeră. Uneori, lucrurile dispărute apar atunci când nici nu te aştepţi.

*

A doua zi dimineaţă, contele se deşteptă în răpăitul ploii pe uşile înalte ale balconului. Avusese de gând să-şi facă plimbarea matinală pe faleză, dar când îşi termină micul dejun ploaia continua să cadă într-o pânză cenuşie peste geamuri, ascunzând chiar şi marea care se zbuciuma agitată.

Un altul poate ar fi apreciat întunecimea tihnită şi ropotul neabătut al ploii pe acoperiş. Ar fi fost ocazia perfectă să se întoarcă în birou, să facă focul pentru a scăpa de umezeală şi să verifice registrele de cheltuieli şi corespondenţa lăsate de foştii stăpâni ai conacului Cadgwyck.

Fără îndoială, el venise acolo să se ocupe de domeniu, nu să hoinărească pe el. Dar numai gândul de a-şi petrece ziua închis în camera de lucru, dedicându-se aceleiaşi îndeletniciri lipsite de importanţă care-i acaparase atenţia aproape toată viaţa, i se păru deodată de nesuportat.

Tocmai trecea pe lângă o fereastră de pe casa scărilor când ploaia se potoli atât cât să lase vederii un crâmpei din

turnul care străjuia curtea. Îşi lăsă capul în jos ca să poată zări mai bine prin perdeaua de negură. Simpla vedere a turnului îi stârni simţurile mai mult decât ar fi putut s-o facă vreodată un registru prăfuit. Nu-şi dăduse seama până în acea clipă cât de mult ducea dorul vizitelor Angelicăi.

Un zâmbet neaşteptat îi înflori în colţul buzelor. Dacă Doamna în Alb nu mai venea pe la el, poate că era timpul să-i facă o vizită.

Îi luă aproape o jumătate de ceas să ajungă în aripa de vest. Ar fi putut foarte bine să-şi ia o manta şi o pălărie, să se strecoare pe una din uşile care dădeau pe verandă şi să traverseze caldarâmul ud din curte, dar dorea să evite privirile iscoditoare ale servitorilor.

După cum se vedea, efortul lor de a deretica prin casă nu dăduse rezultatele aşteptate. În drumul său trecu pe lângă o mulţime de camere întunecate, gemând de mobile ce dormeau sub fantomatice pânze albe. O pereche de uşi imense, ornate cu decoraţiuni aurii scorojite, dădeau într-o sală de bal sumbră şi rece în care, pe vremuri, Angelica Cadgwyck dansase probabil în braţele pretendenţilor. Când dădu peste o a treia uşă încuiată, fiind astfel obligat să facă încă un ocol, regretă că nu luase inelul de chei al menajerei. Sau, de ce nu, chiar menajera.

În cele din urmă ajunse la un coridor lipsit de ferestre, ale cărui duşumele putrezite gemeau ameninţător sub greutatea cizmelor sale. Nu vedea nimic, aşa că ultima parte a călătoriei o făcu pe pipăite, până când ajunse la o uşă.

După ce bâjbâi vreo câteva clipe, blestemându-se că nu avusese inspiraţia să ia cu el o lumânare, găsi în sfârşit un mâner de fier şi împinse uşa. Aceasta nu cedă din prima clipă, ca şi cum ar fi şovăit să-şi dea la iveală tainele, apoi se predă cu un oftat ţâfnos.

Ajuns la baza turnului, Max clipi uşurat că scăpase în sfârşit de întuneric. O lumină murdară se furişa prin

crenelurile plasate la intervale regulate în zidurile de piatră. Scara şerpuită era sfărâmată pe alocuri şi alunecoasă din cauza ploii care se scurgea prin crăpăturile din zid. Deşi era în mare pericol să-şi frângă gâtul şi să nu fie găsit zile în şir, se simţi cuprins de o încredere ciudată atunci când începu să urce treptele.

Se opri când dădu peste o uşă din lemn de stejar cu ferecături de fier, care părea mai veche decât orice obiect pe care îl văzuse în casă. Spre deosebire de uşa de la piciorul scării, acesta se deschise cu uşurinţă atunci când Max o împinse precaut.

Înainte de a-şi da seama unde se afla, o formă albă îi zbură direct în faţă.

Capitolul 17

Contele scoase un strigăt şi îşi ridică maşinal mâinile spre faţă ca să-şi apere ochii. După bătaia nebună a aripilor de deasupra capului său, îşi dădu repede seama că nu era atacat de vreo zână a morţii, ci de o egretă zăpăcită care intrase acolo prin una dintre ferestrele sparte. Când pasărea îşi dădu seama că Max nu era o ameninţare, îşi pierdu repede interesul şi zbură spre tavan, unde se aşeză pe o grindă şi începu să-şi ciugulească drăgălaş penele.

Năucit de propria reacţie, Max scutură din cap, bucuros că severa lui menajeră nu fusese prin preajmă ca să vadă ce se întâmplase.

Privi fascinat în jur. Din cauza stării dărăpănate a turnului, presupusese că nu mai fusese folosit de generaţii întregi. Ceea ce vedea însă îl ducea cu gândul la locuinţa unei prinţese din poveste care abandonase locul acela pentru un deceniu sau două, urmând să revină în curând cu fluturări de mătase şi un nor parfumat. Max pătrunse şi mai adânc în cameră, fermecat fără să vrea de înfăţişarea ei idilică.

Încăperea rotundă ocupa întregul etaj superior al turnului. Murdăria şi mucegaiul colorau pereţii care cândva fuseseră văruiţi în alb şi decoraţi cu un model complicat de iederă asemănătoare celei adevărate care se căţăra înăuntru prin ferestrele sparte.

Un pat din alamă era aşezat între cele două ferestre ascuţite. Dantela putredă ce îi decora baldachinul plutea în adierea vântului cu miros de ploaie. În apropiere se afla un clavecin delicat din lemn de cireş. Max îşi imagină degetele graţioase ale unei tinere alunecând uşor de-a lungul clapelor sale, interpretând cu măiestrie o piesă de Bach sau Handel. Atinse în treacăt o clapă îngălbenită, dar reverberaţia notei îl făcu să se tragă înapoi.

O oglindă înaltă şi ovală, crăpată pe mijloc, atârna înclinată faţă de perete, astfel încât să-i ofere un unghi optim privitorului. Când se întinse să o aranjeze, avu sentimentul că urma să întâlnească ochii altcuiva, dar nu-şi văzu decât propriul chip sumbru, împărţit în două de acea crăpătură.

Se întoarse cu spatele la oglindă şi se apropie de ferestrele cu vedere la stânci şi la mare. Pernele de pe bancheta aşezată sub pervaz putreziseră de multă vreme, dar Max tot reuşea să-şi imagineze o tânără ghemuită pe ele, cu o carte în mână, în vreme ce ploaia lovea ochiurile de geam.

În faţa patului se afla o masă de toaletă, al cărei taburet rupt era răsturnat pe podea. Max se apropie cu băgare de seamă. Invadase deja acel spaţiu, dar acum se pregătea să încalce tărâmul sacru al oricărei femei, ceea ce-l făcea să se simtă ca un prădător.

Obiectele prăfuite înşirate pe platoul de marmură al mesei aveau ceva irezistibil de feminin: o oglindă cu spatele de fildeş şi mâner din argint; o pereche de agrafe din chihlimbar; o cutiuţă de balsam de buze; o serie de sticluţe etichetate cu nume promiţătoare ca *Lapte de*

trandafir, Rouă olimpiană şi *Bujorii lui Ninon;* o rozetă care fusese poate smulsă dintr-o coafură elaborată, apoi azvârlită neglijent pe masă la primele ore ale dimineţii, după dansurile târzii ale vreunui bal extraordinar.

Şi o singură sticluţă de parfum.

Îi ridică dopul de cristal şi o duse la nas, ştiind deja ce mireasmă avea să simtă. Conţinutul ei se uscase cu multă vreme în urmă, dar, pe măsură ce inhală, notele subtile de iasomie îi umplură plămânii – sufocante, erotice şi totuşi ciudat de inocente. Era pe punctul să pună sticluţa la loc când văzu pe colţul mesei o casetă de argint în formă de inimă, placată cu perle.

Şovăi, simţindu-se asemenea legendarei Pandora. După câteva clipe o luă, iar mâna lui i se păru dintr-odată prea mare şi stângace ca să ţină o astfel de comoară.

Nerăbdător, deschise capacul. Pe când privea interiorul gol căptuşit cu catifea rubinie, o serie de note familiare începură să plutească prin cameră aşa cum o făcuseră prin uşa balconului, în prima sa noapte la conac.

Incapabil să reziste, închise la loc capacul. Melodia aceea obsedantă ar fi atras în mrejele ei orice spirit care nu îşi dorea decât să fie lăsat în pace. Puse la locul ei cutiuţa muzicală şi continuă să inspecteze restul camerei, tot mai disperat să găsească vreun indiciu despre misterul ce o învăluia pe Angelica Cadgwyck.

Văzu într-un colţ un dulap înalt din mahon, aproape identic cu acela din camera lui. Traversă cu paşi hotărâţi podeaua şi, trăgând aer în piept, strânse în palme mânerele din fildeş ale uşilor duble. Cum nu s-ar fi mirat să-i cadă vreun schelet rânjit în braţe, trase ambele uşi dintr-odată.

Nu văzu decât rămăşiţele unei garderobe extravagante care nu fusese protejată de trecerea anilor: satin rupt în bucăţi, mătase fărâmiţată, lână mâncată de molii. Pe placa de jos erau o mulţime de pantofi în culori pastelate, cu panglici putrezite şi vârfurile roase. Când

împinse cu cizma un pantof, un chiţăit de protest îl anunţă că o familie de şoricei îşi făcuse culcuşul acolo.

Lăsă uşile dulapului să atârne deschise şi se întoarse cu faţa spre cameră, forţat să recunoască, în cele din urmă, că se lansase într-o căutare zadarnică. Dacă Angelica avusese secrete, le luase cu ea atunci când se aruncase de pe stânci.

Câteva păpuşi îl priveau de pe un raft sculptat în peretele din piatră. Mici spărturi le urâţiseră chipurile din porţelan, fără să le ia cu nimic din aerul semeţ. Până şi buzele lor ţuguiate graţios păreau să-l dezaprobe. Fascinat, Max se îndreptă agale spre ele. Fustele lor din satin erau pătate de mucegai, dar rămăseseră încă aranjate în falduri precise. Era evident că fuseseră aşezate acolo cu o grijă duioasă de mâna unei fete prea vârstnice ca să se mai joace cu ele, dar prea tinere ca să renunţe la locul drag pe care îl aveau în inima ei.

Se întinse ca să ia o păpuşă de pe raft. Nu semăna cu stăpâna ei, dar avea ceva ciudat de familiar. Buzele ei pictate nu erau strânse în semn de dezaprobare, ci ascundeau un zâmbet. În ochii căprui se zărea o licărire de ironie. Semăna cu cineva cunoscut, dar Max nu-şi putea da seama cu cine. Clătină din cap mohorât, întrebându-se dacă nu-şi pierduse complet minţile. Începea să vadă stafii pe oriunde se uita.

Era cât pe ce să pună păpuşa la loc când observă un amănunt straniu. Crezuse că fusese aşezată pe o pernuţă de catifea albastră, dar o verificare mai atentă îi arătă că nu era nicidecum o pernuţă, ci o carte legată în catifea. Împinse păpuşa în colţul raftului şi luă cartea.

Pe când răsfoia cu delicateţe paginile fragile, îşi dădu seama că era vorba despre un jurnal – genul pe care o tânără l-ar fi folosit ca să îşi păstreze gândurile şi visurile.

Şi *secretele.*

Cu jurnalul în mâini, Max se îndreptă spre una din

ferestre, acolo unde lumina era mai bună. Privi absent afară, la grădina udată de ploaie. În ciuda fanteziilor ei romanţioase, Angelica nu fusese o prinţesă închisă în turn. Şi, chiar dacă ar fi fost, Max ajunsese mult prea târziu ca s-o salveze. Dacă ar mai fi avut un dram de onoare, ar fi pus jurnalul la loc şi ar fi făcut ce îi sugerase doamna Spencer – ar fi lăsat-o pe domnişoara Cadgwyck să se odihnească în pace.

Înainte să fie părăsit de Clarinda în favoarea fratelui său, aşa ar fi procedat.

Îşi sprijini o cizmă pe bancheta şubredă de sub pervaz şi deschise jurnalul la prima pagină. Începea cu nişte istorioare banale, tipice pentru orice fetiţă încântată de păpuşi, ponei şi brioşe. Dar printre rândurile acelor descrieri simple şi totuşi fermecătoare despre viaţa de zi cu zi de la Cadgwyck se întrezărea un portret mai limpede decât cel de pe coridor.

Poate că Angelica fusese peste măsură de răsfăţată, însă era foarte atentă la cei din jurul ei. Se îngrijorase când dădaca ei suferise de o durere de dinţi, având nevoie de o cataplasmă care să-i uşureze chinul. De asemenea, fusese peste măsură de tristă când tânărul fiu al unuia dintre rândaşii tatălui său se rănise grav după ce fusese lovit de un cal nărăvaş. Pe pagina în care era relatat incidentul se vedeau pete de cerneală, iar hârtia era încreţită de parcă ar fi fost nevoită să absoarbă mai mult de o lacrimă.

Îşi adorase cu siguranţă tatăl şi îl admirase pe fratele ei mai mare, Theo, chiar dacă tachinările lui constante şi faptul că o trăgea mereu de codiţe o exasperau. Îl invidiase pentru libertăţile de care se bucura în calitate de băiat şi nu ratase nicio ocazie să se furişeze afară şi să zburde în voie pe pajişti cu el, deşi la întoarcere risca o mustrare serioasă din partea tatălui lor. Se părea însă că stăpânul conacului nu putea să fie supărat pe ea prea multă vreme, pentru că se înmuia de fiecare dată când i se furişa în poală şi îl

cuprindea cu braţele pe după gât.

Însemnările se răriseră pe măsură ce Angelica înainta în vârstă. Fusese probabil prea ocupată cu viaţa ca să o mai şi înregistreze. Odată cu trecerea anilor scrisul îi devenise mai îngrijit, petele stângace de cerneală fiind înlocuite de caligrafia elegantă a unei tinere educate.

După o lipsă de câteva luni, Max găsi următoarea notiţă:

14 martie 1826

Tata a decis să comande un portret pentru aniversarea mea de optsprezece ani. Chiar dacă ştiu că îi va face plăcere, mă îngrozeşte gândul că voi poza ore în şir pentru vreun pictor încruntat şi bătrân fără să pot să mişc măcar o geană. Cum voi supravieţui unui astfel de chin?!

Un zâmbet înflori pe buzele lui Max. Ca orice fată de şaptesprezece ani, Angelica era predispusă la accese de dramă şi exagerare. Dar zâmbetul i se stinse când citi mai departe.

3 aprilie 1826

Nu pot să mai tac. Trebuie să fac o mărturisire pe care nu ţi-o pot încredinţa decât ţie: sunt îndrăgostită! M-a cuprins ca o furtună, o febră, o dulce şi totuşi teribilă nebunie! La prima noastră întâlnire, mi-a dus mâna la buze şi mi-a sărutat-o de parcă aş fi fost deja o tânără sofisticată, aşa cum încerc să le las impresia celorlalţi peţitori ai mei. Mă tem că pozatul pentru acest portret se va dovedi un chin altfel decât mi-aş fi imaginat.

14 aprilie 1826

Nu ştii cât de greu îmi e să par calmă în timp ce mă aranjează după bunul lui plac, când îmi cere să-mi înclin capul într-un anumit unghi şi mă mustră cu blândeţe dacă mă foiesc sau nu reuşesc să-mi înăbuş un căscat. Simpla atingere a degetelor lui pe obraz mă face să mă simt străină şi faţă de mine însămi. Când se apleacă spre mine ca să-mi îndrepte o buclă sau o panglică, sunt îngrozită că ar putea să audă cum îmi bate inima, asemenea aripilor unei păsări captive în pieptul meu, şi să descopere totul. Am senzaţia că ochii aceia albaştri şi pătrunzători pot să-mi privească direct în suflet. Nu cutez să sper la afecţiunea lui, dar în clipele acelea mă tem că aş face orice ca să-i câştig măcar o fărâmă de simpatie. Orice.

28 aprilie 1826

O, jalnică zi! Portretul e gata! Unde odată număram, cu o nerăbdare plină de bucurie, secundele până la ziua mea de naştere, acum mi-e groază. Fiecare ticăit al ceasului mă aduce mai aproape de momentul în care el va pleca de aici, luându-mi cu sine inima.

3 mai 1826

Mă tachinează fără milă, refuzând să mă lase să văd portretul înainte de seara balului. Tremur numai când mă gândesc. Dacă va dezvălui dragostea nebunească pe care o port în suflet? Ar fi oare atât de crud încât să expună batjocurii lumii cele mai adânci dorinţe ale inimii mele?

6 mai 1826

Nu este încă totul pierdut! Mi-a trimis un bilet în care mă imploră să mă întâlnesc cu el la turn, după dezvelirea portretului. Ce-ar fi dacă ar încerca să îmi fure un sărut? Nu are de unde să ştie că nu trebuie să-l fure, pentru că i Tas oferi de bunăvoie. Cum ar putea să fie altfel dacă are deja inima mea?

Fruntea lui Max se încreţi. Deci, Angelica şi artistul nu erau încă iubiţi atunci când ea acceptase să-l întâlnească în turn în acea noapte. Era încă inocentă şi totuşi destul de matură pentru a fi sedusă. Mai ales de către un crai viclean care îşi calculase fiecare cuvânt, fiecare zâmbet, fiecare atingere ca să bulverseze inima unei tinere răvăşite de bucuria şi de chinurile primei iubiri.

Pe de altă parte, judecând după portret, artistul fusese la fel de îndrăgostit de Angelica pe cât fusese şi ea de el.

Era pe punctul să dea pagina când avu o altă revelaţie. Dacă ultima lor întâlnire avusese loc în turn, era posibil ca bărbatul să fi murit acolo. Max studie podeaua de lemn, fiecare pată şi umbră de pe ea părându-i-se suspecte. Nu era exclus ca pictorul să-şi fi dat ultima suflare chiar în locul aflat sub cizmele lui. Dintr-un motiv neştiut, nu putea să sufere ideea că micul cuib al Angelicăi, refugiul ei fermecător, departe de realităţile dure ale lumii, fusese pângărit pentru totdeauna de o asemenea violenţă.

Următoarea notă din jurnal, fără dată, conţinea doar cinci cuvinte, lipsite de înfloriturі dramatice sau semne de exclamare:

Sunt distrusă. Totul e pierdut.

Groaza i se adânci în capul pieptului când dădu încet pagina. Ştia deja ce avea să găsească – foi goale, tot ceea

ce rămânea dintr-o viaţă netrăită. Le răsfoi cu gesturi frenetice, de parcă ar fi putut să facă să apară cuvintele. Cuvinte care să-l asigure că Angelica îşi oferise un răgaz suficient pentru a înţelege că, atâta vreme cât putea să respire, nimic nu era pierdut. Mai exista încă speranţă.

Dar vocea ei tăcuse, lăsându-l doar cu paginile goale şi şoaptele discrete ale ploii.

Jurnalul se închise în mâinile lui. Îl mai privea încă, zăpăcit de călătoria pe care tocmai o făcuse în trecut, când o voce furioasă străpunse tăcerea.

— *Cam ce naiba credeţi că faceţi aici?*

Capitolul 18

O clipă, lordul Dravenwood păru atât de vinovat, încât Anne se gândi că avea să ascundă jurnalul Angelicăi la spate ca un elev prins în timp ce citea dintr-o carte cu ilustraţii indecente. Imaginea seducătoare i se şterse însă din minte când contele îşi recăpătă expresia enigmatică şi sobră.

Să-l găsească acolo fusese ultimul lucru la care se aşteptase când urcase scările din turn. Niciunul dintre foştii stăpâni nu avusese curajul să o înfrunte pe Doamna în Alb chiar în sălaşul ei.

Rămăsese pironită în pragul uşii, pentru un răstimp care îi păruse o eternitate, privindu-l cum mânuia jurnalul cu o atingere delicată, aproape reverenţioasă. Vederea mâinilor lui puternice şi masculine care dădeau paginile una câte una o făcu să se înfioreze, de parcă ar fi atins-o *pe ea.*

Disperată să scape de acea senzaţie, se năpusti să-i smulgă jurnalul din mâini.

— Bărbaţii! Mereu se bagă acolo unde nu sunt bine

veniţi! V-aţi imaginat că puteaţi să daţi buzna aici şi să scotociţi prin nişte lucruri care nu vă privesc ca şi cum nu aţi fi fost educat altfel. Asta-i bună, ar trebui să vă fie ruşine! Cum el se mulţumea s-o scruteze cu o sprânceană ridicată, strigă: De ce mă priviţi aşa?

Un zâmbet grav îşi făcu apariţia pe chipul lui. Era un zâmbet sincer, care nu conţinea nici măcar o urmă de batjocură. Îi înfrumuseţa în aşa măsură trăsăturile, încât Anne îşi simţi inima bătând de să-i sară din piept.

— Doar ce mă gândeam că nu am mai fost certat aşa de când purtam pantaloni scurţi. De fapt, în copilărie eram atât de dornic să le fac pe plac celorlalţi, că nici nu cred să fi primit vreodată o dojană atât de splendidă. Cu excepţia celor pe care mi le administra fratele meu mai mic, evident.

Pentru un moment primejdios, Anne îşi permise să uite că bărbatul acela nu îi era egal, ci stăpân. Încercând să repare dezastrul pe care zâmbetul contelui îl provocase în inima ei, se întoarse spre fereastră şi strânse absent jurnalul la piept în timp ce privea căderea ploii.

— Iertaţi-mă, nu ar fi trebuit să fiu atât de pătimaşă. Doar că tânăra în cauză este subiectul unor bârfe josnice de mai bine de un deceniu. Viaţa i-a fost disecată şi onoarea pusă la îndoială de nişte indivizi care o acuzau de desfrânare numai ca să pară ei mai virtuoşi. Pe un ton aprins, Anne continuă: Nu spun că n-a avut nicio vină, dar unei femei implicate într-un scandal îi este mult mai greu decât unui bărbat. Reputaţiile femeilor sunt distruse, pe când bărbaţii scapă nepedepsiţi şi abia aşteaptă următoarea inocentă pe care s-o seducă.

— Din câte mi-aţi spus, îi reaminti el cu blândeţe, bărbatul care a sedus-o pe Angelica nu a scăpat.

— Ei bine, s-a dovedit excepţia de la regulă, recunoscu ea, uşurată că Dravenwood nu avea cum să-i vadă expresia aspră. Dar fata asta nu merită ca lucrurile să-i fie scotocite de nişte străini. A pierdut deja atât de multe.

N-am putea să-i lăsăm măcar o fărâmă de demnitate?

Îl simţi pe Dravenwood venind în spatele ei. Stătea atât de aproape, încât putea să-i perceapă căldura, putea să miroasă parfumul săpunului de mirt ce stăruia pe gâtul şi maxilarul proaspăt rase. Îşi aminti cât de plăcut fusese când el o lipise de corpul lui şi cum tremurase înfrigurată la gândul că avea să o sărute.

Pe deasupra umărului ei, Max îi trase uşor, dar hotărât jurnalul dintre degete. Anne tresări, profund dezamăgită că dorinţele îi fură ignorate cu atâta nepăsare.

Contele traversa deja încăperea spre colţul opus. Sub privirea neputincioasă a tinerei femei, puse cartea la loc, apoi aşeză păpuşa deasupra. Îşi luă chiar timpul să aranjeze fustele mucegăite ale păpuşii în falduri precise, menite să protejeze secretele Angelicăi de alţi ochi indiscreţi.

— Gata. Se întoarse cu faţa spre ea. Mulţumită?

Ea dădu din cap, cu toate că vederea mâinilor aranjând păpuşa cu aceeaşi blândeţe cu care răsfoise jurnalul îi stârnise o dorinţă năprasnică în vintre. Ca să-şi facă de lucru, se îndreptă spre pat şi trecu o mână peste dantela zdrenţuită agăţată de baldachin. Materialul pluti printre degetele ei asemenea pânzei de păianjen.

— După ce aţi văzut această încăpere, cred că nu vă este greu să înţelegeţi cum de a devenit Angelica aşa de neastâmpărată. Din ce se vorbeşte pe-aici, tatăl ei a comandat toate aceste păpuşi ridicole la Paris, anume pentru ea.

— Mie îmi pare tipul obişnuit de tată iubitor. Un colţ al gurii contelui se arcui într-un zâmbet năzdrăvan. Dacă voi fi vreodată binecuvântat cu o fiică, aş fi probabil tentat să fac acelaşi lucru.

Încercând să-şi alunge din minte imaginea unui Dravenwood zâmbitor, cu o fetiţă cu bucle negre şi ochi cenuşii pe umăr, Anne spuse:

— Din câte am auzit, în turn nu s-a putut locui timp de secole, aşa că Angelica şi-a convins tatăl să aducă o armată de muncitori, apoi să cheltuiască o avere pentru a-l renova, creându-i mica ei împărăţie. Cu siguranţă se închipuia vreo prinţesă de mult pierdută. Şi cine ar putea să o învinuiască, din moment ce era atât de răsfăţată?

— Unii copii pot fi răsfăţaţi fără să fie distruşi. Presupun că ea făcea parte din această categorie.

Anne se holbă la el, incapabilă să-şi ascundă uimirea.

— De ce aţi spune aşa ceva?

Dravenwood făcu un semn din cap spre jurnal.

— Pentru că la doar şapte ani a înţeles că în ziua ei de naştere se comemora şi moartea mamei sale. Prin urmare, a căutat să-şi înveselească tatăl oferindu-i o acuarelă ce o reprezenta pe defunctă cu o harpă şi aripi de înger. Pentru că la unsprezece ani, atunci când mai mulţi dintre arendaşii tatălui au fost atinşi de holeră, s-a furişat din casă ca să le ducă nişte coşuri cu mâncare. Mâncare pe care a adunat-o sărind peste cină şi mergând la culcare cu burta goală timp de aproape o săptămână.

Anne nu mai putea să îndure alte laude la adresa virtuţilor Angelicăi, aşa că spuse răspicat:

— Este uşor să fii generos când nu duci lipsă de nimic.

— Sunteţi destul de dură, nu? Mai ales după ce i-aţi pledat cauza cu atâta înflăcărare.

— Îi apăram intimitatea, nu caracterul.

Ochii lui Dravenwood deveniră două fante fumurii în timp ce o studia.

— Poate că moralitatea dumneavoastră de neclintit vă împiedică să empatizaţi cu slăbiciunile muritorilor de rând.

Anne ar fi putut să jure că o lua peste picior. Privirea lui pătrunzătoare părea să-i înlăture spoiala de demnitate, să vadă limpede tot şiretlicul, toate minciunile pe care le spusese ca să îşi atingă scopurile. Dravenwood îi demonstrase că putea să fie extrem de convingător. Dacă

ar fi ademenit-o în braţele sale şi şi-ar fi trecut uşor gura peste buzele ei, ar fi împins-o să-şi dezvăluie toate secretele.

În cele din urmă, când hotărî că-şi întărise suficient zidurile de apărare, spuse:

— Dumneavoastră vă număraţi printre muritori sau printre zei?

Zâmbetul lui denota amărăciune.

— Poate că nu vă va surprinde să aflaţi că mi-am petrecut mare parte din viaţă stând pe Muntele Olimp şi privind de sus la cei pe care îi consideram mai puţin virtuoşi decât mine. Dar, vă asigur, căderea de pe Olimp este *foarte* lungă. Şi aterizarea *foarte* grea.

„Nu şi dacă există cineva care aşteaptă să te prindă în braţe.”

Gândul se ivi nechemat în mintea lui Anne. Înclină capul, în speranţa că umbrele aveau să-i ascundă roşeaţa din obraji, dar reticenţa ei nu făcu decât să aţâţe şi mai mult curiozitatea lui Dravenwood.

— M-aţi certat că am invadat împărăţia domnişoarei Cadgwyck, după cum aţi numit-o, dar ce faceţi aici?

Anne nu putea să-i spună că venise acolo cu intenţia să facă exact acelaşi lucru pe care îl făcea de patru ani de zile când avea o clipă liberă – să caute, să scotocească prin creierul ei şi prin cameră orice indiciu despre locul în care se afla singura cheie care ar fi putut-o elibera pentru totdeauna din acel turn. Se hotărî aşadar asupra unei jumătăţi de adevăr.

— Vin uneori aici ca să fiu singură. Ca să scap. Ca să reflectez. Însă ar trebui să mă întorc înainte ca toţi ceilalţi să-mi simtă lipsa, încheie ea făcând un semn spre uşă şi invitându-l să o ia înainte.

Vizibil amuzat de aroganţa ei, Max pomi spre uşă, dar se opri în prag s-o scruteze gânditor.

— De când m-aţi găsit aici, nu aţi folosit nici măcar o

dată apelativul „milord”. Îmi place mai mult aşa.

— Cum aţi prefera să vă spun? „Stăpâne”?

Când privirile li se întâlniră, o schimbare aproape insesizabilă în expresia lui o făcu să-şi regrete zeflemeaua. Nişte tăciuni periculoşi mocneau adânc în ochii aceia cenuşii şi reci, ameninţând să-i transforme *moralitatea de neclintit* într-un nor de fum.

— Numele meu de botez este Maximillian.

Anne clipi inocent, încercând să nu-şi imagineze cât de plăcut ar fi sunat numele acela pe buzele ei.

— Foarte bine, milord.

— Dumneavoastră aveţi un nume de botez? Sau acesta este „Doamna”?

— Anne. Numele meu este Anne. Chiar dacă faţa lui nu dezvălui nimic, era limpede ce gândea: un nume simplu pentru o femeie simplă. Aveţi grijă la trepte, milord, îl atenţionă ea. Iată încă un motiv pentru care e bine să staţi departe de locul acesta. Scările se surpă şi pot fi destul de periculoase pentru cine nu este obişnuit cu ele. Aţi putea să cădeţi şi…

— Să-mi rup gâtul? îi veni el în ajutor.

— Să vă scrântiţi glezna, spuse ea înţepat.

Dravenwood cugetă o clipă la avertizarea ei, apoi se dădu la o parte. De data asta, provocarea din zâmbetul lui batjocoritor când întinse graţios mâna spre scări era mai mult decât evidentă.

— După dumneavoastră, doamnă Spencer.

*

Târziu în noaptea aceea, Max se duse pe furiş în faţa portretului Angelicăi. Ridică sfeşnicul, scăldând tabloul în lumină. Poate că nu avea să ştie niciodată ce femeie ar fi devenit, dar incursiunea în turn îi permisese să-şi facă o idee despre fata care fusese.

Se aplecă să se uite cu atenţie. Fusese prea preocupat să admire chipul splendid al tinerei ca să mai dea vreo atenţie semnăturii mâzgălite în colţul pânzei. Deci acela fusese bărbatul ale cărei atingeri îi făcuseră inima să bată asemenea aripilor unei păsări închise în pieptul ei! Max se încruntă. Desigur, suferinţele chinuitoare ale geloziei nu-i erau străine; însă nu se aşteptase să le îndure din cauza unei femei care murise cu un deceniu în urmă.

Memoră numele artistului şi se îndreptă de spate. După ce citise jurnalul, era şi mai curios să afle ce se anume întâmplase în noaptea în care fusese dezvelit portretul. Poate nu căutase răspunsurile unde trebuia. A doua zi, avea să-l trimită pe Dickon în sat cu o telegramă spre Londra. Dacă, la vremea respectivă, tragedia făcuse obiectul bârfelor din înalta societate, îl cunoştea pe omul care putea să le dea de urmă.

*

Anne traversă piaţa fără să acorde prea multă atenţie zarvei din jur. Luase deja o gâscă frumoasă, proaspăt jumulită, şi un scul de lână pentru Nana de la unul din vânzătorii ambulanţi care îşi aşezau tarabele în fiecare vineri pe uliţa principală din sat. Întotdeauna avusese magazia plină cu provizii, dar în acea zi era hotărâtă să-şi umple coşul cu toate produsele de care ar fi avut nevoie în săptămâna ce urma.

Îi răspunse la salut cu răceală magistratului cu faţă de vulpe. Putea să simtă cum o urmărea cu ochii lui ca nişte mărgele când îşi continuă drumul spre următoarea prăvălie. Pe vremuri, o privire atât de minuţioasă ar fi făcut-o să-şi tragă mai jos borul pălăriei negre, în speranţa că umbra lui i-ar fi ascuns chipul. Acum însă îşi ţinea capul sus, deoarece învăţase că majoritatea oamenilor vedeau doar ce se aşteptau ei să vadă. În ceea ce o privea, se aşteptau să o

vadă pe menajera cu înfăţişare simplă şi pioasă de la conacul Cadgwyck.

Aerul înviorător de toamnă era parfumat de aroma castanelor prăjite. Incapabilă să reziste miresmei ispititoare, Anne se opri la următoarea dugheană ca să-i cumpere o pungă lui Dickon.

— Aproape că l-a omorât pe bietul om, chiar aşa. Asta a auzit vară-mea Molly. A trebuit să fugă din Londra ca să nu fie arestat pentru duel.

Anne studia nişte panglici drăguţe din mătase pe care Pippa le-ar fi adorat, fără să bage de seamă vorbele doamnei Beedle, spălătoreasă. Femeia era o mahalagioaică de zile mari. Anne avea foarte puţină răbdare cu asemenea bârfe, întrucât descoperise pe pielea ei câtă nenorocire puteau să aducă în viaţa cuiva.

— Mi s-a părut mie că arată ca un derbedeu. Fandositul a intrat în cârciuma lui Ollie al meu şi a început să fluture pungi cu aur şi să arunce porunci în stânga şi în dreapta ca şi cum era stăpânul locului.

Anne ridică brusc fruntea, iar o panglică de culoarea lavandei îi alunecă printre degete. Vocea ţipătoare a lui Abigail Penherty, nevasta durdulie a hangiului, era uşor de recunoscut. Nu încăpea îndoială cine era derbedeul fandosit care umbla de parcă ar fi fost stăpân pe fiecare bucăţică de pământ călcată de cizmele lui strălucitoare din piele.

Nu putu să reziste tentaţiei şi se furişă mai aproape de cele două femei, adăugând la lista ei cuprinzătoare de păcate şi trasul cu urechea.

Doamna Beedle coborî glasul.

— Molly zice că a fost un gentleman desăvârşit până când l-a lăsat logodnica. L-a părăsit în faţa altarului şi a fugit cu altul chiar când să spună „Da”!

Ambele femei oftară la unison şi schimbară priviri cu subînţeles. Anne, pe de altă parte, simţi în inimă junghiul ascuţit al empatiei. Nu putea decât să-şi imagineze ce

lovitură teribilă trebuie să fi fost o asemenea dovadă de dispreţ pentru un bărbat cu mândria lui Dravenwood. Acum înţelegea de ce ajunsese la Cadgwyck, arătând de parcă ar fi fost bântuit de propriile lui stafii. Sigur îşi iubise foarte mult logodnica dacă fusese atât de afectat de gestul ei.

— Nu credeam că o să reziste nici măcar o noapte la conac, darămite două săptămâni. Fără doar şi poate a făcut o înţelegere cu diavolul însuşi dacă a reuşit să rămână în viaţă în cavoul ăla, sugeră doamna Pemberthy cu un fior de spaimă în glas.

— Cu diavolul? şopti doamna Beedle. Sau cu amanta diavolului?

În mod normal, Anne ar fi fost încântată să audă că povestea Angelicăi dădea roade, dar în acea zi prostiile femeilor o călcau pur şi simplu pe nervi. Refuzând să le mai asculte, se strecură pe lângă ele şi, în treacăt, lovi din plin cu coşul dosul proeminent al doamnei Pemberthy.

— Scuzaţi-mă, murmură ea.

Cele două tresăriră, apoi schimbară între ele ocheade vinovate.

— Vai, doamnă Spencer, nici nu v-am văzut!

— Da, îmi dau seama că nu m-aţi văzut. Anne o fixă pe spălătoreasă cu o privire rece ca gheaţa. Doamnă Beedle, cred că ne vedem săptămâna viitoare la conac?

— Desigur, doamnă Spencer, îi răspunse spălătoreasă cu un zâmbet lipsit de entuziasm. O să fiu acolo.

Le lăsă în urmă cu un semn distant din cap şi îşi văzu de drum, simţindu-le ochii în ceafă până la capătul străzii.

*

— Milord?

Mai târziu în după-amiaza aceea, Anne îşi furişă capul prin rama uşii de la bibliotecă. Stăpânul ei stătea în fotoliul din piele, cu picioarele lungi sprijinite pe o sofa şi cu

gleznele încrucişate.

— Hm? făcu el absent, întorcând pagina cărţii pe care o citea cu atenţie.

Anne abia dacă rezistă să nu dea ochii peste cap când văzu că Dravenwood citea *Avuţia naţiunilor: cercetare asupra naturii şi cauzelor ei* de Adam Smith. Îi studie o clipă liniile masculine ale profilului, fluturarea întunecată a genelor, barba care îi umbrea maxilarul chiar dacă se răsese de dimineaţă. Amintindu-şi de bârfele auzite în sat, nu putu să nu se întrebe ce fel de femeie putea să distrugă inima unui bărbat ca el.

— Am trecut pe la poştă astăzi. Aţi primit asta.

Se îndreptă spre el şi îi întinse respectuos o misivă.

Max puse deoparte cartea, se ridică şi privi nerăbdător hârtia pliată din mâna ei. După toate aparenţele, nu era corespondenţa la care sperase. Cu un mormăit, îşi trecu degetul pe sub sigiliul de ceară, despături foaia şi începu să citească.

— Ce este? îl întrebă Anne îngrijorată, observând că devenise brusc palid.

Ultima scrisoare primită la conacul Cadgwyck anunţase tocmai sosirea lui.

Când Dravenwood ridică încet capul cu o expresie uluită, ea se trase şi mai aproape, fără să îşi dea seama. Scrisoarea alunecă printre degetele lui lungi şi aristocratice şi ateriză pe podea.

— Fratele meu.

Anna simţi un fior de spaimă la auzul acelor cuvinte.

— Veşti proaste? S-a întâmplat ceva îngrozitor cu el?

— Nu. Ceva îngrozitor mi s-a întâmplat mie. Cutremurându-se, contele îi explică: Vine aici. Cu familia lui.

Capitolul 19

Anne încercă din răsputeri să-şi înăbuşe iritarea. Nu-i mai lipseau decât nişte băgăcioşi din familia Burke care să alerge în voie prin conac, să dea ordine şi să îşi bage nasul frumos şi aristocratic în treburi care nu-i priveau.

— Presupun că putem să pregătim nişte camere, spuse ea fără tragere de inimă.

Contele se ridică brusc, silind-o să facă un pas împleticit înapoi. Îşi trecu o mână prin părul dezordonat, după care începu să se plimbe prin încăpere ca un leu în cuşcă.

— Nu înţelegeţi. Trebuie să-i scriem numaidecât. Trebuie să-i facem să se răzgândească.

— Şi cum anume propuneţi să procedăm?

— Nu-mi pasă cum procedăm. Le spunem că nu se poate locui în conac. Le spunem că avem un majordom nebun. Şi un valet morocănos. Şi o stafie. Şi un câine nestăpânit!

Anne profită de plimbarea lui frenetică pentru a recupera scrisoarea de pe jos, dar, când îşi aruncă privirea peste conţinutul ei, aproape că îşi dori să o fi lăsat acolo. Sperând să atenueze forţa loviturii pe care urma să i-o dea, îi spuse cu blândeţe:

— Mă tem că este prea târziu pentru asta, milord. După cum am învăţat atunci când am primit de ştire că aveaţi să sosiţi la conac, poşta ajunge incredibil de greu la Cadgwyck. Potrivit acestei scrisori, fratele dumneavoastră şi familia lui au plecat de la Dryden Hall acum aproape o săptămână. E de aşteptat să ajungă aici în mai puţin de două zile.

Dravenwood oftă din rărunchi.

— Două zile? Îşi schimbă brusc direcţia, obligând-o să se lipească de canapea ca să nu fie doborâtă la pământ. Să-l ia naiba, murmură el printre dinţii încleştaţi. Să-i ia naiba pe amândoi!

— Să înţeleg că nu vă bucură sosirea lor? se încumetă Anne să sugereze.

— Ba bineînţeles că da, zise el tărăgănat, cu un sarcasm usturător. La fel cum m-aş bucura să iau ceaiul de după-amiază cu Attila Hunul. Sau cum m-aş bucura de o nouă epidemie a Morţii Negre, începu să mormăie, mai mult pentru sine: E tipic pentru el, nu? Să creadă că poate să vină aici şi să reintre cumva în graţiile mele. Dintr-odată se opri, ca trăsnit de un gând nou. Poate că vrea să mă omoare.

— Aţi făcut ceva care să justifice crima?

— Nu pare că v-ar uimi prea mult această posibilitate, replică el aruncându-i o privire tăioasă.

Anne afişă cu grijă o expresie neutră.

— Ce doriţi să fac, milord?

— Păi, faceţi-vă treaba. Pregătiţi-le camerele, spuse el în timp ce disperarea de mai devreme lăsa loc resemnării. Oricât de mult mi-ar plăcea, nu putem să-i întoarcem din drum. Nu îi voi da această satisfacţie. Brusc, o idee îl făcu să se lumineze la faţă. Poate dacă îi hrănim cu lăturile pe care mi le-aţi dat mie, nu vor zăbovi prea multă vreme pe aici. Dar orice aţi face – privirea contelui era atât de ameninţătoare, încât Anne făcu inconştient în pas în spate – să *nu* le daţi în niciun caz din pâinea dumneavoastră.

*

Anne şovăi în faţa uşii închise de la birou. Se temuse întreaga zi de acel moment, dar nu mai putea să-l amâne. Îşi şterse mâinile umede de şorţ, apoi ciocăni cu precauţie.

— Intră.

Deschise uşa şi pătrunse în încăpere. Lordul Dravenwood era aşezat în spatele biroului masiv din lemn de cireş. Registrele cu cheltuielile trecute şi prezente ale gospodăriei nu mai erau împrăştiate la întâmplare pe masa de lucru, ci fuseseră aranjate în stive îngrijite. Unul dintre ele era deschis pe mapa de piele, în vreme ce Anne se apropia, el îşi înmuie peniţa în călimară, întoarse pagina şi începu să noteze din nou.

Nu îl mai văzuse niciodată atât de liniştit. Cine l-ar fi văzut ar fi putut să jure că fusese îmbrăcat şi aranjat de cel mai priceput valet din Londra. Era proaspăt ras, vesta lui cu dungi argintii şi gri era încheiată sub haină, lavaliera albă ca zăpada era legată într-un nod perfect. Părul era singurul care rămăsese neîmblânzit, buclele rebele coborând până deasupra gulerului apretat. Anne avu impresia că îl privea pentru prima dată pe adevăratul Maximillian Burke, bărbatul rece şi reţinut care comandase ani de zile un imperiu din spatele unui birou foarte asemănător cu cel pe care îl avea acolo.

Îşi drese glasul în timp ce vârful peniţei continua să scrijelească pagina.

— Îmi pare rău că vă deranjez, milord, dar Dickon a observat o trăsură venind încoace. Nu cred că poate să fie decât fratele dumneavoastră.

În ochii contelui se citea o asemenea blândeţe, că pântecul i se strânse de emoţie. Ar fi preferat de departe una dintre privirile lui ameninţătoare.

— Şi cam ce anume aţi vrea să fac eu?

— Nu le ieşiţi în întâmpinare?

— Las asta în seama dumneavoastră. Aplecându-se asupra registrului, Dravenwood îşi înmuie iarăşi peniţa în călimară. Din câte îmi amintesc, aţi fost la înălţime în noaptea în care am ajuns la conacul Cadgwyck.

— Dar, milord, este fratele dumneavoastră! Simţind că nedumerirea şi disperarea i se adânceau, Anne pipăi

forma familiară a medalionului de sub corsaj. Dacă nu v-aţi văzut de ceva vreme, m-am gândit că poate aţi vrea…

— Nu vă plătesc ca să gândiţi, doamnă Spencer, replică Dravenwood fără să o privească.

Anne încremeni de parcă ar fi fost trăsnită de cuvintele lui.

— Nu, milord, spuse ea cu răceală. Cred că nu.

Fără a-i cere voie să plece, se întoarse pe călcâie şi porni spre uşă.

— Doamnă Spencer? Când ea se răsuci cu un aer precaut, Dravenwood continuă: De îndată ce soseşte, fratele meu va dori fără îndoială să mă vadă. Îl puteţi pofti aici după ce el şi familia lui au luat cina. Singur.

— Cum doriţi, milord.

Anne îl lăsă cu registrele lui şi se sili să închidă fără zgomot uşa. De fapt, nu îşi dorea decât să o trântească atât de tare încât să zdruncine nu doar tocul, ci şi pe el.

*

Anne se opri sub porticul de deasupra scărilor surpate ca să observe trăsura ce se hurduca pe drumul plin de gropi. Era un cupeu privat însoţit de patru argaţi în livrea şi tras de şase cai suri. Pe uşa perfect lăcuită trona blazonul ducal în stacojiu şi auriu. Pentru prima dată, se întrebă de ce stăpânul ei – actualul conte de Dravenwood şi viitorul duce de Dryden – nu sosise cu un asemenea fast regesc.

Dickon aştepta îmbrăcat în uniforma lui zdrenţăroasă, dar fără perucă, din moment ce făcea atât pe lacheul, cât şi pe grăjdarul. După-amiaza nu era tocmai frumoasă, dar vremea nu mai era la fel de umedă şi de rece pe cât fusese în ultimele zile. Vântul primăvăratic ameninţa să strice cocul perfect al lui Anne, smulgându-i câteva şuviţe răzleţe.

Când trăsura se opri, Dickon îi aruncă peste umăr o privire nesigură. Anne făcu o mişcare subtilă prin care îl

împinse spre musafiri. Ascultător, băiatul se grăbi să deschidă portiera.

Anne nu ştia la ce să se aştepte, dar bărbatul care coborî din trăsură era la fel de blond pe cât era stăpânul ei de brunet. Era la fel de înalt ca Dravenwood şi avea umeri la fel de laţi, dar era puţin mai slăbuţ. Părul lui de culoarea caramelului era drept şi tuns scurt.

Pe neaşteptate, se întoarse să prindă în braţe o copilă cu părul bălai înainte ca ea să se rostogolească din trăsură ca un căţeluş zburdalnic.

— Bravo, Charlotte! strigă el şi un zâmbet orbitor răsări pe chipul lui bronzat. Îţi place să verifici vigilenţa tăticului, nu-i aşa, scumpo?

Cu fetiţa care i se agita sub braţ, întinse o mână spre soţia sa. Când aceasta îşi făcu apariţia din trăsură, curbura delicată a obrazului ei era ascunsă de borul pălăriei împodobite cu funde.

Dickon îi îndrumă pe vizitiu şi pe argaţi spre grajdurile dărăpănate, iar cei trei urcară scările largi de piatră. Adorabila copilă îşi vârî un deget în guriţa trandafirie şi lăsă capul pe pieptul tatălui ei. Fusese dichisită asemenea păpuşilor din turn, însă o pată de murdărie îi întuneca unul din ciorapii ivorii, iar pe baveţica şorţuleţului erau împrăştiate firimituri de biscuiţi.

Când fratele lordului Dravenwood ajunse în capul scărilor, Anne îşi lipi un zâmbet respectuos pe buze, exact cum făcuse la sosirea noului ei stăpân.

— Sunt doamna Spencer, menajera acestei case. Bine aţi venit la conacul Cadgwyck, milord.

Fruntea bărbatului se încreţi într-o încruntătură batjocoritoare, o imitaţie impecabilă a celei care apărea atât de frecvent pe chipul fratelui său.

— „Domnule Burke” sau „Sir” va fi suficient, doamnă Spencer. Max nu v-a anunţat? Se aplecă şi îşi coborî vocea într-o şoaptă plină de subînţeles. Eu sunt unul dintre

oamenii aceia de rând prost crescuţi pe care îi dispreţuieşte atât de mult.

Anne se văzu nevoită să-şi ascundă zâmbetul. Surâsul lui leneş şi scânteia neastâmpărată care îi dansa în ochii ca de chihlimbar erau aproape irezistibile. Ridurile fine de la colţuri dădeau impresia că-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii privind chiorâş la discul solar.

Soţia lui izbucni într-un tril fermecător de chicoteli.

— Nu vă lăsaţi păcălită de soţul meu, doamnă Spencer. Nimic nu e de rând la Ashton Burke. E la fel de nonconformist pe cât se spune.

Când doamna Burke îşi ridică fruntea, dezvăluind unul dintre cele mai frumoase chipuri pe care le văzuse în viaţa ei, Anne simţi o durere stranie în inimă. Nu se simţise niciodată atât de simplă şi nici nu invidiase atât de mult o altă femeie pentru măiestria cu care folosea pomezile, pudrele şi drotul.

Aerul ei glacial, de blondă nordică, era îmblânzit de căldura irezistibilă a zâmbetului, iar ochii verzi, migdalaţi, aminteau de o pisică exotică.

Anne fu surprinsă când doamna îi luă mâna într-a ei.

— Vă mulţumesc din suflet pentru ospitalitate, doamnă Spencer. Am venit aici cam la repezeală. Sper că nu le-am dat prea multe bătăi de cap membrilor personalului.

— Nici vorbă, minţi Anne.

De când aflase de sosirea oaspeţilor, slujnicele fuseseră nevoite să lucreze zi şi noapte. Până şi Pippa cea bombănitoare se apucase zdravăn de treabă. Dintr-un motiv de greu de înţeles, Anne nu îşi dorise ca fratele lui să-l găsească pe Dravenwood locuind într-o cocină.

Domnul Burke se uită în jur, iar expresia lui deveni serioasă.

— Deci, unde este devotatul meu frate?

Anne se temuse de acea întrebare.

— Mă tem că lordul Dravenwood este ocupat în acest moment.

Burke schimbă o privire plină de înţeles cu soţia lui.

— Exact la asta mă şi aşteptam de la dragul şi bătrânul Max. Şi cum îşi ocupă timpul în aceste zile? Îşi numără banii? Poartă bătălii imaginare cu soldăţeii de plumb aşa cum obişnuiam să facem în copilărie? Burke ridică sprâncenele spre Anne. Îi biciuieşte pe ţărani?

De data asta, menajerei îi fu şi mai greu să-şi ascundă zâmbetul.

— Vă pot asigura că, la conacul Cadgwyck, fratele dumneavoastră nu duce lipsă de ocupaţii interesante. Acum, dacă îmi permiteţi să vă arăt camerele dumneavoastră…

Se întoarse cu hotărâre, dar se lovi de uşa închisă. „La naiba, trebuie să fi fost Hodges”, îşi zise. Căută la talie inelul cu chei şi descoperi că îl lăsase probabil pe masa din bucătărie.

Aruncă peste umăr o privire spăşită spre musafiri, apoi strigă vesel:

— Hodges! Se pare că am închis din greşeală uşa. Ai putea să o deschizi tu? Când rugămintea ei amabilă fu întâmpinată doar cu tăcere, se aplecă spre gaura cheii şi mârâi: Hodges! Deschide-mi în clipa asta!

După un „Bine, doamnă” înăbuşit, uşa se dădu de perete.

Hodges strălucea de bucurie ca un heruvim nebun, cu părul zburlit şi o privire sălbatică. Anne se rugă ca oaspeţii să nu-i observe comportamentul ciudat sau, măcar, să fie atât de politicoşi încât să nu-l menţioneze.

În drum spre camerele lor, când trecură pe lângă portretul Angelicăi, Anne trase cu ochiul spre domnul Burke, curioasă să vadă dacă avea aceeaşi reacţie ca fratele său şi orice alt bărbat care ajunsese pe acolo.

În mod bizar, prima care observă portretul fu doamna

Burke.

— O, Doamne! Ce fiinţă încântătoare!

Soţul ei aruncă o privire scurtă şi nepăsătoare spre portret, apoi îşi luă soţia pe după talie şi îi şopti ceva la ureche. Ea râse cu poftă şi îl lovi în joacă pe mână. Aparent, fratele contelui nu avea ochi decât pentru tovarăşa sa de viaţă, gând care trezi în inima lui Anne o durere amestecată cu melancolie.

*

— Milord, domnul Burke doreşte să vă vadă.

Anne era pironită în pragul uşii de la birou, pregătită să se ferească dacă stăpânul ei ar fi azvârlit un registru, o călimară sau poate un glob pământesc spre capul ei.

Îi respectase întru totul ordinele: după o cină mediocră, le arătase oaspeţilor camerele lor, apoi îl informase pe domnul Burke că fratele său avea să-l primească în birou.

— Foarte bine. Poftiţi-l înăuntru, spuse Dravenwood fără să se uite la ea.

Stătea în spatele mesei de lucru, înconjurat de o stivă de registre. Anne începuse să suspecteze că îşi construise un zid ca să poată ţine pe toată lumea la o distanţă de un braţ.

Îl însoţi pe domnul Burke în încăpere, apoi dădu să plece.

— Rămâneţi.

Luată prin surprindere de ordinul lui, Anne înlemni. Nu îndrăznea să-l sfideze, nu când privirea lui o străfulgera de parcă ar fi fost o ţărancă ce ar fi meritat să fie biciuită de îndată ce rămâneau singuri.

În cele din urmă, se îndreptă supusă spre un colţ al încăperii. Fratele contelui o privi uimit, apoi se cufundă nonşalant într-un fotoliu din piele uzată. Aşa cum stăteau

faţă în faţă, de-o parte şi de alta a biroului, asemănările, dar şi diferenţele dintre cei doi ieşeau şi mai limpede în evidenţă.

Dravenwood îl studie cu obişnuita lui răceală.

— Deci, cărui fapt îi datorez plăcerea îndoielnică a acestei vizite?

Spre meritul lui, Burke nu pierdu vremea cu amabilităţi care nu ar fi fost nici apreciate, nici întoarse.

— Am venit să-ţi spunem că plecăm din Anglia. Ştiam de la bun început că locul nostru nu este la Dryden Hall, dar am aşteptat să fie Charlotte destul de mare încât să putem călători. Nu te va mira, probabil, să afli că viaţa de nobil de ţară nu ni se potriveşte nici unuia dintre noi.

Chiar dacă Dravenwood încercă să o ascundă, părea să fie mai surprins decât se aşteptase fratele său.

— Şi unde plecaţi?

— Mai întâi în Maroc, unde îi vizităm pe Farouk şi Poppy. Poppy aşteaptă primul lor copil şi i-ar face plăcere dacă Clarinda ar rămâne cu ea până în momentul naşterii. De acolo plecăm în Egipt. Acum că am reuşit să-l conving pe tata că nu sunt chiar un pierde-vară, s-a arătat interesat să finanţeze o expediţie arheologică la Giseh.

— Şi ce va face Clarinda când tu vei săpa după comori de mult îngropate? Chiar crezi că este un mediu potrivit pentru o soţie şi un copil?

— Clarinda nu vrea nici în ruptul capului altceva. Mă tem că a dezvoltat un interes ieşit din comun pentru aventură şi exotism pe vremea când era *musafiră* în haremul lui Farouk. În plus, cred că nu vrea să mă scape din ochi.

Zâmbetul strâmb al lui Burke sugera că nu era chiar nemulţumit de felul în care evoluaseră lucrurile.

Dravenwood se lăsă pe spătar şi îl cercetă cu o privire întunecată.

— Care e adevăratul motiv al vizitei tale, Ash? Ca să-

mi reaminteşti de căsnicia ta fericită? Ştiu că o merit – şi chiar mai rău –, dar dacă vrei să mă pedepseşti pentru ce v-am făcut amândurora, te pot asigura că nu este nevoie. Sunt destul de capabil să mă pedepsesc şi singur.

Anne se încruntă, întrebându-se cu ce anume greşise Dravenwood faţă de fratele şi cumnata lui.

Voioşia de pe chipul lui Burke fu înlocuită de tristeţe.

— Nu am venit aici ca să ne afişăm fericirea, Max. Am venit să ne luăm la revedere. Habar nu avem cât vom fi plecaţi, iar Clarinda, sentimentală cum o ştii, s-a gândit că ai vrea să-ţi cunoşti nepoata. E posibil să fie deja femeie când vei avea ocazia să o revezi. Cum fratele lui nu comentă, mulţumindu-se să-l privească atent, Burke se aşează pe braţul fotoliului şi adăugă: Trebuie să mărturisesc că am vrut şi eu să-mi iau la revedere. Îmi dau seama că lucrurile între noi au fost un pic cam… hm… *tensionate* în ultimii câţiva ani, dar n-am uitat vremurile când nu eram decât noi doi împotriva tuturor. Se prea poate ca săbiile noastre să nu fi fost decât nişte beţe, însă am ştiut mereu că aveai să mă aperi de fiecare dată. Indiferent de ce s-a întâmplat după aceea, rămâi fratele meu. Vei fi întotdeauna fratele meu.

Când Burke întinse mâna peste birou şi îl invită pe Dravenwood să i-o strângă, Anne îşi ţinu respiraţia fără să îşi dea seama.

— Când plecaţi de la Cadgwyck? întrebă Dravenwood, lăsându-şi fratele cu mâna ridicată în aer.

— Mâine-dimineaţă devreme. Vaporul nostru pleacă joi de la Falmouth.

— Foarte bine atunci. Vă urez drum bun.

Acestea fiind zise, Dravenwood se întoarse registrul lui, refuzând sec propunerea de împăcare.

Burke se ridică mânios. Dintr-odată, asemănarea cu fratele său era mult mai evidentă.

— Am crezut că timpul îţi va înmuia inima, dar constat

că ai rămas acelaşi măgar năzuros dintotdeauna.

Apoi ieşi valvârtej din încăpere şi trânti uşa în urma lui. După ce îl urmărise cu o privire impasibilă, contele se ridică de la birou şi merse în faţa şemineului, contemplând flăcările care se jucau în vatră.

Anne se îndepărtă de colţul ei, cuprinsă de o nevoie aproape copleşitoare de a-l înmuia cu un cuvânt mângâietor sau un zâmbet. La urma urmei, nu degeaba o rugase să rămână şi să fie martoră la acel schimb de replici atât de dureros.

— Milord? Poate că nu sunt în măsură să vorbesc, dar mă întristează să vă văd certându-vă cu fratele dumneavoastră. Îşi drese glasul şi îşi alese cu grijă cuvintele. Ştiţi, şi eu am avut un frate. Tachinările şi atitudinea lui poruncitoare mă scoteau din minţi, dar, în inima mea, am ştiut întotdeauna că dacă vreodată ar fi îndrăznit cineva să mă nedreptăţească, l-ar fi lăsat lat. Nu i-am mulţumit niciodată pentru asta şi nu i-am spus cât de important era pentru mine. Am presupus mereu că dacă aş avea vreodată nevoie de ceva, el ar fi acolo. Îşi înghiţi nodul din gât, apoi murmură: Până în ziua în care nu a mai fost.

Dravenwood, cu ochii la flăcări, nu dădea niciun semn că ar fi ascultat-o.

— Aş da orice ca fratele meu să se întoarcă, să-i aud râsul sau să pot să îl iau de mână. Anne se apropie mai mult de spatele acela neînduplecat şi adăugă: Nu ar trebui să aşteptaţi până când va fi prea târziu pentru împăcarea cu domnul Burke. Nu putem şti niciodată ce aduce ziua de mâine.

Contele rămase tăcut pentru o clipă îndelungată. În cele din urmă spuse:

— Aveţi dreptate, doamnă Spencer. Inima lui Anne crescu în piept de bucurie. Era pe punctul să-l întrebe dacă voia să-l cheme înapoi pe Burke în clipa în care el continuă:

Nu sunteţi în măsură să vorbiţi, iar pe viitor aş aprecia dacă aţi ţine minte care vă este poziţia. Asta e tot, adăugă el, arătând clar că nu mai avea nevoie nici de ea, nici de altcineva.

*

A doua zi dimineaţă, Anne îi privea de sub portic pe membrii familiei Burke, care se pregăteau să urce în trăsură, când stăpânul ei dădu buzna pe uşă şi trecu glonţ pe lângă ea. Umbrele de sub ochii lui trădau o noapte albă care se citea şi în cearcănele lui Anne.

— Unde mergeţi? strigă ea, prea uimită să mai adauge „milord” sau să-şi aducă aminte că treburile lui nu o priveau, după cum îi explicase fără echivoc în ajun.

— Să-mi iau la revedere cum se cuvine de la fratele meu şi de la familia lui, mârâi el pe când cobora grăbit treptele. Nu aş fi o gazdă amabilă dacă nu aş face-o. Îi aruncă peste umăr o privire răutăcioasă. Şi, după cum aţi fost atât de amabilă să îmi reamintiţi, nu se ştie niciodată ce aduce ziua de mâine.

Anne îşi apucă poalele fustei şi porni în goană după el, de teamă că nu urma să aibă loc o reîmpăcare, ci o crimă. Când paşii mari al contelui îl aduseră aproape de trăsură, fratele lui, care tocmai îi oferea mâna soţiei ca să o ajute să urce, încremeni. Domnul şi doamna Burke se priviră neliniştiţi, dar, înainte ca vreunul din ei să reacţioneze cumva, fetiţa se eliberă din strânsoarea mamei şi alunecă la pământ.

— Charlotte! ţipă mama ei.

Era prea târziu. Charlotte alerga pe picioruşele grăsuţe şi striga din toţi rărunchii: „Unchiu’ Max! Unchiu’ Max!”

Dravenwood se opri deodată, arătând de parcă ar fi fost pe punctul să fie strivit sub copitele unor cai nărăvaşi.

Fetiţa puse o frână bruscă şi începu să sară în sus, cu mâinile ridicate spre el. În mod clar, era obişnuită să fie întâmpinată cu braţele deschise oriunde ar fi mers. La fel cum fusese probabil şi Angelica Cadgwyck.

Anne nu văzuse niciodată un bărbat atât de puternic care să pară atât de neajutorat. Îşi ţinu respiraţia, temându-se preţ de o clipă că el nu avea nici măcar să accepte prezenţa copilului. Dar Max îşi aplecă uşor trupul înalt şi o cuprinse în braţe.

Charlotte se agăţă de el asemenea unui pui de maimuţă, apoi se lăsă pe spate şi îi aruncă o privire dojenitoare cu ochii ei verzi ce semănau leit cu ai Clarindei.

— Nu fi aşa trist, unchiu' Max. Ne întoarcem repede.

Îl sărută zgomotos pe obraz, după care îşi odihni capul pe umărul lui. Buclele ei blonde păreau şi mai deschise la culoare lângă părului lui întunecat.

În acel moment ajunseră gâfâind şi părinţii ei. Burke întinse mâinile spre fetiţă, dar Dravenwood nu dădu niciun semn că ar fi vrut să-i dea drumul.

— Nu înţeleg, spuse el uluit. Cum de ştie copilul cine sunt?

— O, dar i-am povestit totul despre tine, mărturisi zâmbitoare cumnata lui. Cum mă ajutai să fac adunări când eram mică, astfel încât să nu mă bată guvernanta la palme cu rigla. Cum mi-ai bandajat ursuleţul de pluş după ce şi-a pierdut un ochi pentru că l-am lăsat afară în ploaie toată noaptea. Cum m-ai salvat de câinele ăla sălbatic când aveam doisprezece ani şi m-ai dus acasă în braţe.

Burke îşi încrucişă braţele la piept cu un aer îmbufnat.

— Iar eu i-am spus cum soldăţeii tăi de jucărie îi învingeau mereu pe ai mei şi cum obişnuiai să-mi scufunzi vaporaşul în cadă în timp ce oribila dădacă nemţoaică mă punea să mă spăl pe după urechi.

Contele se uită la capul blond care i se odihnea atât de comod pe umăr, apoi ridică ochii spre cumnata sa.

— Eşti la fel de lipsită de scrupule ca întotdeauna, nu-i aşa, Clarinda? Ştiai că dacă o văd, n-am cum să rezist farmecului ei.

— Hai, Charlotte, spuse Burke întinzând braţele spre fiica lui. E timpul să plecăm.

Contele o strânse la piept pentru o clipă şi îşi cufundă faţa în părul fin şi mătăsos, apoi o lăsă fără tragere de inimă în braţele tatălui ei.

Înainte ca Burke să se întoarcă, Dravenwood întinse stângaci o mână spre el. Burke o privi cu îngrijorare, apoi ridică ochii spre chipul fratelui său. Chiar dacă acesta se încrunta la fel de aspru ca întotdeauna, Anne putea să jure că zărise în ochii lui o urmă de nesiguranţă.

Anne se temu că Burke avea să-i refuze propunerea întocmai aşa cum făcuse Dravenwood cu o seară înainte. Dar Burke o mută pe Charlotte în celălalt braţ şi prinse mâna fratelui său într-o strânsoare sinceră. Apoi se îndreptă spre trăsură, lăsându-şi soţia şi fratele faţă în faţă. Dintr-un motiv pe care nu-l putea înţelege, Anne începu să se simtă şi mai mult ca o intrusă, dar era prea târziu ca să se strecoare înăuntru fără să atragă atenţia asupra ei.

Dravenwood îşi studie cumnata cu o expresie de nepătruns.

— Ai de gând să-mi dai încă o binemeritată palmă înainte să pleci, aşa cum ai făcut la ultima noastră întâlnire? Uneori am impresia că mai simt încă durerea.

Clarinda îi atinse obrazul cu vârful degetelor înmănuşate, apoi se ridică pe vârfuri şi depuse un sărut blând exact în locul acela.

— Ce-a fost a fost, murmură ea. Nu îţi doresc decât aceeaşi fericire pe care am găsit-o eu. Nu am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine. Sau de ce ai făcut-o.

Se întoarse şi o văzu pe Anne, care stătea cu un aer stingher într-o parte. Îi aruncă o privire vicleană contelui, apoi se îndreptă spre ea şi îi şopti la ureche:

— Veţi avea grijă de el, nu-i aşa, doamnă Spencer? A fost întotdeauna prea mândru ca s-o recunoască, dar are mare nevoie de asta.

Uimită de sinceritatea femeii şi perfect conştientă de căutătura stăpânului ei, Anne nu putu decât să încuviinţeze din cap.

În timp ce Dravenwood îi urmărea pe cei trei urcându-se în trăsură, Anne simţi cum inima i se strângea în piept. Putea să jure că mai văzuse umbra aceea în ochii lui şi altă dată.

Gata pentru aventuri necunoscute, frumoasa şi vesela familie se înghesui în cupeu. Când vehiculul începu să se zdruncine pe drumul desfundat, micuţa Charlotte se aplecă pe fereastră şi îşi flutură exaltată mânuţa învelită într-o mănuşă albă.

— Pa, unchiu’ Max! Pa!

Dravenwood ridică o mână şi nu o mai coborî decât în clipa în care trăsura se pierdu în zare, înghiţită de ierburile înalte. Cu părul negru dansând în vânt, privi în urma lor multă vreme după ce se făcuseră nevăzuţi.

Încurajată de promisiunea nerostită pe care i-o făcuse doamnei Burke, Anne se apropie de el şi îi atinse delicat mâneca hainei.

— Ce anume v-a spus cumnata mea? mormăi contele.

Mâna tinerei femei coborî la loc. Se gândi pentru o clipă să mintă, dar fu oprită de asprimea din privirea lui.

— M-a rugat să am grijă de dumneavoastră.

— Câtă mărinimie! Vă asigur însă că nu am nevoie. Sunt perfect capabil să am grijă de mine.

Acestea fiind zise, păşi maiestuos spre terasa acoperită cu buruieni care despărţea corpul principal al casei de aripa estică.

— Atunci de ce mi-aţi ordonat să rămân în birou aseară când vorbeaţi cu fratele dumneavoastră? strigă ea în urma lui.

Max şovăi o clipă, apoi îşi văzu de drum netulburat.

Era stăpânul ei. Ea era obligată să-i respecte dorinţele. Datoria ei era să se întoarcă repede în casă şi să găsească imediat ceva de măturat sau scuturat sau lustruit pentru ca el să poată să reflecteze în pace şi să continue să-şi jelească logodnica pierdută şi să se pedepsească pentru fiecare greşeală îngrozitoare pe care credea că o comisese faţă de fratele şi cumnata lui.

Cuprinsă de furie, Anne îşi dădu seama că, pentru prima dată după multă vreme, nu avea nici cea mai mică intenţie să facă ce *trebuia.* Nu era o femeie atât de uşor de respins, în ciuda imaginii pe care şi-o crease în ultimii ani.

Capitolul 20

Când Anne depăşi perimetrul conacului, simţi nevoia să încetinească pasul, captivată nu de priveliştea spectaculoasă a ţărmului, ci de imaginea bărbatului care stătea pe marginea stâncilor.

Dravenwood îşi sprijinea o cizmă pe o piatră şi privea hipnotizat în larg. Postura lui avea ceva irezistibil de atemporal şi de masculin. Ar fi putut să fie o căpetenie de piraţi care aştepta să se îmbarce pe o corabie şi să pornească într-o expediţie de jafuri şi răpiri. Sau unul dintre cavalerii regelui Arthur care visa la domniţa pe care o lăsase în Camelot tânjind de dorul lui.

— Puteaţi să mă preveniţi, spuse el fără să se întoarcă.

Anne ar fi jurat că nu mişcase nici măcar o pietricică de teamă să nu-şi facă simţită prezenţa. Învăţa repede că Dravenwood era un bărbat greu de luat prin surprindere. Resemnată, i se alătură pe marginea falezei.

— Despre?

El întinse o mână spre peisajul uluitor care se desfăşura în faţă.

— *Asta.*

Linia coastei suferise o transformare magică sub sărutul soarelui de toamnă. Mănunchiuri pufoase de nori pluteau deasupra lor pe cerul azuriu. Muşchiul care căptuşea marginea stâncilor nu mai avea nuanţe monotone de gri, ci se înfăţişa într-o tentă de verde, undeva între smarald şi jad. Razele soarelui mângâiau crestele de diamant ale valurilor şi luminau apa într-un albastru-verzui intens, care îl îmbia pe privitor să viseze la Barbados, la briza tropicală şi la palmierii ce se legănau în adieri de vânt. Departe sub ei, la baza falezei, nisipul micului golf strălucea de parcă ar fi fost praf de aur.

— Îţi taie respiraţia, nu? Anne nu putu să-şi ascundă mândria în timp ce admira priveliştea.

El îi aruncă o privire ascuţită.

— Nu era nevoie să veniţi după mine până aici. Nu am de gând să mă arunc de pe stânci într-o izbucnire de furie asemenea impulsivei domnişoare Cadgwyck.

— Ei bine, asta chiar că e o uşurare. Se aşeză pe celălalt colţ al pietrei înăbuşindu-şi impulsul de a-şi duce un genunchi la piept, cum obişnuia să facă în copilărie. Am impresia că aţi fi o stafie insuportabilă, care ar trânti mereu uşile şi ar geme şi şi-ar zornăi lanţurile. Îndrăznesc chiar să spun că n-am avea nici măcar o noapte liniştită.

În timp ce vântul îi flutura şalul de pe umeri, ea îşi ridică faţa spre soare. I-ar fi plăcut să-şi poată scoate agrafele din păr ca să îl lase să fluture în voie.

— Părerea dumneavoastră mă răneşte. Aţi fi surprinsă să ştiţi că nu de mult eram considerat unul dintre cei mai doriţi bărbaţi din întreaga Anglie.

Anne îşi aminti de cuvintele femeilor din sat: „Era un gentleman desăvârşit înainte ca logodnica lui să-l părăsească”.

— Şi de ce m-ar surprinde? Ce femeie ar putea să reziste în faţa unui caracter atât de încântător şi a unui spirit atât de amabil?

— După cum probabil v-aţi dat deja seama, eram dorit mai curând pentru titlu şi avere decât pentru farmecul meu, mormăi contele.

Anne îi privi pe furiş liniile ferme ale profilului şi umbrele pe care genele lungi şi întunecate le proiectau pe frumuseţea sculptată a pometţilor. Hotărî că spusele lui nu erau întru totul adevărate.

— Am învăţat din experienţă că bărbaţii atrăgători tind să aibă despre ei înşişi o părere chiar şi mai bună decât cea pe care şi-ar dori-o din partea celorlalţi. Nu mi-a păsat niciodată prea mult de restul lumii.

— Atunci trebuie că ţineţi *foarte* mult la mine.

Domnul să o ajute dacă era aşa, se gândi Anne. Îşi mută privirea dinspre profilul lui spre mare, simţindu-se deodată ameţită într-un fel care nu avea legătură cu înălţimea la care se aflau.

— În mod cert nu aţi fost prea fermecător cu fratele dumneavoastră şi cu soţia lui. Mai ales după ce au bătut drumul până aici doar ca să-şi ia rămas-bun.

Nota distantă din ochii lui cenuşii se adânci, de parcă s-ar fi uitat dincolo de orizont.

— Vă cer iertare pentru comportamentul meu nepoliticos. Vizita lor a venit ca un fel de lovitură nedorită. Nu am mai văzut-o pe Clarinda din ziua nunţii noastre.

Anne se încruntă nedumerită.

— Vreţi să spuneţi din ziua nunţii ei?

Când el se mulţumi să ridice din sprâncene, scoase o exclamaţie de uimire, bucurându-se că era deja aşezată. Deci Clarinda Burke era femeia care îl părăsise la altar, femeia care îi sfărâmase inima şi care imprimase pe buzele lui nota aceea de cinism. Îşi aminti de licărirea pe care o zărise în ochii lui când o urmărea, poate pentru ultima dată,

pe soţia fratelui său plecând cu el. Ştia unde mai zărise acea licărire: de fiecare dată când se uita la portretul Angelicăi.

— A fost o lovitură pentru toată lumea faptul că viitoarea mea soţie m-a lăsat baltă în faţa altarului ca să se mărite cu fratele meu. Întreaga Londră a fost însufleţită de bârfa asta. Mă mir că nu a ajuns şi aici, la Cadgwyck.

Ajunsese şi acolo, dar Anne nu voia să-i dezvăluie asta.

— Nu trebuie să uitaţi că la Cadgwyck avem propriile noastre scandaluri despre care să bârfim. De ce v-a părăsit? Aţi făcu ceva ca să meritaţi palma despre care vorbeaţi?

Surâsul lui era plin de amărăciune.

— Am avut noroc că a fost doar o palmă. Dacă ar fi avut un pistol la îndemână în ziua aceea, se prea poate să-l fi folosit.

— Aţi înşelat-o?

— După ce a acceptat să se mărite cu mine? Niciodată. Dravenwood se întoarse cu faţa spre Anne, iar răceala din ochii lui fu stinsă de o flacără puternică. Nici cu vorba, nici cu fapta. Nici cu trupul, nici cu inima mea.

Fascinată, Anne îşi simţi inima tresăltând. Visase întotdeauna la un bărbat care să o privească aşa. Dar nu în timp ce se gândea la altă femeie.

Contele se întoarse către mare, cu maxilarul încremenit într-o linie severă.

— Clarinda şi fratele meu s-au îndrăgostit unul de celălalt când erau foarte tineri. Au avut o relaţie cam… furtunoasă, şi inima ei a fost complet zdrobită când Ash a plecat să-şi caute norocul şi a lăsat-o în urmă.

— Şi dumneavoastră aţi fost acolo ca să adunaţi cioburile sparte?

— Am încercat. După ce a fost nevoită să accepte că Ash nu avea să se mai întoarcă după ea, a avut o cădere

nervoasă şi s-a îmbolnăvit. Eu… am avut grijă de ea câteva luni, spuse contele după o scurtă şovăire. Până când a fost în stare să se descurce singură.

Chiar dacă explicaţia acea simplă conţinea o mulţime de informaţii, Anne simţi că Dravenwood lăsa deoparte bucăţi mari din poveste, nu ca să se protejeze pe el, ci ca să o protejeze pe cumnata lui. Era o tehnică în care ea însăşi devenise expertă.

— De îndată ce Clarinda şi-a revenit, i-am cerut mâna. Dar m-a refuzat. Cum eram fratele lui Ash, se temea că avea să mă vadă întotdeauna ca pe o amintire a iubirii pe care o pierduse. Mi-a luat nouă ani să o conving.

— Nouă ani? şopti Anne, nevenindu-i să creadă. Ei bine, nu vă poate acuza nimeni de inconsecvenţă, nu-i aşa?

— Nici nu aveţi idee de câte ori mi-am dorit să merit această acuzaţie! Să pot aduce în patul meu câte o femeie pe noapte fără să mă gândesc măcar o dată la ce ar însemna asta pentru inima lor sau pentru a mea.

Mărturisirea lui sinceră o lăsă fără suflare.

— După ce a acceptat, în cele din urmă, să se mărite cu dumneavoastră, de ce s-a răzgândit?

Un zâmbet sarcastic arcui buzele lui Dravenwood.

— Din moment ce am fost destul de nebun încât să-l salvez pe Ash din faţa unui pluton de execuţie şi să-l readuc în viaţa ei, nu mă pot învinui decât pe mine. În ziua în care urma să ne căsătorim a descoperit că, în toţi acei ani, m-am amestecat între ei deoarece nu credeam că Ash era suficient de bun pentru ea. Aşa că mi-a tras o palmă şi a zburat fix în braţele lui. Clarinda s-a ales cu bărbatul pe care l-a iubit întotdeauna, iar eu m-am ales cu ce meritam – o viaţă întreagă de regrete şi un conac dărăpănat prin care bântuie o duşmănoasă Doamnă în Alb.

Anne cugetă o clipă la confesiunea lui.

— Şi cam câţi ani aveaţi când aţi comis această îngrozitoare crimă?

— Vreo douăzeci şi doi, zise el ridicând din umeri.

Hohotul ei de râs primi în replică o încruntare nedumerită din partea lui.

— Spuneţi că fratele dumneavoastră şi Clarinda erau foarte tineri când s-au îndrăgostit, dar nici dumneavoastră nu eraţi mai breaz: un tânăr care cunoştea pentru prima dată tumultul pasiunii. V-aţi simţit rănit, neputând accepta că femeia pe care o iubeaţi nu vă răspundea cu aceeaşi dragoste. Dar acum, cu înţelepciunea şi experienţa unui bărbat ajuns la maturitate, de ce îl condamnaţi pe tânărul acela nebun şi impulsiv? Spuneţi-mi, aţi fi la fel de crud şi de ferm cu orice alt suflet care ar face o astfel de greşeală de judecată?

Dravenwood se apropie de ea şi o privi încruntat.

— Eşti nebună, femeie? Nu merit nicio milă. Le-am furat fratelui meu şi femeii pe care o iubea zece ani pe care i-ar fi putut petrece unul în braţele celuilalt!

— Poate că, fără să vreţi, le-aţi făcut un serviciu. Chiar dumneavoastră aţi spus că relaţia lor a fost extrem de furtunoasă. Poate că iubirea lor a avut nevoie de timp ca să se aşeze şi să ajungă la maturitate, cristalizându-se în fericirea pe care o împărtăşesc acum.

— Ceea ce am făcut e de neiertat!

— Poate că a fost greşit, sau chiar răutăcios, dar este chiar de neiertat? Este vreun păcat de neiertat dacă inima se căieşte sincer?

Contele nu trebuia să-şi dea seama că Anne avea o nevoie disperată de a-i obţine aprobarea. Mai ales în acele împrejurări, la marginea falezei pe care o altă viaţă se sfârşise pentru că o tânără fusese prea nebună şi mândră ca să se ierte. Un ton de rugăminte îi înmuie vocea.

— Este o diferenţă între a-ţi părea rău pentru ce ai făcut şi a-ţi irosi tot restul vieţii plângându-ţi de milă.

Dravenwood făcu un pas iute spre ea şi o apucă de braţ. Putea să simtă chiar şi prin şal puterea de oţel a

mâinilor lui, căldura lor irezistibilă atunci când o trase spre el. Încruntarea lui deveni greu de suportat când începu s-o scuture uşor.

— Nu am venit aici ca să-mi găsesc iertarea păcatelor. Şi cu siguranţă nu am nevoie de iertarea *dumneavoastră,* doamnă Spencer.

— Dar de ce aveţi nevoie, milord? întrebă ea, simţindu-şi răsuflarea întretăiată şi buzele umede, întredeschise într-o provocare nesăbuită.

Privirea lui mocnind de furie zăbovi pe buzele ei, arătându-i de ce anume avea nevoie. Nu iertare, ci uitare, măcar pentru o noapte sau poate pentru câteva ore. Ce îi trebuia era şansa de a fi un bărbat fluşturatic care să aducă în patul lui o femeie doar pentru că o dorea, nu pentru că o iubise jumătate din viaţă.

Dravenwood făcu un efort supraomenesc să-şi desprindă privirea de la buzele ei; peste câteva clipe îşi îmblânzi strânsoarea şi o îndepărtă de el. În locul uşurării pe care ar fi trebuit să o simtă, inima lui Anne fu cuprinsă de dezamăgire.

— Am nevoie de acelaşi lucru de care are nevoie Angelica, spuse el răguşit, incapabil să-şi mascheze tulburarea. Să fiu lăsat naibii în pace.

Se răsuci şi se îndepărtă plin de aroganţă, mergând periculos de aproape de marginea stâncilor.

Anne îşi strânse şalul la piept în timp ce-l urmărea cu ochi umezi. Vântul îi smulse de pe buze un oftat şi câteva vorbe şoptite:

— După cum doriţi, milord.

*

„Derbedeul a îndrăznit să pună mâinile pe ea.”

Pironit în colţul ferestrei de la birou, Hodges îşi simţi tâmpla zvâcnind de mânie când văzu cum noul stăpân îi

întoarse spatele lui Anne şi plecă. Ea rămase privind în urma lui, cu braţele împreunate peste şalul subţire.

Părea atât de plăpândă acolo, pe marginea acelor stânci falnice, atât de îngrozitor de vulnerabilă – de parcă o adiere de vânt ar fi putut o arunce în gol.

Hodges atinse geamul cu vârful degetelor, iar chipul îi fu învăluit de durere. Nu suporta să o vadă tristă. Ar fi vrut să-i să readucă zâmbetul pe buze, să-i audă din nou râsul vesel pe holurile conacului.

Ochii majordomului se îngustară în timp ce urmăreau înaintarea derbedeului de-a lungul falezei. *El* era cel care îi furase zâmbetul. Cel care o lăsase acolo singură, ca să fie bătută de vânturile destinului.

Individul era un escroc, un impostor, un corupător neobrăzat a tot ceea ce era pur şi virtuos. Hodges îşi trase umerii înapoi într-o postură atât de semeaţă, încât puţini din cei care îl cunoscuseră în ultimii ani l-ar mai fi recunoscut.

La Cadgwyck nu putea să fie decât un stăpân. De îndată ce impostorul avea să fie izgonit, stăpânul ar fi putut să revină şi să-şi ocupe locul de drept.

În momentul în care uşa scârţâi în spatele lui, îşi duse mâinile la spate ca un copil vinovat.

Chipul pistruiat al lui Dickon se ivi prin deschizătură.

— Iertaţi-mă, domnule, dar aţi văzut cumva lopata cea bună? Mă gândeam să mă duc jos, la peşteră, şi să mai sap cât timp contele se plimbă pe coastă.

— Nu am văzut-o, băiete, răspunse Hodges, ai cărui umeri se gârboviseră la loc. Dar poţi să o întrebi pe Nana.

— Aşa o să fac. Mulţumesc!

Fluieratul voios al băiatului răsună minute bune în urechile lui Hodges.

Bătrânul îşi aduse mâinile în faţă şi privi prelung la cuţitaşul de scrisori cu mâner de alamă pe care-l ţinea pumnul tremurător. Pentru numele Domnului, nu-şi putea

aminti cum ajunsese acolo!

Capitolul 21

Pentru prima dată de când se cunoscuseră, doamna Spencer respectase întocmai poruncile contelui. Îşi îndeplinise sarcinile şi îi supraveghease pe ceilalţi slujitori fără vreo urmă de sfidare în acţiuni sau cuvinte.

Max constată uimit că îi era dor să fie mustrat de limba ei ascuţită sau să audă păreri pe care nici nu le solicitase şi nici nu le primea cu plăcere. Fiecare cerere a lui, oricât de neînsemnată, era întâmpinată cu o supunere politicoasă. După câteva zile începu să aibă fantezii indecente în care îi cerea lucruri de-a dreptul scandaloase. De fiecare dată când ea întreba „Mai aveţi nevoie de ceva, milord?”, el trebuia să-şi muşte limba ca să nu scoată vreun „Desfaceţi-vă părul” sau „Ridicaţi-vă poala rochiei ca să trag cu ochiul la jartierele dumneavoastră”. Nu ştia cum ar fi reacţionat dacă ea i-ar fi răspuns „Cum doriţi, milord” şi şi-ar fi ridicat uşor tivul ca să-i ofere o privire furişă spre glezna ei fină sau gamba ei zveltă.

Până şi gândul la Clarinda ar fi fost o deviere bine-venită de la obsesia crescândă pentru menajeră, dar soţia fratelui său părea să-i ocupe din ce în ce mai puţin mintea. Era ca şi cum sărutul Clarindei şi binecuvântarea ei ar fi rupt în sfârşit vraja pe care o aruncase asupra lui în tinereţe. Când drumeţiile lungi pe coastă nu mai reuşiră să risipească tensiunea ciudată care se strângea în el asemenea unei furtuni, se apucă să meargă până în sat în fiecare după-amiază, în speranţa că avea să primească un răspuns privind artistul adorat al Angelicăi. Dar, după cum îl avertizase menajera lui, poşta ajungea extraordinar de greu la Cadgwyck. Chiar dacă trimisese cererea în urmă cu

aproape o lună, nu sosise încă nicio veste.

Sătenii îl cercetau uimiţi, de parcă orice bărbat care trăia sub acelaşi acoperiş cu o stafie avea ceva suspect.

Probabil că nu îl ajutau nici purtarea lui fioroasă, nici solicitările răstite. Nu după multă vreme, localnicii îşi făceau semnul crucii şi treceau strada de fiecare dată când contele îşi făcea apariţia.

În cele din urmă, răbdarea lui – sau mai curând lipsa ei – fu recompensată într-o după-amiază de marţi. Poştăriţa rotofeie păru la fel de uşurată ca el când îi înmână pachetul gros, legat cu sfoară, pe care era scris numele lui.

Max deschise pachetul, în care se găsea un teanc de hârtii. Nu citise decât câteva rânduri când un zâmbet necruţător îi apăru pe chip. Era o descoperire pe care nici măcar imperturbabila lui menajeră nu ar fi putut să o treacă cu vederea.

*

Atunci când unul dintre clopoţeii de la uşă începu să sune, Anne era în bucătărie, unde vorbea cu Nana şi păzea o oală în care fierbea nişte tocană de crab. Fără să bage în seamă tresărirea perfidă a inimii ei, privi în sus şi descoperi că era chiar clopoţelul din biroul stăpânului.

În primul moment fu tentată să-l ignore sau să-i trimită pe Hodges ori Dickon să răspundă chemării. Dar, după o dimineaţă petrecută curăţând pentru a mia oară fiecare centimetru din pod, băiatul primise învoire să hoinărească prin mlaştini. Cât despre Hodges, ultima dată când îl văzuse valsa fericit în sala de bal cu o parteneră invizibilă în braţe şi o învelitoare de ceainic pe cap.

Anne îşi puse un şorţ curat, apoi se aplecă spre urechea Nanei:

— Presupun că nu pot să te conving să mergi ca să vezi ce anume vrea stăpânul.

Din balansoarul ei, bătrâna rânji, scoţându-şi la iveală gingiile fără dinţi.

— Dacă aş fi cu câţiva ani mai tânără, i-aş oferi frumosului orice şi-ar dori.

Anne se retrase cu oroare prefăcută.

— Vai, Nana! Nu ştiam că eşti aşa o ştrengăriţă neobrăzată!

— Bărbatul potrivit poate să transforme orice femeie într-o ştrengăriţă neobrăzată, chicoti Nana.

Zâmbetul lui Anne dispăru când îşi aminti de dorinţa primejdioasă pe care o întrezărise în ochii lui Dravenwood pe coastă.

— Dar bărbatul nepotrivit, Nana? Ce poate să facă?

Bătrâna o prinse de mâneca bluzei cu degetele ei osoase şi o sili să se aplece înspre ea ca să-i şoptească la ureche:

— Oferă-i ce vrea *el.*

*

— Aţi sunat, milord?

Anne rămase în pragul uşii încercând să nu se gândească la spusele Nanei sau la cât de seducător arăta lordul Dravenwood în spatele biroului său. Îşi aruncase neglijent haina pe speteaza fotoliului şi lucra îmbrăcat doar cu o vestă din mătase arămie şi o cămaşă cu mânecile orbitor de albe.

De data asta n-o mai lăsă să aştepte câtă vreme el se ocupa de registre, ci se ridică imediat şi veni s-o întâmpine.

— Doar ce m-am întors din sat. Am primit ceva de la poştă şi am crezut veţi fi interesată şi dumneavoastră.

— Aţi fost chemat la Londra? întrebă ea plină de speranţă, clipind cu toată inocenţa de care era în stare.

Contele îi aruncă o privire mustrătoare, apoi îi făcu un semn cu capul spre fotoliul din piele aşezat în faţa biroului.

— Nu este nevoie să rămâneţi în pragul uşii ca un corb care prevesteşte necazuri. Luaţi loc.

— Este o solicitare sau o poruncă?

— Este o invitaţie. Vă rog. Nota răguşită din vocea lui o făcu să constate cu amărăciune cât de primejdios putea să fie contele atunci când nu-i dădea ordine în stilul lui afectat.

Anna se apropie de birou şi se aşeză cu mâinile strânse în poală.

Dravenwood îşi sprijini şoldul uscăţiv pe un colţ al mesei de lucru. În ochii lui cenuşii apăruse o licărire de exaltare.

— Am crezut întotdeauna că orice enigmă nu este decât o ecuaţie matematică ce poate fi rezolvată dacă se găsesc variabilele corecte şi se aplică în ordinea corectă. Prima variabilă pe care o avem în enigma Angelicăi Cadgwyck este numele artistului care a sedus-o. Deci, am hotărât că dacă doresc *într-adevăr* să ştiu ce s-a întâmplat în noaptea balului ei de aniversare, trebuie să aflu mai multe despre acel bărbat.

Cu un efort extraordinar, Anne îşi menţinu o expresie neutră. Nu putea decât să spere că Dravenwood nu avea să-i observe paloarea.

— Când examinam cu grijă portretul domnişoarei Cadgwyck, mi-am zis că orice bărbat care picta cu asemenea talent trebuie să fi lăsat urme. Aşa că am cerut ajutorul unui anchetator cu care Compania a făcut afaceri în trecut, un scoţian extrem de tenace pe nume Andrew Murray. Domnul Murray are darul de a descoperi fărâma de adevăr până şi din cea mai josnică şi întortocheată bârfă. Dravenwood se opri brusc şi îşi lăsă capul într-o parte ca să o studieze atent. Nu aveţi de gând să mă mustraţi că mă amestec iar în chestiuni care nu mă privesc?

— Nu aş îndrăzni să fiu atât de impertinentă. După cum mi-aţi amintit, şi pe bună dreptate, *dumneavoastră*

sunteţi acum stăpân la Cadgwyck. Este casa dumneavoastră. Tabloul dumneavoastră. Stafia dumneavoastră, adăugă ea după o scurtă ezitare.

Contele încuviinţă din cap şi luă de pe biroul din spatele lui un teanc gros de hârtii.

— Cum probabil aţi remarcat deja din semnătura de pe portret, numele artistului era Laurence Timberlake.

— Laurie, şopti Anne fără să se poată abţine.

— Poftim? făcu Dravenwood încruntat.

— O, nimic. În copilărie am avut un prieten care se numea Laurence.

— Ei bine, Murray a reuşit să localizeze mai multe din tablourile lui Timberlake, împrăştiate prin Londra şi prin împrejurimi, şi a fost de acord că avea un talent remarcabil. Murray a fost la fel de surprins ca mine că bărbatul nu a reuşit să atragă atenţia unor clienţi bogaţi şi nu a ajuns la gloria pe care o merita.

— Faptul că a fost ucis prin împuşcare i-a redus considerabil şansele de a evolua în carieră, comentă Anne pe un ton sec.

— Ba dimpotrivă, drama prin care a trecut, şi încă la o vârstă atât de fragedă, ar fi trebuit să-i amplifice reputaţia şi să crească valoarea operelor lui în ochii colecţionarilor. Societatea adoră poveştile de dragoste cu final tragic. Credeţi-mă pe mine. Dacă nici eu nu ştiu… adăugă el aruncându-i o privire ironică.

— Atunci, de ce crede acest Murray că talentul lui Timberlake a fost trecut cu vederea?

— În vreme ce mergea pe urma tablourilor, a observat ceva straniu. Toate lucrările înfăţişau femei tinere, însă foarte puţine au rămas la familiile care le comandaseră. Majoritatea au fost vândute sau depozitate prin poduri.

— Dar de ce? Anne fu bucuroasă că nu trebuia să-şi ascundă nedumerirea crescândă. De ce ar vrea cineva să ascundă asemenea comori?

— Întrebarea şi-a găsit răspunsul abia când Murray a identificat-o pe una dintre tinerele pe care le-a pictat Timberlake. Este marchiză acum şi mamă a trei copii mici. A fost de acord să stea de vorbă cu el, cerându-i însă cea mai mare discreţie. I-a dezvăluit că partea cea mai mare din venitul lui Timberlake nu provenea din arta lui, ci din ceva cu mult mai sinistru: şantaj.

Capitolul 22

— Şantaj? şopti Anne printre buzele care îi amorţiseră brusc.

Dravenwood dădu din cap şi azvârli hârtiile pe biroul din spatele lui.

— Escrocul îşi alegea cu mare grijă victimele – de obicei, fete frumoase, cu viitorul asigurat, care erau pe punctul să-şi facă debutul în societate. După privirea lui distantă, Anne îşi dădu seama că se gândea la Angelica. Căuta dinadins tinere provenite din familii bogate şi cunoscute, care urmau să-şi găsească soţi pe măsură. Accepta să picteze portretul, apoi se strecura în casa familiei şi în graţiile fetei. Din câte înţeleg, nici nu îi era greu. Era tânăr, chipeş, fermecător, curtenitor.

— Tot ce îşi dorea o tânără naivă, murmură Anne. Mai ales după ce o imortaliza pe pânză şi o făcea să creadă că era exact aşa cum îşi dorea să fie văzută de ceilalţi.

— Exact. Până la terminarea tabloului, domnişoara era prinsă în mreje. Apoi, Timberlake se ducea la tatăl ei şi îl ameninţa că avea să dezvăluie întregii lumi aventura lor sordidă dacă tăcerea nu-i era răscumpărată cu o sumă frumuşică.

Zbuciumul interior o împiedica pe Anne să stea locului. Se ridică şi merse spre fereastră, apoi dădu la o

parte draperia ca să privească spre valurile înspumate ale mării.

— Cum puteţi să dovediţi că toate astea sunt adevărate? Femeia cu care a vorbit omul dumneavoastră ar putea să fie pur şi simplu o iubită abandonată, gata să distrugă şi ultima rămăşiţă din reputaţia lui Timberlake.

— Cu ajutorul ei, Murray a putut să identifice încă două femei cărora le-a realizat portretul. Una dintre ele a fost alungată de familia ei după ce Timberlake a dezonorat-o şi îşi oferă serviciile pe străzile din Whitechapel. Şi contele, şi Anne ştiau că pe străzile din Whitechapel nu putea fi propus decât un anumit tip de serviciu. Pe un ton sumbru, Dravenwood adăugă: Atunci când a pictat-o, ea nu avea decât treisprezece ani.

— *Treisprezece?* repetă Anne într-o şoaptă răguşită.

— I-a spus lui Murray că, atunci când nu reuşea să le seducă, Timberlake apela uneori – fruntea lui Dravenwood se adumbri – la măsuri mai *convingătoare.*

Fără voia ei, Anne făcu un pas înainte, atrasă de emoţia *ce* scăpăra în ochii contelui şi de siguranţa cu care vorbea.

— E ciudat să discut cu o femeie despre asta, continuă el. Se presupune că bărbaţii trebuie să preţuiască femeile, să le protejeze, chiar cu preţul vieţii lor. Îmi provoacă silă gândul că un bărbat ar folosi forţa fizică pentru a distruge o femeie – cu atât mai mult o fată nevinovată – în felul ăsta. Dravenwood îşi încleştă pumnii, iar ochii îi deveniră fante înguste de fum când spuse: Glonţul a fost o pedeapsă prea uşoară pentru el. Dacă aş fi fost acolo, l-aş fi zdrobit în bătaie.

Anne reuşea, de bine, de rău, să-şi ascundă sentimentele năvalnice pe care i le trezea contele, dar nu putu face nimic pentru a opri valul fierbinte de lacrimi care îi împânzea ochii.

Când îi observă reacţia, Dravenwood o privi cu un

amestec de regret şi îngrijorare.

— Iertaţi-mă. Nu trebuia să spun aşa ceva de faţă cu dumneavoastră. Din moment ce aţi manifestat un interes pentru Angelica, mă gândeam că vreţi să ştiţi că nu i se poate atribui nicio vină pentru evenimentele din noaptea aceea.

Anne şi-ar fi dorit să-i ducă la buze pumnul încleştat şi să-l înmoaie cu un sărut doar pentru că el era absolut tot ce nu fusese vreodată Laurence Timberlake. Dar nu putu decât să şoptească un sincer „Mulţumesc”.

Dravenwood luă hârtiile de pe birou şi le întinse spre ea de parcă ar fi fost o batistă cu care să îşi şteargă lacrimile.

— Aţi vrea să luaţi raportul cu dumneavoastră şi să vă uitaţi peste el?

— Da, milord, chiar aş vrea. Luă documentul din mâna lui, ţinându-l ca şi cum ar fi fost o indulgenţă acordată de rege. Deşi ar fi dat orice să scape de examinarea lui minuţioasă, se opri în pragul uşii, privindu-l în ochi. Pentru un om care e atât de reticent când e vorba de iertarea propriilor păcate, faceţi eforturi uimitoare pentru a-i ajuta pe alţii să-şi uşureze cugetul.

— Poate doar cred că alţii o merită mai mult.

— Nu e ăsta scopul iertării? Să le fie acordată şi celor care nu merită?

Îl lăsă să mediteze şi închise uşor uşa în urma ei.

*

Pe coridor, Anne se opri în faţa portretului Angelicăi. Nu mai vorbiseră de multă vreme.

— E hotărât să demonstreze că nu ţi-ai meritat soarta, murmură ea. Dar noi două ştim altceva, nu-i aşa?

Cu zâmbetul ei enigmatic, ascunzând secrete pe care nici cei mai tenace investigatori nu le-ar fi putut scoate la

ivească, Angelica o privea intens.

— Ştii, e pe jumătate îndrăgostit de tine. Poate mai mult de jumătate. Dar nu ai putea niciodată să apreciezi un bărbat ca el. Mai degrabă ţi-ai risipi atenţia pe vreun şarlatan uşuratic, gata să fure nevinovăţia unei copile doar ca să-şi umple buzunarele cu aur. Contele a dovedit limpede că ai fost şi mai proastă decât şi-ar fi putut închipui cineva.

Zărise cumva o bosumflare jucăuşă în jurul buzelor pline ale Angelicăi?

— Nu trebuie să-ţi iroseşti îmbufnările drăgălaşe pe mine. Păstrează-le pentru vreun îndrăgostit cu capul în nori care le va aprecia. Eu nu te compătimesc. Nici măcar un pic.

Anne nu era complet sinceră. Asemenea limbilor pendulei de la intrare, şi Angelica era încremenită în timp, fiind incapabilă să se întoarcă în trecut ca să-şi repare greşelile ori să înainteze spre viitor.

La fel ca Anne însăşi.

*

În dimineaţa următoare, pe când cobora scările, Max se mai gândea încă la menajera lui. Avea impresia că nu mai era mult până să-şi piardă minţile. În tinereţe nici măcar nu flirtase cu vreo slujnică drăguţă. Considerase întotdeauna că ar fi fost nedemn să vâneze femei al căror trai depindea de el sau de familia lui. Şi totuşi, în acea clipă nu-şi putea scoate din minte chipul doamnei Spencer şi ceea ce se putea ascunde sub şorţul ei scrobit.

Îl impresionase reacţia ei când îi expusese raportul investigatorului. Mila neaşteptată pentru Angelica şi pentru celelalte femei înşelate de Timberlake îl luase prin surprindere. Când zărise lacrimile ivindu-se în ochii ei luminoşi şi căprui, nevoia de a o cuprinde în braţe şi de a le

şterge cu sărutări fusese aproape irezistibilă.

În clipa în care ajunse pe palierul dintre etaje, îşi propti mâna pe stâlpul balustradei, aşa cum făcea de obicei ca să-şi domolească avântul. Capătul sferic se frânse sub mâna lui şi îl făcu să se prăbuşească înainte.

Mulţumită reflexelor cultivate în timpul călătoriilor sale pe cele mai agitate mări ale lumii, reuşi să aterizeze în echilibru precar pe marginea următoarei trepte, în loc să se răstoarne peste balustradă.

Acum ar fi putut zacă rănit, plin de sânge, în holul de la intrare. Sau mort.

Inima i se zbătea în piept la fel ca atunci când platoul de rocă se prăbuşise chiar sub picioarele lui pe promontoriu. Întoarse bila pe toate părţile ca să o cerceteze. Lemnul era mult prea mucegăit ca să-şi dea seama ce provocase ruptura. Dacă sfera fusese desprinsă intenţionat de stâlp, era probabil vorba de o trăsnaie nevinovată, aşa cum se întâmplase cu blocarea hornului şemineului sau cu fantomaticele chicoteli nocturne.

Privi încruntat spre marginile crestate ale stâlpului. Dar dacă la Cadgwyck era ceva şi mai sinistru decât o stafie? Fusese atât de dornic să rezolve misterele morţilor, că ignorase secretele celor vii. Era destul de sigur că doamna Spencer ascundea ceva. Nu uitase discuţia disperată pe care o surprinsese între ea şi Hodges în camera de zi sau moartea prematură a fostului proprietar de la Cadgwyck.

Nevoind ca altcineva să cadă în capcana care-i fusese probabil destinată lui, puse bila în buzunarul de la haină. Cum nu se putea bizui pe resursele lui Murray ca să găsească răspunsul la acea întrebare, îşi dădu seama că venise vremea să facă el însuşi pe copoiul.

*

Nu invada niciun teritoriu, îşi spuse Max în după-amiaza aceea pe când urca scara din spate spre dormitoarele servitorilor, situate la etajul al treilea. Conacul era al lui. Era liber să se plimbe în voie pe oriunde dorea. În plus, dacă îl descoperea cineva, avea scuza perfectă ca s-o înfrunte pe menajeră pe teritoriul ei. Avea să-i spună că nu o găsise în niciunul din locurile prin care trebăluia de obicei şi intenţiona să-i accepte propunerea de a verifica împreună registrele gospodăriei. Dintr-un motiv oarecare, ideea de a petrece după-amiaza închis în birou alături de ea, în faţa unui foc tihnit, nu era o perspectivă atât de neplăcută pe cât i se păruse cândva.

Desigur, ar fi putut pur şi simplu să o cheme, dar atunci nu ar fi avut niciun pretext ca să... ei bine... ca să invadeze teritoriul acela.

Pe ambele părţi ale coridorului văzu o serie de uşi. Îşi aduse aminte că, în copilărie, se îngrozise când tatăl lui îi spusese în glumă că slujitorii locuiau la etajele superioare ale casei ca să fie primii care mureau arşi în caz de incendiu, în vreme ce familia îşi salva viaţa. Poate că observaţia ar fi fost mai nostimă dacă tatăl lui ar fi glumit într-adevăr.

Întrucât toate uşile erau deschise, nu avea de ce să se simtă vinovat dacă trăgea cu ochiul prin camere pe măsură ce trecea pe lângă ele. Nu avea nevoie de intuiţia unui investigator ca să-şi dea seama cine locuia în prima cameră. O mulţime de cărţi şterpelite din biblioteca *lui* erau împrăştiate în grămezi dezordonate peste tot. Chiar dacă era în mijlocul zilei, nu ar fi fost surprins să o vadă pe Pippa întinsă pe pat, ronţăind dintr-un măr, cu nasul cufundat într-o carte.

La fel de uşor de recunoscut era şi locatarul următoarei camere. Un cuib de viespi învechit atârna din tavan, iar pe noptieră trona o colecţie de pietre interesante şi ceva care semăna suspect de mult cu o broască uscată.

Erau exact comorile pe care Max le-ar fi colecţionat când era adolescent dacă i s-ar fi permis să cutreiere prin păduri şi pajişti, iar Ash ar fi stat la lecţii în locul lui.

Următoarea cameră, ceva mai spaţioasă, avea un aspect plăcut. Patul mare era aranjat frumos, iar un fotoliu din piele decolorată îşi aştepta stăpânul în faţa sobei cu cărbuni. Max presupuse că îi aparţinea majordomului său.

Ultima uşă dădea într-un dormitor lung cu cinci paturi în care sigur dormeau Elisabetele. Doamna Spencer susţinuse că Max auzise, de fapt, chicotelile lor în noaptea în care îşi părăsise patul ca să urmărească stafia. Explicaţia i se părea însă necredibilă. Chiar dacă Angelica nu-l mai vizitase în ultima vreme, ecoul râsului ei îi bântuia în continuare visele.

Ajunse la capătul coridorului. Nedumerit, se roti pe loc, însă tot nu descoperi niciun indiciu care să-l îndrume spre camera menajerei. Era pe punctul să renunţe la căutări şi să se retragă înainte să fie surprins de cineva când observă o scară abruptă, ascunsă într-un colţişor.

Treptele înguste, învăluite în umbră, nu păreau deloc primitoare, dar Max nu putu să reziste. Lemnul vechi scârţâia sub cizmele lui la fiecare pas în timp ce urca. La capăt găsi o uşă simplă de lemn, în care ciocăni uşor.

— Doamnă Spencer?

Cum nu primi niciun răspuns, apucă mânerul. Uşa avea încuietoare, dar se deschise cu uşurinţă sub mâna lui. Max ar fi putut să creadă că nu nimerise unde trebuia dacă nu ar fi recunoscut şalul negru ce atârna de stâlpul patului. După ce aruncă o privire fugară în urmă, se strecură în cameră şi închise uşa după el.

Acum chiar că invada un teritoriu.

Primul lucru pe care îl observă era frigul. Vremea se stricase în timpul nopţii, de parcă iarna ce stătea să vină ar fi vrut să-i pedepsească pentru că se bucurau de zilele însorite de toamnă. Vântul şuiera pe lângă streaşină, iar

curenţii de aer străbăteau în voie camera expusă din toate părţile.

Indignarea îi sporea cu fiecare pas. O singură fereastră, amplasată într-o firidă, lăsa să intre doar atâta lumină încât să se observe cât de spartană era încăperea. Părea să fie lipsită până şi de cel mai elementar confort. Camerele de la nivelul inferior fuseseră dotate cu sobe cu cărbuni, dar acolo era doar un şemineu în care nu se zărea nici urmă de cenuşă proaspătă. Paturile celorlalţi slujitori aveau saltele umplute cu pene şi plăpumi groase; cel al menajerei era aproape un pătuţ de copil, cu o saltea subţire şi o pătură uzată din lână.

Mobilierul era format dintr-un lavoar pe care se aflau un vas şi un lighean din porţelan ciobit, o măsuţă şi un dulap moştenit, după toate aparenţele, de la vreun strămoş îndepărtat de la Cadgwyck. Nu era greu de imaginat cum apa din vas îngheţa în dimineţile geroase de iarnă.

Pe noptiera de lângă pat se odihneau un sfeşnic din cositor cu un ciot de lumânare de seu, o cutie cu iască şi o carte. Max o luă şi clătină din cap când citi titlul de pe cotor: *Călătoria pelerinului*[1]*.* De ce ar fi fost surprins de acel detaliu? Toate detaliile sugerau că încăperea aceea era chilia unei pocăite.

Puse dezgustat cartea la locul ei, apoi se îndreptă spre fereastră, mirându-se că nu era ferecată cu gratii ca să întregească imaginea de temniţă. Geamul dădea spre o întindere stearpă, cu valuri nesfârşite de grozamă şi iarbă care se legănau în bătaia vântului. II deschise şi scoase capul în afară, însă fu cuprins brusc de ameţeală, având senzaţia că dalele din curte se ridicau înspre el.

Îşi trase capul înapoi şi trânti fereastra. Când se întoarse ca să mai arunce o privire deznădăjduită prin dormitorul ascetic al menajerei sale, nu putu să nu-l

---

1 *The Pilgrim's Progress* - scriere alegorică de John Bunyan (1678), operă esenţială a teologiei protestante anglo-saxone (n.red.)

compare cu turnul Angelicăi şi toate obiectele preţioase pe care cândva, demult, şi le permisese copila aceea răsfăţată.

O explozie de chicoteli feciorelnice îl făcu să tresară. Chicotelile nu aveau în ele nimic fantomatic. Mânios, contele se năpusti pe scări, bocănind cu cizmele pe lemnul treptelor.

Două slujnice se îndreptau spre dormitorul lor, hlizindu-se pe seama cine ştie cărei glumiţe indecente.

— Elizabeth! răcni el.

Ambele fete se opriră brusc, vizibil surprinse să descopere că stăpânul lor le invadase umilul teritoriu. Max nu-şi putea imagina cât de încruntată îi era fruntea în clipa aceea.

— Unde este doamna Spencer?

Fetele schimbară o privire furişă care îl făcu să-şi scrâşnească dinţii de frustrare. De ce toată lumea din casa aceea arăta atât de al naibii de vinovată?

— E vineri, Excelenţa Voastră, răspunse una din ele într-un final. Se duce la piaţă în fiecare vineri. O să se întoarcă abia înainte de pregătirea cinei.

— Bine, zise el după o clipă de reflecţie. O să vă dau o sarcină, dar, înainte de toate, trebuie să-mi promiteţi ceva.

— Ce anume, milord? întrebă cealaltă, cu o căutătură şi mai îngrijorată.

— Că ştiţi să păstraţi un secret.

Max le luă pe după umeri pe cele două fete uimite şi începu să le şoptească instrucţiuni.

*

Anne se târî cu greu pe trepte, cu ochii împăienjeniţi de oboseală. Abia aştepta să se arunce pe marginea patului şi să-şi scoată ghetele. Stătuse în picioare de dinainte de ivirea zorilor, iar plimbarea lungă în sat şi înapoi îi accentuase durerea.

Când se întorsese îl găsise pe Dickon în patru labe, disperat să îl scoată pe Hodges din dulapul din sala de mese înainte ca lordul Dravenwood să descopere toată trăsnaia. Hodges se strecurase în bufet după prânz şi de atunci rămăsese ghemuit acolo, cu ochii mari de frică, deoarece îşi imaginase că veneau autorităţile să-l ducă înapoi la azil. Lui Anne îi luase atât de mult timp ca să-l ademenească să iasă, că fusese nevoită să pregătească cina în mare grabă. Obosită la culme, îl călcase din greşeală pe coadă pe Sir Degeţele Pufoşele, aproape că îşi frânsese gâtul când se împiedicase în nesfârşitul fular al Nanei şi se răstise atât de aprig la Pippa pe motiv că lăsase o urmă de coajă pe un cartof, încât fata izbucnise în plâns.

Apoi fusese obligată să joace rolul menajerei perfecte când ajutase la servirea cinei. Poate că imaginaţia îi jucase feste, dar contele i păruse şi mai înfumurat decât de obicei. Îi surprinsese de mai multe ori privirea îndreptată spre ea, pe sub genele lui ridicol de lungi, cu o licărire gânditoare în ochii cenuşii.

Ultimele sarcini o sleiseră definitiv de puteri. Le ajutase pe fete să deretice prin bucătărie, apoi le trimisese la culcare în timp ce ea pregătise aluatul pentru pâinea de a doua zi. Îl lăsase să crească sub cârpa curată şi dăduse o ultimă raită la parter ca să se asigure că fiecare lumânare şi lampă fuseseră stinse.

Când trecuse pe lângă dormitoarele slujitorilor, auzise un sforăit aspru din camera lui Hodges. În timpul eforturilor de a-l scoate din bufet, Anne nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să-i frângă nemilos gâtul, dar se lăsase cuprinsă de un val de blândeţe atunci când aruncase o privire în dormitorul lui şi îl zărise înfofolit în plapumă, lăsând la vedere doar un smoc de păr alb.

În clipa în care ajunsese la scările abrupte care duceau spre camera ei din pod, i se închideau ochii de somn. În nopţi precum aceea, i se părea că urcarea lor avea

să dureze o eternitate. Vântul gemea cu jale în vârful streşinii, iar frigul care domnea în aer părea să se înteţească odată cu fiecare treaptă. Sperând să reducă timpul de care avea nevoie pentru spălat şi vârât în aşternuturi, îşi descheie primii trei nasturi de la corsaj, îşi desprinse fileul din păr, îşi scoase agrafele şi le aruncă în buzunarul şorţului.

Când deschise uşa, i se tăie răsuflarea. Îşi acoperi gura cu mâinile şi închise ochii. În clipa în care îi deschise, avu impresia că se afla în pragul unui vis.

Capitolul 23

Anne clipi uluită şi crezu pentru un scurt moment de confuzie că intrase în camera greşită. Dar la conacul Cadgwyck nu exista o astfel de cameră.

Nu mai exista de multă vreme.

Un foc vesel trosnea în vatră, trimiţând spre ea valuri de căldură care o atrăgeau spre interiorul încăperii. Patul din lemn era la fel cum îl lăsase când se ridicase anevoios din el de dimineaţă, dar salteaua învechită fusese înlocuită cu una pufoasă, peste care trona o plapumă nou-nouţă. Sfeşnicul de cositor fusese schimbat cu o lampă cu gaz. Sticla ei şlefuită, cu irizări rubinii, răspândea o lumină trandafirie în jur. Un teanc de cărţi frumoase, legate în piele, se afla alături de exemplarul ei uzat din *Călătoria pelerinului.*

Un somptuos covor turcesc fusese întins lângă pat ca pentru a-i apăra picioarele de frig atunci când avea să se trezească din somn, iar la geam atârnau draperii din catifea verde, menite s-o ferească de cele mai aprige rafale ale vântului. O măsuţă rotundă şi un singur scaun fuseseră aranjate în faţa şemineului – locul perfect în care să se

odihnească după o zi lungă de muncă. Era acolo până şi un taburet pe care ar fi putut să-şi urce picioarele obosite.

Anne recunoscuse aproape fiecare obiect din cameră. Toate fuseseră şterpelite de prin celelalte încăperi ale casei. Podul arăta mai curând ca salonul unei lady decât ca dormitorul unei menajere.

Dar ea nu era o lady.

Se îndreptă spre lavoar, fascinată de rotocoalele de abur care se ridicau deasupra lui. Parcă în transă, ridică vasul de ceramică şi turnă un şuvoi de apă caldă în lighean. Nu şi-ar fi dorit decât să-şi stropească faţa cu apa aceea, să se lase în voia tentaţiei ispititoare de a lăsa pe cineva să-i poarte de grijă, după atâţia ani în care se îngrijise de toţi cei din jurul ei.

Când ridică privirea, regăsi singurul lucru nu fusese schimbat în cameră. Oglinda ovală îşi păstrase locul pe peretele din spatele lavoarului. Sticla aburită topea contururile reflexiei şi dădea timpul înapoi, ştergând toţi anii aceia de singurătate până când singurele trăsături pe care le mai recunoscu fură ochii care o priveau stăruitor.

Şi pofta neputincioasă din ei. O poftă pe care parfumul picant şi masculin al săpunului de mirt ce mai plutea în aer nu făcu decât s-o aţâţe şi mai tare.

*

Când Anne ajunse la dormitorul stăpânului ei, intră furtunos, fără a se obosi să bată la uşă. Din fericire, perdelele baldachinului fuseseră legate cu cordoane aurite pentru a-i îngădui să primească toată căldura de la focul ce trosnea în vatră. Anne nu trebui nici măcar să le tragă la o parte ca să dea de el.

Era sprijinit pe perne şi citea la lumina lumânării, cu o pereche de ochelari bizari, cu rame de sârmă, aşezaţi pe nas. O privi curios cum închidea uşa ca să nu trezească tot

restul casei.

Anne traversă încăperea şi se opri la picioarele patului.

— Cum îndrăzniţi să-mi intraţi în cameră în lipsa mea? Presupun că nu v-a fost de ajuns să scotociţi printre lucrurile unei biete fete care a murit. Trebuia să vă băgaţi nasul aristocratic şi în lucrurile *mele.* Spuneţi-mi, sunteţi atât de arogant, de încrezut, de convins de superioritatea dumneavoastră înnăscută încât să credeţi că toţi cei care se află în slujba dumneavoastră nu au dreptul nici măcar la o fărâmă de intimitate? La un loc umil pe care să îl numească al lor? Contele deschise gura, dar o închise repede când îşi dădu seama că Anne făcuse o pauză doar ca să-şi tragă sufletul. Dacă asta credeţi, vă înşelaţi amarnic, urmă ea. Poate că sunteţi stăpân în casa asta, milord. *Dar nu sunteţi şi stăpânul meu!*

El ridică o sprânceană şi o cercetă calm pe deasupra ochelarilor.

— Aţi terminat, doamnă Spencer?

Anne fu cuprinsă de un val fierbinte de groază şi disperare când îşi dădu seama că terminase. Lăsase să-i sară ţandăra, îşi pierduse cumpătul pe care se chinuise atâta vreme să îl păstreze sub control.

Iar acum toţi cei pe care îi iubea aveau să sufere de pe urma greşelilor ei.

— Cred că da, răspunse ea ţeapăn. Vocea îi era golită de orice emoţie, în afara unui profund regret. Nu este nevoie să mă daţi afară, milord. Mâine, la prima oră, vă voi prezenta demisia mea.

Dravenwood îşi scoase ochelarii şi îi puse deoparte.

— Dacă aş fi vrut să mă descotorosesc de dumneavoastră, vă lăsam să dormiţi în continuare în cripta aceea sinistră pe care insistaţi să o numiţi dormitor. Sunt convins că ar fi doar o chestiune de timp până ce aţi cădea răpusă de tuberculoză sau de friguri. Astfel, dumneavoastră

şi domnişoara Cadgwyck aţi putea să mă bântuiţi cu rândul.

Mânia lui Anne se potoli atât cât ca să-şi dea seama că, în toiul nopţii, se afla în dormitorul unui gentleman. Un gentleman care nu părea să poarte nimic pe sub cearşaful care-i acoperea abdomenul ferm. Cele mai groaznice suspiciuni îi fură confirmate de cămaşa de noapte, din mătase, care atârna de tăblia patului.

Nu părea să mai fie altceva de privit în afara pieptului său gol, la care Anne se holba stupefiată. Auzise că unii gentlemeni erau nevoiţi să-şi căptuşească hainele şi să poarte un fel de corsaj ca să dea impresia unei siluete cu umeri laţi şi talie îngustă, la modă în zilele acelea. Lordul Dravenwood *nu* făcea parte dintre ei. Pieptul lui era foarte bine făcut, iar părul negru şi creţ, asemenea celui de pe braţe, îi stârni lui Anne dorinţa sălbatică de a-şi trece degetele prin el ca să vadă dacă era într-adevăr atât de moale şi totuşi aspru pe cât părea.

Contele îşi drese glasul. Cu o tresărire, ochii ei reveniră spre chipul lui şi obrajii îi luară foc la groaznicul gând că o surprinsese contemplându-l ca o neroadă.

Poate că era un bărbat prudent, dar nu exista nici urmă de îndoială în privinţa licăririi amuzate din ochii lui.

— Mă tem că mă aflu în dezavantaj, doamnă Spencer. Dacă ştiam că urma să primesc vizita unei femei care nu a murit acum un deceniu, m-aş fi îmbrăcat – sau dezbrăcat – cu mai multă grijă.

O studia cu o preţuire sinceră. Anne uitase complet de agrafele pe care le scosese din păr şi de nasturii pe care şi-i descheiase în drum spre dormitorul ei.

Părul ei era pe jumătate desfăcut, astfel că o şuviţă groasă şi ondulată i se revărsa pe un umăr. Rochia nu mai era încheiată până sub bărbie, ci dezvăluia dantela ponosită a cămăşuţei şi pielea delicată a decolteului. Probabil că arăta ca o femeie care tocmai se strecurase afară din patul unui bărbat.

Sau era pe punctul să se strecoare într-unul.

Îşi trase repede gulerul peste gât, sperând să ascundă de privirea lui pătrunzătoare medalionul de argint care i se cuibărea între sâni.

— Trebuia să bat la uşă. Dar oricum, sunt convinsă că înţelegeţi cât este de uşor să dai buzna undeva unde nu ai fost invitat şi nu eşti bine-venit.

— Doar pentru informaţia dumneavoastră, să ştiţi că am ciocănit înainte să intru în cameră.

— De obicei, atunci când nu răspunde nimeni, vizitatorul pleacă şi revine altă dată, nu redecorează încăperea după propriile gusturi.

O sclipire periculoasă se ivi în ochii lui.

— Aş fi redecorat-o după gusturile dumneavoastră, dar am rămas fără ciliciu şi cenuşă.

Anne înghiţi în sec. Dacă nu s-ar fi lăsat pradă mâniei, şi-ar fi dat seama la timp că era o greşeală teribilă să intre în dormitorul lui.

— Unii dintre noi nu se lasă atât de uşor seduşi de plăcerile lumeşti.

— Aveţi nervii tari dacă îmi reproşaţi mie că mă zvârcolesc pradă remuşcărilor în vreme ce dumneavoastră, asemenea unui criminal sau unei maici penitente, v-aţi închis într-o celulă. Spuneţi-mi, doamnă Spencer, cât de îngrozitoare sunt păcatele pe care le-aţi comis de vă cer un asemenea sacrificiu? Speraţi să vă ispăşiţi vina murind de frig?

Iritată de adevărul din cuvintele lui, Anne se răsti:

— Păcatele mele nu vă privesc, aşa cum nu vă priveşte nici unde dorm eu noaptea. Nu aveaţi niciun drept să vă amestecaţi. Eram perfect mulţumită de condiţii, aşa cum erau ele.

— Credeţi că doar atât meritaţi de la viaţă? Mulţumire? Dar satisfacţie? Bucurie? Dravenwood înclină capul ca să o observe atent, iar vocea îi coborî până la un

ton gutural care îi trimise lui Anne fiori pe şira spinării. Pasiune? Plăcere?

— Toate nu sunt decât un lux rezervat celor de rangul dumneavoastră, milord. Se presupune că noi, slujitorii umili, trebuie să ne găsim satisfacţia în datorie, loialitate, sacrificiu, supunere.

— Supunere? Max izbucni într-un râs sceptic. Nu-i de mirare că păreţi atât de nemulţumită.

Anne simţi cum furia o cuprindea din nou.

— Chiar că sunteţi persoana potrivită care să-mi vorbească despre bucurie şi plăcere! Pun pariu că nu mai ţineţi minte când le-aţi trăit ultima dată. V-aţi irosit tinereţea iubind o femeie care nu ar fi putut niciodată să vă întoarcă dragostea doar ca să vă ţineţi inima la loc sigur, în spatele blocurilor de gheaţă pe care le-aţi construit ca să vă protejaţi. Angelica nu a făcut decât să înlocuiască idolul de aur din inima dumneavoastră. Mai curând aţi tânji după o stafie decât să iubiţi o femeie făcută din carne şi oase.

„O femeie ca mine.”

Cutremurată de şoapta perfidă a inimii ei, Anne se întoarse brusc şi se îndreptă spre uşă.

— Nu ar fi trebuit să vin aici. Trebuia să ştiu că se va dovedi absolut imposibil să am o discuţie rezonabilă cu dumneavoastră.

Un foşnet o avertiză că Dravenwood dăduse la o parte cearşafurile şi îşi punea cămaşa de noapte. Înainte ca Anne să poată schiţa vreun gest, el traversă camera cu aceeaşi graţie de prădător cu care o prinsese în noaptea când plecase la vânătoare de stafii, apoi îşi propti mâinile pe uşă, de-o parte şi de alta a capului ei, obligând-o să rămână pe loc. Tânăra femeie simţi cum tremura în arcuirea braţelor lui care o ţintuiau fără a fi nevoie s-o atingă.

— Aveţi tot dreptul să mă mustraţi pentru că v-am invadat intimitatea. Gura contelui era atât de aproape de urechea ei, încât căldura respiraţiei lui îi agita firişoarele

invizibile de puf de pe lob. Vă înşelaţi totuşi într-o privinţă.

— Şi cam care ar fi acela? şopti Anne, bucuroasă că el nu putea să-i vadă chipul.

— Atâta vreme cât sunt stăpân la Cadgwyck, îmi aparţineţi, spuse el, stârnindu-i un tremur păcătos în vintre. Fericirea dumneavoastră este preocuparea şi responsabilitatea mea. Dacă vreţi, puteţi să vă petreceţi nopţile în patul dumneavoastră singuratic, citind la lumina lumânării *Călătoria pelerinului* până când vă lasă vederea, dar, pentru numele Domnului, măcar să o faceţi la căldură şi în confort. Ne-am înţeles?

Anne îşi adună fiecare strop de curaj şi se întoarse spre el. Prinsă între acele braţe viguroase şi zidul impunător al pieptului lui, îi scrută chipul înflăcărat.

— Da, milord. Cred că ne-am înţeles foarte bine.

Nu-şi dădu seama cât de bine se înţeleseseră decât în clipa în care el îi cuprinse faţa între palme şi îşi apăsă gura pe a ei. Cu putere. Buzele lui Anne se topiră sub ale lui, atenuând forţa sărutului cu tandreţea dureroasă a capitulării ei. Limba lui acceptă invitaţia şi o linse cu o lăcomie care îi smulse un mic scâncet.

Mâinile lui Anne plutiră în sus şi îi cuprinseră braţele, apoi alunecară peste mânecile de mătase ale cămăşii de noapte explorând ondularea fermă a muşchilor. Ştia că trebuia să-l respingă, dar în momentul acela nu îşi dorea decât să-l tragă şi mai aproape de ea, să se lase învăluită de pasiunea pe care o emana fiecare fibră virilă din corpul lui.

Când buzele lui înaintară din colţul gurii ei spre pulsul care i se zbătea nebuneşte pe marginea gâtului, Anne şopti „Maximillian”, blestemându-l şi binecuvântându-l în aceeaşi răsuflare. Dacă el nu ar fi venit la Cadgwyck, nu ar fi aflat niciodată cât de singură fusese. Cu câtă disperare tânjise după sărutul unui bărbat, după atingerea unui bărbat. Dar nu după atingerea oricărui bărbat, se gândi ea cu un fior în

care se amestecau bucuria şi disperarea. Ci după atingerea lui.

— Anne. Propriul ei nume, rostit pe pielea satinată a gâtului său, deveni un murmur vrăjit. Dulcea şi încăpăţânata mea Anne.

Apoi gura lui o regăsi pe a ei, iar catifeaua aspră a limbii lui o ademeni să i se alăture într-un dans păgân până când gurile li se contopiră. Îi cuprinse talia cu un braţ, în timp ce cu mâna cealaltă înlătura agrafele uitate în părul ei, lăsându-l să alunece într-o dezordine decadentă peste umeri.

— Nici nu ştii de când mi-am dorit să fac asta, şopti el înainte să-i captureze din nou gura într-un un sărut adânc şi frenetic care păru să nu aibă sfârşit.

Dacă Max nu ar fi ţintuit-o de uşă cu şoldurile lui, Anne i-ar fi alunecat la picioare, moale ca o cârpă. Putea să simtă, chiar şi prin fustă şi jupon, conturul rigid al excitării lui care îi arăta cu câtă disperare o dorea. Simţi cum pântecul i se încleştă în faţa acelei puteri primitive.

Trebuiau să înceteze. *Ea* trebuia să înceteze.

Însă nu făcu altceva decât să ridice o mână spre părul lui, lăsându-şi degetele să alunece printre şuviţele dese şi întunecate într-o mângâiere după care tânjise atâta vreme. Mâna lui urmări forma graţioasă a gâtului ei şi arcul delicat al claviculei, apoi se cufundă în corsajul desfăcut ca să revendice moliciunea unui sân.

Anne gâfâi, cu gura prinsă într-a lui. Îl acuzase că îşi nega dreptul la plăcere, însă Max ştia cu siguranţă cum să o dăruiască. O dovedea din plin mângâierea iscusită cu care degetele lui îi dezmierdau mugurele tremurător al sfârcului. Îl ciupi cu blândeţe, ştiind întocmai câtă presiune să aplice pentru ca plăcerea să nu se transforme în durere.

Valul irezistibil de încântare o readuse pe Anne în fire. I se mai întâmplase odată să fie suficient de nebună încât să se arunce în braţele unui bărbat. Nu îşi permitea să o

facă din nou. Nu când erau atât de multe în joc.

— Trebuie să plec, milord, murmură ea pe buzele lui. A fost o greşeală teribilă să vin aici.

Mâna lui Dravenwood înţepeni pe sânul ei, iar degetele lungi şi masculine îi cuprinseră greutatea cu şi mai multă tandreţe.

— Am făcut mult mai multe greşeli condamnabile în viaţa mea. Şi am fost răsplătit cu mult mai puţin.

Ea se lăsă pe spate ca să-l privească.

— Ce aţi dori să fac? Să mă furişez în patul dumneavoastră în fiecare noapte, după ce toţi ceilalţi adorm? Şi să plec dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui?

Contele îi îndepărtă părul de pe faţă cu ambele mâini. Ochii lui de culoarea argintului viu scăpărau de pasiune, iar vocea îi era răguşită de nevoie.

— În acest moment, nimic altceva din lumea asta nu mi-ar face mai multă plăcere.

— Îmi pare rău, milord. Nu pot fi eu acea femeie. Anne închise ochii şi îşi apăsă obrazul pe pieptul lui ca să nu-i mai vadă chipul plin de speranţă, apoi şopti: Nici măcar pentru dumneavoastră.

Max o cuprinse în braţe şi o apropie, cu o gingăşie extraordinară, de inima lui. Pentru o clipă deopotrivă dulce şi amară, avură impresia că atât le era de ajuns, că o simplă îmbrăţişare le-ar fi satisfăcut dorinţa înflăcărată din suflete.

Amândoi ştiau însă că nu avea să fie niciodată de ajuns.

— Eşti sigură că îţi doreşti asta? întrebă el adâncindu-şi gura în părul ei de mătase.

Anne încuviinţă din cap, căci gâtul îi era mult prea strâns de dorinţă şi regret ca să mai scoată vreun sunet. Rămase apoi neclintită, sfâşiată între speranţa că el avea să-i dea drumul şi teama că avea s-o reţină.

Max făcu un pas înapoi şi o eliberă din prinsoare,

lăsând-o să fugă la plăcerile comode din camera ei singuratică.

*

De atunci, la sfârşitul fiecărei zile, Anne găsea un foc trosnind vesel în vatră şi un vas cu apă fierbinte pe lavoar. Începuseră să-şi facă apariţia şi alte comori: o pereche nouă de ciorapi groşi de lână, nişte bucăţi de săpun franţuzesc, sculptate în formă de scoică, toate cele trei volume din *Raţiune şi simţire,* unul dintre romanele pe care ea le adorase în adolescenţă.

Dacă ar fi fost vorba de alt bărbat, ar fi bănuit că încerca să o seducă. Dar, în ultimele săptămâni, reuşise să-l cunoască destul de bine ca să-şi dea seama că îi oferea toate acele cadouri cu sinceritate, fără să ceară vreun preţ pe ele. Dravenwood nu avea să ştie niciodată cât de mult însemnau pentru inima ei înfierbântată de dorinţă.

Singura ei satisfacţie era să le surprindă pe Beth sau Betsy apărând spăşite dinspre scara ce ducea în pod. În timp ce se strecura pe lângă ele, mormăia cu asprime: *„Et tu, Brutus".* Din păcate, niciuna din ele nu vorbea latina, însă nu aveau nevoie de un translator ca să-i înţeleagă privirea acuzatoare.

— Nu o să scăpăm niciodată de Excelenţa Sa bosumflată, nu-i aşa? şopti Pippa într-o după-amiază, când se strânseră cu toţii în bucătărie ca să pregătească cina.

Cum aprinseseră toate lămpile şi o mulţime de lumânări, bucătăria era şi mai plăcută decât de obicei. Norii se înfoiaseră toată ziua dinspre mare, aducând cu ei o înserare timpurie şi rafale de adieri înmiresmate cu ameninţări de ploaie.

Pippa mânuia ca pe o măciucă pisălogul cu care zdrobea nişte pătrunjel proaspăt.

— O să moară de bătrâneţe aici, în patul lui. Între

cearşafurile pe care *eu* am fost nevoită să le schimb.

— Of, chiar nu ştiu, răspunse Dickon cu un rânjet larg pe faţa pistruiată. Cocoţat pe marginea plitei, ţinea între genunchi un ibric de fier pe care primise însărcinarea să-l frece cu nisip, încep să cred că nu e atât de rău, adăugă el. De exemplu, ieri m-a întrebat dacă nu vreau să-l duc în golf şi să-i arăt peşterile. Pe deasupra, spune că o să repare grajdul şi că o să aducă o trăsură nouă şi nişte cai. *Cai* adevăraţi, nu doar nişte ponei sălbatici de prin mlaştini.

Anna se uita stăruitor la mâncarea pe care o pregătea.

— Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş ataşa prea tare de el, Dickon. Chiar şi fără *încurajarea* noastră, sigur se va plictisi destul de repede de viaţa asta provincială şi i se va face dor de distracţiile din Londra.

Pippa îi aruncă o privire plină de resentimente.

— Nici Angelica nu a fost de prea mare folos până acum. Încep să cred că îl place.

— Angelica a avut zece ani la dispoziţie ca să înveţe ce este răbdarea, răspunse Anne cu acreală. Doar că ştie pur şi simplu să aştepte momentul potrivit.

Lucrul pe care Anne nu putea să i-l spună Pippei era acela că nu aveau nevoie de Angelica ca să-l alunge pe Dravenwood. Era perfect capabilă să o facă de una singură. Refuzând să-i ofere ceea ce el îşi dorea cel mai mult, îi făcuse şederea la Cadgwyck aproape imposibilă.

Nu putu să nu simtă o tresărire de mândrie când îşi privi creaţia. Renunţase să-l mai înfometeze pe Dravenwood şi începuse să-i servească aceleaşi feluri de mâncare pe care le pregătea pentru toată lumea. În seara aceea aveau la cină o găinuşă prinsă de Dickon într-una din capcanele lui, rumenită astfel încât pielea să-i fie suculentă şi minunat de crocantă, cartofi prăjiţi care înotau într-o mare de unt şi salată de verdeţuri cultivate chiar de ea în grădina conacului.

— Ai terminat de umplut solniţa? îl întrebă ea pe Hodges.

— Imediat, zbieră el.

Era aplecat peste colţul mesei şi turna sare în bolul de cristal ciobit. Inima lui Anne se strânse la vederea zâmbetul copilăros de pe chipul bătrânului.

Era limpede că starea lui se înrăutăţea de la o zi la alta. Anne învăţase că dacă îi dădea sarcini simple împuşca doi iepuri deodată, pentru că îl făcea să se simtă util şi îl ţinea la distanţă de necazuri.

Bess şi Lisbeth dădură buzna în bucătărie.

— Stăpânul e la masă, anunţă Lisbeth, în vreme ce Bess apucă tava de argint de pe dulap şi o aşeză în faţa lui Anne.

Anne puse pe tavă farfuria din porţelan, apoi aranjă nişte tacâmuri proaspăt lustruite şi lângă ele un şervet din in alb ca zăpada. Adăugă la toate acestea o bucată de pâine proaspătă, abia scoasă din cuptor.

— Doar un minut! strigă ea când Lisbeth deschise uşa pentru ca Bess să plece cu tava grea. Se grăbi să înşface solniţa de sub nasul lui Hodges, apoi o trânti pe tavă.

În vreme ce fetele se făcură nevăzute cu povara lor, Anne se lăsă moale pe o bancă, întrebându-se dacă lui Dravenwood avea să-i placă mâncarea ei.

Din motive pe care nu se obosea să le mai analizeze, era o plăcere să şi-l imagineze mâncând din felurile pregătite de ea – cu dinţii lui puternici şi albi înfipţi în pielea crocantă şi suculentă a găinii şi limba răsucită în deliciul untos al cartofilor.

Era încă pierdută în gândul acela încântător când Hodges spuse:

— Am înţeles de mult că nu există decât un mod ca să scapi de paraziţii din casă.

Distrasă din gândurile ei nestăpânite, Anne murmură:

— Hm? Ce spuneai, dragă?

— Niciun şobolan nu o să moară de bătrâneţe în casa mea.

Pisălogul Pippei încremeni în aer. Dickon se ridică uşor, dintr-odată alb la faţă. Anne se întoarse şi privi de-a lungul mesei. Hodges îşi curăţa mâinile şi părea foarte de mulţumit de sine.

Doar în clipa aceea, Anne observă flaconul de sticlă aflat în faţa lui – o sticlă maro de medicamente pe eticheta căreia erau desenate un craniu negru şi două oase roşii încrucişate.

— Doamne, Dumnezeule, murmură ea, simţind cum sângele îi îngheţa în vine. Nu e sare!

Capitolul 24

Dickon se năpusti în goană pe uşă, dar Anne i-o luă înainte. Ridică poala fustelor grele ca să nu se împiedice şi alergă cât o ţineau picioarele pe coridorul de la subsol, apoi în sus, pe scările care duceau la parter. Cu ochii minţii, putea deja să-l vadă pe Dravenwood prăbuşit peste farfurie, în vreme ce inima lui bătea din ce în ce mai greu şi ochii cenuşii şi pătrunzători deveneau sticloşi. Abia mai putea să respire când ajunse în camera de zi, lipită de sufragerie.

Lisbeth şi Beth se întorceau vesele cu mâinile goale. Anne îşi făcu drum printre ele, ignorându-le ţipetele speriate, şi se repezi în sala de mese.

Dravenwood, care se uita la mâncarea lui cu o plăcere evidentă, tocmai se pregătea să adauge un vârf generos de sare. Chiar când ploaia de cristale i se cernea printre degete, Anne făcu un salt şi, cu o mişcare a mâinii, împrăştie totul pe jos.

Vesela se prăbuşi pe podea într-o învălmăşeală de

clinchete, iar mâncarea fu împroşcată peste tot, inclusiv pe cizmele lui din piele, proaspăt lustruite.

În cameră se lăsă tăcerea. Lisbeth şi Bess rămăseseră neclintite în pragul uşii, cu gura căscată spre Anne, care părea să fi înnebunit de-a binelea.

Dravenwood îşi ridică uşor privirea de la carnagiul de pe podea.

— Ar trebui să ştiu ceva, doamnă Spencer? întrebă el pe un ton a cărui gingăşie era dezminţită de sclipirea bănuitoare din ochi.

Anne, luptându-se să-şi revină în fire, ascunse în spatele urechii o şuviţă de păr, apoi îşi şterse mâinile transpirate pe şorţ.

— Nimic important, milord. Doar că Dickon şi-a dat seama că e posibil ca găina să fie râncedă.

— Da?

Anne nu îşi închipuise vreodată că un singur cuvânt putea să transmită un scepticism atât de nimicitor. Zâmbi nesigur şi le făcu semne frenetice fetelor să intre în cameră.

— Nu vă faceţi griji pentru mizerie. Lisbeth şi Bess vor face curat cât eu vă pregătesc un sandviş bun cu friptură de oaie.

Chiar dacă el nu mai adăugă niciun cuvânt, Anne putu să simtă cum greutatea privirii lui o urmări prin salon, inevitabilă precum furtuna care stătea să înceapă.

*

În noaptea aceea, Max primi o vizită în dormitorul său. Nu era menajera lui, ci stafia.

Aproape că renunţase la ea. Fusese cât pe ce să accepte că Angelica Cadgwyck era la fel de reală ca fanteziile cu nimfe neastâmpărate ori sirene cu sâni voluptuoşi care îl bântuiseră în copilărie.

Acum însă, când simţi pe frunte atingerea gingaşă a buzelor ei, care coborî apoi şi îi mângâie cu o tandreţe fermecătoare colţul gurii, îşi dădu seama că se înşelase. Îşi întoarse capul ca să-i prindă din plin sărutarea, hotărât să n-o mai lase să scape.

O cuprinse în braţe şi o răsturnă pe pat. Se rostogoli peste ea, o prinse sub el şi, vrăjit de dulceaţa suspinului ei, îşi coborî buzele peste gura caldă şi primitoare. Avea gustul fructelor de pădure abia culese într-o zi fierbinte de vară. Sărutul ei era precum ploaia răcoroasă care uda nisipurile aride ale deşertului marocan.

Îi strânse între degete o şuviţă de păr şi îşi împinse adânc limba în gura ei luxuriantă. Şoldurile i se avântau deja spre ea într-un ritm de la începuturile lumii. Căldura tulburătoare a trupului lui gol îndepărtă vălul străveziu şi mătăsos care o ascundea, până ce nu mai rămase între ei nimic care să-i despartă. Nici teama. Nici timpul.

Nici măcar moartea. O pătrunse cu delicateţe, în timp ce sufletul lui cânta în acordurile trupului.

Era acolo. Era reală. Era a lui.

Până când se auzi un foc de armă care o făcu să dispară.

Max sări din pat înnebunit de furie. Visase din nou. Fusese un vis atât de real, că îi lăsase corpul întărit şi tânjind după o femeie care murise în urmă cu zece ani.

Dădu la o parte perdelele baldachinului şi se aşeză pe marginea patului. De când aflase de perfidia lui Timberlake, fusese bântuit şi de o altă imagine a Angelicăi – Timberlake împingând-o de pe pervazul ferestrei din turn, cu degetele lui meschine înfipte în carnea ei fragedă. Şi gura rânjită a pictorului apăsată peste a ei ca să-i înăbuşe strigătele de ajutor.

Voise să găsească răspunsuri, dar nu erau cele pe care şi le dorise. Prefera să creadă în continuare că Angelica cedase farmecelor artistului şi că se aruncase de

pe stânci crezând că Timberlake era un erou romantic care murise din dragoste pentru ea.

Îşi plecă fruntea îndurerată în mâini. Poate că trebuia să fie recunoscător pentru că dormise destul cât să viseze. De când Anne dăduse buzna în dormitorul lui, îşi petrecuse majoritatea nopţilor zvârcolindu-se până la primele ore ale dimineţii. Trupul lui nemulţumit încă nu-l iertase că o lăsase să plece. Trupului părea să nu-i pese că ea era menajera lui, ci doar că era caldă şi vie şi că avea mai multă substanţă decât o boare de ceaţă.

Ştia deja că Anne era foarte pricepută să dojenească aspru, dar nu o crezuse capabilă de o asemenea furie. Ochii căprui îi fulgeraseră ca ai unei zeiţe, iar obrajii de alabastru căpătaseră o splendidă nuanţă trandafirie. Cu formele delicate a sânilor gata să se scape din prinsoarea corsajului şi acele bucle provocatoare care i se revărsau peste umăr, semănase prea puţin cu menajera îngrijită şi cuviincioasă, cu spatele rigid şi oţet în vene. Poate ar fi reuşit să-i ignore transformarea spectaculoasă dacă nu ar fi fost atât de nebun încât să îşi părăsească patul şi să o încolţească la uşă.

Era încă tulburat de purtarea ei ciudată din sala de mese. Poate că Angelica era doar o iluzie, însă vinovăţia şi spaima din ochii lui Anne fuseseră cât se poate de reale.

Sosise timpul să accepte că locul lui nu era acolo. Nimic nu îl ţinea la conac, nimic nu-l oprea să îşi facă valizele şi să plece înainte de zorii zilei. Nu era mai bine să-i lase pe săteni să-l creadă un laş care fusese alungat din propria lui casă de o stafie decât să mai petreacă o singură noapte bântuit nu de una, ci de două femei care îi erau la fel de inaccesibile? În mod bizar, Anne şi Angelica deveniseră profund legate una de cealaltă în imaginaţia lui.

Şi în inima lui.

Ar fi putut să trimită dimineaţă după restul bagajelor, apoi să se întoarcă la Londra şi să-şi reia postul la

Companie. Ar fi putut să accepte soţia pe care i-ar fi ales-o părinţii şi să se aşeze la casa lui, unde ar fi crescut o liotă de copii. Aşa ar fi dormit noapte de noapte în tihnă, fără să mai fie tulburat de surâsuri enigmatice sau de vise care îl lăsau jinduind după o pasiune pe care nu avea să o cunoască vreodată.

Cum se va simţi Anne când va descoperi patul gol şi lipsa lucrurilor lui? Se va bucura? Îi va strânge în jurul ei pe ceilalţi ca să sărbătorească victoria asupra unui alt stăpân nedorit? Sau îi va resimţi măcar puţin lipsa? Va sta întinsă în patul ei îngust, cu vântul gemând în streaşină podului, şi îşi va aminti de bărbatul care nu a vrut decât să o încălzească?

În momentul în care un bubuit puternic răsună prin casă, Max ridică uşor capul. Nu sunetul fantomatic al unui foc de armă îl furase din visul lui pasional, ci tunetul care anunţa venirea furtunii ce clocotise toată ziua deasupra conacului. Picături mari de ploaie începură să lovească uşile balconului, iar un fulger lumină camera.

Respiraţia contelui se opri. La urma urmei, Angelica nu îl părăsise.

Chiar dacă uşile erau încuiate, o boare de ceaţă îşi făcea drum prin încăpere. Sub privirea lui fascinată, pluti spre el şi prinse contur chiar lângă pat.

Cât aşteptă ca mlădioasele forme feminine să capete formă şi substanţă, îşi lărgi nările, dornic să simtă aroma grea de iasomie, în schimb, mirosul înţepător de praf de puşcă şi pucioasă aproape îl făcu să se sufoce.

Pradă unui acces violent de tuse, clipi repede şi des ca să-şi stăpânească lacrimile. Dintr-odată îşi dădu seama că pe sub uşa dormitorului său nu pătrundeau aburi de ceaţă, ci şuvoaie ucigaşe de fum.

Capitolul 25

Max se repezi să smulgă din dulap o cămaşă şi o pereche de pantaloni. Nu avea timp să caute cauza focului şi să încerce să-l stingă. La cât era conacul de vechi şi de plin de lemn putrezit, se putea aprinde ca o cutie cu iască în doar câteva minute. Apucă o batistă cu monogramă de pe masa de toaletă, o înmuie în vas ca să absoarbă cât de multă apă putea, apoi, apăsându-şi-o pe faţă, deschise în grabă uşa.

Norii groşi de fum invadaseră coridorul. Ignorându-şi instinctul de a lua la fugă pe scări şi de a se îndrepta direct spre uşa principală, Max o luă în direcţia opusă, spre scările din spate care duceau la camerele servitorilor. Întunericul era şi mai impenetrabil din cauza fumului, dar străfulgerările convulsive ale fulgerelor de dincolo de geamuri îi îndrumau paşii. Poate că o asemenea descărcare lovise casa şi provocase incendiul.

Pe când urca în goană treptele, auzi în minte vocea îngâmfată a tatălui său: „Slujitorii trebuie să stea la ultimul etaj. Dacă ia casa foc, ei nu vor fi un obstacol când încerci să-ţi strângi bunurile de valoare şi să fugi”.

Şi-o imagina pe Anne cuibărită sub plapuma ei călduroasă, dormind liniştită, fără să aibă nici cea mai vagă idee că podul urma să fie înghiţit de un infern din care nu exista nicio scăpare.

Când ajunse la etajul al treilea, fumul se mai subţie puţin, aşa că putu să vâre batista udă în buzunarul de la pantaloni. Ritmul regulat al ploii pe şindrile acoperea acum sunetul flăcărilor ce trosneau dedesubt.

Merse ţintă spre camera lui Dickon. Îl înhăţă pe puşti de umeri, îl smulse din pat şi îl ţinu suspendat în aer.

— Ascultă-mă, băiete! A izbucnit un foc jos. Fetele trebuie să se trezească şi să iasă din casă. Ne vedem la poarta din spate ca să te ajut cu Nana. Şi cu Pipiloi. Şi cu Sir Degeţele Pufoşele, adăugă el, gândindu-se cât de nemulţumită ar fi fost Anne dacă animăluţul ei de companie era lăsat în ghearele morţii.

Cu ochii mari cât cepele, Dickon dădea din cap încontinuu, ca o păpuşă de cârpe.

— Da, d-d-domnule... vreau să zic, Excelenţa Voastră bosumflată... vreau să zic...

— Du-te! urlă contele. Îl lăsă jos, apoi îl împinse spre uşă.

Dickon se năpusti spre camera Pippei, în vreme ce Max o luă spre scările abrupte de la capătul coridorului. Când trecu pe lângă celelalte camere, observă că slujnicele Elizabeth începuseră să se agite, dar că patul şifonat al lui Hodges era gol.

Urcă două câte două treptele care duceau în pod şi împinse cu nerăbdare uşa din capul scărilor, aşteptându-se să se deschidă sub atingerea lui aşa cum se mai întâmplase înainte.

Uşa era încuiată.

Înjură tare şi lovi cu piciorul gol balamaua de jos. Când uşa se deschise cu un zgomot puternic, Anne se ridică în capul oaselor.

Din doi paşi lungi, Max traversă încăperea şi o ridică în braţe, cu tot cu pătură.

Încă pe jumătate adormită, Anne clipi fără să înţeleagă. Pletele ei ciufulite o făceau să pară chiar mai tânără decât Pippa.

— Iertaţi-mă, milord. Nu am auzit când aţi sunat.

O strânse aprig la piept, bucurându-se să-i simtă trupul în braţele sale.

— Conacul a luat foc. Trebuie să te duc jos.

— Foc? Anne se dezmetici brusc. Dar Dickon? Pippa?

Hodges? Daţi-mi drumul chiar în clipa asta! Trebuie să-i avertizez şi pe ceilalţi!

Se zbătea în braţele lui, încercând să revină pe picioare.

— Sunt cu toţii în siguranţă, îi spuse Max, simţind o mustrare de conştiinţă când îşi aminti de patul gol al lui Hodges. Ţine-te de mine, la naiba, şi vei fi şi dumneata în siguranţă! Te rog… Anne.

Încremenită, se uita la el cu vădită uimire. Max se aşteptă la un protest furibund, aşa cum îl obişnuise, dar după un scurt moment de şovăială, Anne îşi încolăci braţele pe după gâtul lui, luptând pentru viaţă. Încrederea pe care i-o arăta îl făcu să simtă o strângere de inimă.

Se aflau deja la jumătatea scărilor când ea strigă:

— Staţi! Medalionul meu! Cum el o privi neîncrezător, insistă: Te rog… Maximillian.

— Unde este? mormăi contele, înfuriat să descopere că era complet neputincios în faţa acelei priviri sau a felului în care numele lui răsuna pe buzele ei.

— În spatele uşii.

Max smulse medalionul din cuierul uşii care se clătina, îl trecu peste capul lui Anne, apoi, cu ea în braţe, coborî iute treptele din pod. Zona slujitorilor era pustie, uşile deschise dezvăluiau aşternuturile părăsite într-o grabă disperată.

Pe drumul spre etajul al doilea, fumul era mai gros şi mai negru decât atunci când urcase Max. Corpul zvelt al lui Anne fu zguduit de o criză de tuse.

O sprijini de perete cu o mână, scoase batista din buzunar şi i-o întinse.

— Apas-o pe gură şi nas.

— Şi dumneata?

— Voi fi bine, o asigură el încruntat, sperând că nu se înşela.

Întrucât nu voia să o care orbeşte pe treptele înguste

spre un eventual infern, străbătu etajul şi se îndreptă spre scările principale. Măcar acolo ştia la ce să se aştepte.

În acel moment scăpără un nou fulger, urmat de un bubuit puternic. Fumul părea să-i urmărească, se înfoia pe coridoare şi în josul scărilor, spre etajul întâi, asemenea cozii unui dragon care căuta o gleznă pe care să se încolăcească. Timpul începu să se dilate. Max avea impresia că se năpustise pe scări ca să o salveze pe Anne cu câteva ore în urmă, nu doar cu câteva minute.

Priveliştea din galerie îl făcu să se oprească brusc. Nu era nicio îndoială că strălucirea infernală şi trosnetul înfometat al flăcărilor veneau dinspre salon. Prin uşa arcuită, fumul se ridica spre holul de la intrare, dar se mai întrezărea încă limpede drumul care ducea din capul scărilor principale spre uşa din faţă.

Când Anne coborî batista şi încercă să privească peste balustradă, Max îi ocroti ceafa cu mâna şi o apropie de pieptul lui, apoi o luă la fugă.

Etajul părea să devină mai lung cu fiecare pas, dar izbutiră să ajungă, în cele din urmă, pe coridor. Din rama aurită, Angelica îi privi, cu aerul ei amuzat dintotdeauna, cum se năpusteau pe scări. Max simţi un regret la gândul că o lăsa să piară în flăcări, dar în clipa aceea, singura femeie care conta era cea care i se cuibărea în braţe.

Ajunseseră aproape de holul de la parter când un zgomot teribil de sticlă spartă răsună din salon, urmat de urale exaltate.

— Ce naiba? murmură Max.

Deschise larg uşa de la intrare şi se năpusti afară chiar în momentul în care un maldăr de draperii în flăcări se prăbuşi prin fereastra salonul în curtea năpădită de buruieni. Mormanul de pânză sfârâi sub picăturile grele de ploaie, stingându-se încet.

Cei doi schimbară între ei priviri derutate. Întrucât fumul îşi încetase asediul şi pe geam nu se zăreau alte

flăcări, se întoarseră înăuntru şi se opriră în uşa salonului.

Dickon şi Pippa erau aplecaţi pe pervaz şi admirau rezultatele muncii lor, în timp ce fetele se îmbrăţişau una pe cealaltă în spatele divanului, cu feţele luminate de zâmbete de uşurare.

Max îşi drese glasul.

Dickon şi Pippa se răsuciră cu faţa spre el. Funinginea care le întuneca figurile le scotea în evidenţă rânjetele de triumf. Cu cămăşile de noapte găurite ici şi colo, arătau ca o pereche de coşari obraznici.

— Ce Dumnezeu ai făcut, băiete? se răsti contele. Doar ţi-am zis să scoţi femeile din casă.

— Treceam pe lângă salon când am văzut perdelele în flăcări, explică Dickon plin de mândrie. Ne-am gândit că dacă le aruncam afară, ploaia ar fi stins focul. Aşa că Pippa a spart geamul cu găleata pentru cărbuni, iar eu am folosit vătraiul ca să smulg draperiile şi le-am îndesat prin gaură.

Prin ceaţa de fum care dăinuia prin cameră, Max urmări măcelul produs de flăcări. Rama ferestrei începuse deja să se îndoaie de la căldură. Focul se înălţase pe perete deasupra galeriei perdelelor, arsese zugrăveala şi înnegrise ornamentul central din ipsos şi o mare parte din tavan. Câteva minute în plus şi încăperea ar fi ars în întregime, înghiţind odată cu ea tot conacul.

Anne începu să se zvârcolească, dar de data asta nu mai încercă s-o ţină în loc. Alunecă din braţele lui şi se năpusti în grabă spre Dickon şi Pippa, lăsându-i lui Max plapuma în mâini.

— Nebunilor! Nebuni prostuţi şi curajoşi! Ar trebui să vă trag câte o scatoalcă amândurora şi să vă trimit la culcare pe burta goală!

Cei doi schimbară între ei o privire, apoi spuseră la unison:

— Am mâncat deja.

— Atunci ar trebui să vă trimit la culcare fără micul

dejun!

Max privi fascinat cum Anne izbucni în lacrimi, îi strânse în braţe pe amândoi şi le acoperi cu sărutări capetele pline de scrum. Nu mai văzuse niciodată o menajeră căreia să-i pese atât de mult de personalul ei.

Când, în cele din urmă, Anne se ridică, faţa îi era brăzdată şi de lacrimi, şi de cenuşă. Privi spre tavanul ars şi clătină descumpănită din cap.

— Nu pricep. Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

Dickon se ghemui şi cercetă cu vătraiul molozul care mai fumega încă sub fereastră. Dintr-odată, unealta se lovi cu un zăngănit metalic de ceva tare. Un sfeşnic din argint înnegrit se rostogoli pe podea spre piciorul lui Max.

Nedumerirea de pe chipul lui Anne fu înlocuită de groază.

— Dar am stins toate lumânările înainte să merg la culcare. Jur că am făcut-o! Ultima mea sarcină, înainte să mă retrag seara, este să verific lămpile şi lumânările.

— Am lăsat-o aprinsă pentru ea. Se întoarseră cu toţii spre Hodges, care apăruse în pragul uşii ce ducea spre salon. Cu ochii ficşi, cămaşa de noapte lungă şi albă şi părul zburlit deasupra capului într-o aură ciufulită, semăna cu o fantomă. I-am spus să nu meargă pe coastă într-o noapte ca asta, dar ea nu m-a ascultat. A fost mereu încăpăţânată la culme. Am crezut că dacă las lumânarea aprinsă la geam, o să găsească drumul înapoi. Aştept de atâta vreme să se întoarcă. De atât de multă vreme… Vocea i se stinse într-un suspin tânguitor şi începu să fredoneze.

Max simţi fiori în ceafă când recunoscu notele false ale melodiei ce răsunase în cutiuţa muzicală din turn.

— O, dragule… şopti Anne şi chipul i se crispă într-o expresie de milă şi durere. Se îndreptă spre bătrân şi îl luă cu blândeţe în braţe. El îşi îngropă faţa în scobitura gâtului ei, iar umerii îi tresăriră în ritmul suspinelor tăcute. Gata, gata, murmură ea bătându-l uşor pe spate. A fost doar o

scăpare. Ştiu că nu ai vrut să răneşti pe nimeni.

Izbit de gravitatea lucrurilor ce s-ar fi putut întâmpla dacă tunetul nu l-ar fi trezit din visul lui cu Angelica, Max simţi cum mila îi era înlocuită de o furie crescândă. Aruncă plapuma într-o parte şi rosti ferm:

— Vreau ca omul ăsta să dispară de aici.

Hodges îşi ridică fruntea. El şi Anne se uitau la conte de parcă le sugerase să sacrifice un pisoi pe pajiştea din faţa conacului.

— Doar nu vorbiţi serios, spuse ea. Nu a fost decât o simplă greşeală. Sunt sigură că nu voia să…

— *Aproape te-a omorât!* Strigătul lui Max răsună prin salon mai tare decât orice tunet. Ne-a omorât, se corectă el dându-şi seama că toţi îl priveau uimiţi. Aproape ne-a ars de vii în paturile noastre. Este un pericol pentru el însuşi şi pentru cei din preajma lui. Va părăsi conacul la prima oră a dimineţii.

Hodges se ghemui în braţele lui Anne. Tremurul buzei lui inferioare îl făcu pe Max să se simtă precum cel mai crud dintre tirani, dar nu avea să se lase înduioşat. Nu când erau atât de multe în joc, se gândi el, cu privirea aţintită spre chipul palid şi murdar de cenuşă al lui Anne.

Ea se îndepărtă încet din strânsoarea majordomului şi se aşeză ţeapănă în faţa lui de parcă ar fi purtat o armură, nu o cămaşă de noapte pătată de funingine. Ridicând sfidător bărbia, declară:

— Dacă pleacă el, plec şi eu.

Max ştia exact cum trebuia să reacţioneze. El era stăpânul acelei case. Putea să suporte un anumit grad de nesupunere, dar o revoltă în toată regula – mai ales de faţă cu ceilalţi membri ai personalului – era motiv pentru o concediere imediată. Menajera nu-i lăsa altă cale decât să o trimită pe ea şi pe majordom să îşi facă bagajele, fără să le dea măcar vreo recomandare care să le asigure şansa la un nou post.

Deschise gura, apoi o închise la loc. Privind-o prelung, apoi spuse răstit:

— La mine în birou. *Acum.*

Capitolul 26

Lordul Dravenwood se răsuci pe călcâie şi porni furtunos spre uşă. La lumina fulgerului care scăpără chiar în acel moment, încruntătura chipului său perfect îl făcea să pară de-a dreptul diabolic. Anne simţi cum curajul începea să i se clatine.

Îl împinse uşor pe Hodges înspre Pippa, iar ochii ei se aţintiră stăruitor asupra fetei.

— Ai grijă de el.

Pippa aprobă din cap, vădit mai temătoare pentru soarta lui Anne decât pentru cea a bătrânului.

Anne îl urmă pe Dravenwood pe scări. Cu fiecare pas, avea impresia că se ducea la spânzurătoare, în urma unui călău cu glugă neagră. Îngrijorarea i se accentuă în clipa în care băgă de seamă că el nici măcar nu se sinchisi să arunce o privire plină de dorinţă spre Angelica atunci când trecu valvârtej pe lângă portretul ei.

Ajunşi la uşa biroului, contele se trase într-o parte ca să o lase să intre înaintea lui – acelaşi gentleman dintotdeauna, în ciuda picioarelor lui goale, a părului ciufulit şi a expresiei ucigaşe de pe chip. Cămaşa lui de culoarea fildeşului era descheiată la gât, iar Anna îşi simţi obrajii în flăcări atunci când trecu pe lângă el şi observă că şi primii doi nasturi de la pantaloni erau desfăcuţi.

Dravenwood o urmă în cameră. În loc să trântească uşa, cum s-ar fi aşteptat Anne, o închise cu o grijă rău prevestitoare.

Tânăra femeie încremeni stângace în mijlocul

încăperii, în vreme ce el aprinse lampa aşezată pe colţul biroului. Draperiile erau trase, îngăduindu-le o pauză binemeritată de la scânteierile zimţate ale fulgerelor şi de la ploaia care turna cu găleata.

— Poate ar fi mai bine să vorbim mâine despre asta, după ce se mai liniştesc spiritele, sugeră ea făcând eforturi să-l privească în ochi.

— Ah, dar cred că ştim amândoi că asta nu are cum să se întâmple, nu-i aşa, doamnă Spencer? spuse el tărăgănat.

Deci redevenise doamna Spencer. Când o implorase să rămână în braţele lui, numele ei de botez răsunase ca o promisiune pe buzele contelui.

— Sunt sigură că Hodges nu a vrut să facă niciun rău, începu ea precaută. Nu a fost decât un accident.

— A fost fapta neglijentă a unui nebun. În cazul în care nu vă faceţi griji pentru siguranţa dumneavoastră – sau a mea –, atunci poate ar trebui să reflectaţi la ce se putea întâmpla dacă focul ajungea la dormitoarele servitorilor. Sau dacă eforturile nebuneşti ale Pippei şi ale lui Dickon de a stinge flăcările dădeau greş şi piereau ei înşişi în incendiu.

Anne păli. Nu-i mai văzuse niciodată trăsăturile desenate în linii atât de necruţătoare.

— Voi avea o discuţie serioasă cu Hodges la prima oră a dimineţii, îi promise ea. Pe viitor, vom fi cu toţii mai atenţi şi sta cu ochii pe…

— Şi cam cine stătea cu ochii pe el astă-seară când mi-a fost pregătită cina?

Anne se cutremură de groază când retrăi clipa înfiorătoare în care observase craniul şi oasele de pe sticluţa de medicamente şi se temuse că era prea târziu ca să-l mai salveze pe Dravenwood.

— Cum de aţi ştiut de otravă? şopti ea.

Colţul gurii lui se arcui într-un zâmbet triumfător.

— Nu am ştiut. Până acum.

Enervată la culme de şiretlicul lui, îşi încruntă sprâncenele.

— A fost o greşeală neintenţionată din partea lui Hodges. A crezut că i-am ordonat să se ocupe de eliminarea şobolanilor din conac.

— Şi eu de unde să ştiu că doar Hodges a avut de-a face cu asta? Dacă nu îmi trânteaţi cina de pe masă într-un moment atât de oportun, aş fi presupus că l-aţi lăsat pe bietul smintit să facă toată treaba în locul dumneavoastră. Din câte mi se pare, a fost vorba doar de nişte remuşcări tardive. Sau poate aţi vrut să evitaţi situaţia în care frumosul dumneavoastră gât ar fi atârnat în ştreang.

Era atât de surprinsă de neaşteptatul compliment, că îi trebui un minut să priceapă.

— Mă acuzaţi că am încercat să vă ucid?

— Nu îndrăzniţi să-mi spuneţi că nu v-a trecut prin minte.

— Sunt convinsă că le-a trecut prin minte tuturor celor care v-au cunoscut! se răsti ea exasperată.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui, însă Anne nu-şi putu da seama dacă Dravenwood era furios sau amuzat.

— M-am săturat de secretele şi de minciunile dumneavoastră, doamnă Spencer. Cât timp mă gândesc dacă să chem sau nu poliţia, poate îmi spuneţi dacă dumneavoastră sau Hodges l-aţi îmbrâncit pe fostul stăpân pe fereastră. Sau a făcut-o Angelica într-una din toanele ei proaste? Nelăsându-i timp să răspundă, continuă: Nu am dat niciodată prea multă atenţie zvonurilor, pentru că am fost eu însumi subiectul lor de prea multe ori. Dar, după ce am trecut prin atâtea experienţe aproape mortale de când am venit la Cadgwyck, mi-e clar că superstiţiile sătenilor au mai mult temei decât aş fi crezut iniţial.

Anne îşi feri privirea vinovată şi se aşeză pe fotoliul din faţa biroului. Era pregătită să-i servească o minciună,

dar, spre surprinderea ei, când deschise gura îi dezvălui tot adevărul. Devenise atât de pricepută la ţesut neadevăruri, încât acum vocea îi răsună dogită şi neconvingătoare până şi în propriile urechi.

— Mă tem că lordul Drysdale se credea cine ştie ce crai. Se pare că o mamă excesiv de protectoare îl convinsese, de la o vârstă foarte fragedă, că nicio femeie cu capul pe umeri nu avea să reziste vreodată farmecelor acelei canalii crăcănate şi mătăhăloase. Din clipa în care a ajuns la conac, a fost un pic… cum să spun?… *prea* prietenos. O mângâia mereu pe Lizzie pe fund atunci când se apleca să pună un lemn pe foc sau trăgea cu ochiul pe sub fustele lui Bess când fata se urca pe scaun ca să cureţe praful de pe bibliotecă.

Anne îl privi pe furiş pe Dravenwood. O urmărea cu atenţie, dar chipul lui era complet lipsit de expresie.

— Într-o noapte, după ce exagerase cu băutura, a urcat în aripa slujitorilor şi a hotărât să se strecoare în camera mea. M-am trezit cu mirosul respiraţiei lui în faţă şi am sărit din pat, ţipând din toţi rărunchii. Uluit de reacţia mea deloc binevoitoare la avansurile lui, s-a tras speriat înapoi, behăind ca o oaie înainte de tăiere. Din păcate – pentru lordul Drysdale, vreau să zic – era o noapte caldă de primăvară, şi fereastra era larg deschisă. Ne-am pus de acord cu toţii că era mai bine să îi spunem poliţistului că lordul s-a trezit în toiul nopţii ca să meargă la closet şi a greşit drumul.

Anne îşi frecă braţele reci prin mânecile subţiri ale cămăşii de noapte şi, cu privirea aţintită în poală, aşteptă răspunsul contelui. Şi aşteptă. Şi aşteptă. Tocmai începuse să se întrebe dacă nu cumva aţipise pe picioare când auzi un sunet ciudat.

Se gândise că lordul avea să manifeste şoc, groază, indignare, poate chiar empatie, dar chicotelile acelea nestăpânite o descumpăniră.

Când ridică ochii constată că Dravenwood râdea deja cu toată gura, iar râsul îi desena încreţituri în colţurile ochilor şi îi ştergea toate grijile de pe chip. Inima ei tresăltă neputincioasă. Dacă omul credea că femeile roiau în jurul lui doar pentru avere şi titlu, era mai nebun decât Hodges.

Cum voioşia lui nu dădea semne de potolire, Anne remarcă indignată:

— Mă bucur că povestioara mea dezgustătoare vi se pare atât de amuzantă.

— Nu râd de dumneavoastră. Râd pentru că nerodului i-a putut da prin cap să se strecoare în patul *dumneavoastră.*

Ofensa devenea insuportabilă.

— Nu e nevoie să mă luaţi peste picior, milord. Îmi dau perfect seama că nu sunt vreo frumuseţe de poveste precum Angelica Cadgwyck sau scumpa dumneavoastră cumnată.

— O, dar nu vă iau peste picior. Zâmbetul i se stinse, fiind înlocuit de o expresie sobră care o făcu pe Anne să-şi regrete indignarea. Râdeam de el pentru că a fost atât de prost încât să încerce să ia cu asalt bastionul virtuţii neîndoielnice a doamnei Spencer. Dravenwood se ridică de pe colţul biroului, astfel că, într-o clipită, se regăsiră mult prea aproape unul de celălalt. Am aflat pe propria-mi piele cât de imposibilă e o asemenea ispravă, adăugă el.

Anne ştia că trebuia menţină o distanţă mai cuviincioasă între ei, dar picioarele păreau să-i fi prins rădăcini în podea. Răsuflă înfiorată atunci când el se aplecă şi, cu vârful degetului mare, îi şterse blând o urmă de funingine de pe obraz.

În timp ce palma lui zăbovi pe obrazul ei, degetul se avântă spre un teritoriu cu mult mai primejdios, începând să-i mângâie buzele întredeschise, ca pentru a le verifica moliciunea. Anne trase adânc aer în piept, incapabilă să ascundă efectul devastator al acelei atingeri. Era un bărbat

extraordinar de dificil, şi totuşi o mângâia cu o delicateţe seducătoare, de parcă ar fi avut un talent înnăscut pentru asta.

Franjurile întunecate ale genelor lui îi acoperiră ochii când se aplecă spre ea şi îşi atinse obrazul de părul ei.

— Doamnă Spencer? Fumul imprimase în vocea lui baritonală o notă mai profundă şi mult mai răguşită decât de obicei.

— Anne, îl corectă ea cu glas tremurător.

— Dacă ai de gând să mă arunci pe geam, ar fi bine să o faci acum.

Anne îi apucă braţele ca pentru a-l da la o parte, dar mâinile nu o ascultară mai mult decât o făceau picioarele.

— Nu l-am aruncat pe geam pe lordul Drysdale. S-a rostogolit afară de bunăvoie.

Dravenwood îşi frecă nasul de tâmpla ei şi îi inspiră adânc parfumul ca şi cum Anne nu mirosea a cenuşă, ci a vreo esenţă puternică pe care o căutase întreaga lui viaţă.

— Mă tem că nu mai am puterea să mă rostogolesc de bunăvoie. Va trebui să o faci tu pentru mine.

Anne obosise să fie ea cea puternică. În clipa aceea, nu voia decât să se predea unei puteri şi unei voinţe mai mari decât ale ei. Voia să fie suficient de slabă şi de desfrânată, şi de nesăbuită încât să comită greşeli teribile care aveau să o bântuie pentru tot restul vieţii.

Şi voia să le facă pe toate în braţele acelui bărbat.

— Am uitat să deschid fereastra, milord.

— Max, şopti el iute, aproape de gura ei, după care o sărută apăsat.

Dacă nu ar fi putut să-şi înfigă degete în muşchii puternici ai braţelor lui, tânăra femeie s-ar fi prăbuşit în genunchi. Sărutul acela tihnit nu făcu decât să-i sporească dorinţa, astfel că Max îl adânci, deschizându-i petalele moi ale buzelor cu o măiestrie tandră şi insistentă. Anne respiră întretăiat în timp ce limba lui catifelată îi explora gura,

punând stăpânire pe nectarul ei.

Fără vreun semnal de avertizare, uşa biroului se deschise larg. Cei doi se despărţiră brusc. Anne nu putea decât să se spere că nu arăta la fel de îmbujorată şi de vinovată pe cât se simţea.

Pippa îşi făcu apariţia în prag, dar era atât de agitată că nu ar fi băgat de seamă nici dacă i-ar fi prins pe cei doi tăvălindu-se în pielea goală pe birou.

— Ce e? întrebă Anne, a cărei iritare fusese înlocuită de spaimă.

Pippa tremura din tot corpul, şi ochii ei negri era plini de lacrimi.

— Hodges. A dispărut.

Capitolul 27

Dravenwood înjură.

— A dispărut? repetă Anne speriată. Cum adică a dispărut? Ţi-am zis să ai grijă de el.

— S-a furişat când o ajutam pe Betsy să strângă covorul din salon, îngăimă Pippa. L-am scăpat din vedere doar o clipă. Jur! Nu am crezut că o s-o ia la sănătoasa îndată ce m-am întors cu spatele.

Anne încercă din răsputeri să-şi pună ordine în gânduri.

— De unde ştii că nu se ascunde pe undeva prin casă? Aţi căutat în dulapul din salon?

— A lăsat uşa de la intrare larg deschisă.

Chiar în acea clipă, un tunet zgudui conacul din temelii, ca pentru a le aminti că furtuna nu încetase.

— Doamne, Dumnezeule, stâncile, şopti ea.

Nu îşi dădu seama că se clătina pe picioare până când Dravenwood nu o prinse umăr ca să o sprijine.

— Nu s-a dus spre stânci, zise Pippa. Dickon e aproape sigur că l-a văzut fugind spre mlaştini atunci când a scăpărat un fulger. Acum se pregăteşte să plece în căutarea lui.

— Pleacă pe naiba, mârâi Dravenwood, năpustindu-se cu paşi mari spre uşă.

Pippa îl privi pe conte printre lacrimi. Pieptul îi era zguduit de suspine întretăiate, iar chipul frumos i se înroşise de atâta plâns.

— Este doar vina dumneavoastră! I-aţi poruncit să plece! Cum aţi putut să fiţi atât de crud? Aţi crezut că e şi surd, nu doar nebun?

— Copila mea, vei avea destul timp mai târziu să mă certi pentru cruzimea de care am dat dovadă. Încruntat, contele o luă pe Pippa de umeri şi o înlătură cu blândeţe din calea lui. Acum avem lucruri mai importante de făcut.

Când cei trei ajunseră în holul de la intrare, Dickon, deja îmbrăcat, stătea pe banca de sub cuier şi îşi punea o pereche de cizme roase. Pe figura lui uscăţivă se citea o hotărâre de neclintit.

Acum, furtuna ajunsese la apogeu: ploaia se transformase în averse torenţiale, iar vântul arunca sacadat pumni de grindină în ferestrele arcuite de deasupra uşii.

Inima lui Anne se strânse cu o groază neputincioasă când şi-l imagină pe Hodges rătăcind pe afară.

— Adu-mi haina şi cizmele! îi ordonă Dravenwood lui Betsy când le observă pe cameriste şi pe Nana îngrămădite la uşa salonului, cu feţele palide. Întrucât ea şovăi şi îi aruncă o privire întrebătoare lui Anne, el ţipă: Acum!

Betsy o luă la fugă pe scări ca să-i îndeplinească ordinul.

Când Dickon se ridică şi îşi îndreptă umerii subţiri, le oferi o idee despre bărbatul care avea să devină într-o bună zi.

— Să nu daţi vina pe Pippa că l-a lăsat să plece. Şi eu trebuia să am grijă de el. De aia mă duc să-l caut.

— Nu fi ridicol! izbucni Anne. Nu aş suporta să vă pierd pe amândoi. Este responsabilitatea mea. Mă duc eu.

— Eu sunt cea care l-a pierdut, se smiorcăi Pippa. Eu ar trebui să merg după el.

Vocea lui Dravenwood răsună mai puternic decât tunetul:

— În cazul în care aţi uitat cu toţii, *eu* sunt stăpânul acestei case. Dacă cineva trebuie să meargă afară în noaptea asta de coşmar ca să îl caute pe Hodges, acela voi fi eu.

— Dar eu ştiu mlaştinile ca în palmă, protestă Dickon. Aş putea chiar să prind un ponei sălbatic şi…

— Pe vremea asta nu vei prinde decât o răceală soră cu moartea, mormăi Dravenwood.

Betsy veni în grabă pe scări, cu cizmele contelui într-o mână şi cu haina lui în cealaltă.

— Dickon are dreptate, spuse Anne, simţind cum inima i se zbătea înspăimântată în piept. Nu cunoaşteţi mlaştinile. Pot fi ucigaşe pe timp de furtună.

Dravenwood se trânti pe a doua treaptă ca să-şi tragă cizmele în picioare.

— Am scăpat teafăr dintr-un focar de holeră în Birmania şi o furtună de nisip în deşertul tunisian, am rezistat cu bine după ce logodnica mea m-a părăsit pentru fratele meu chiar în faţa altarului şi am reuşit să nu mor otrăvit sau ars de viu în ciuda eforturilor depuse de adunarea voastră de creaturi pestriţe. Nu am de gând să las ca nişte de tunete şi fulgere sau nenorocita voastră de mlaştină să mă dea gata.

— Dar eu… bâigui Dickon.

— *Tu* nu scoţi niciun picior afară din casă, tinere. Max se ridică şi îşi puse haina pe umeri. Vei sta aici şi vei avea grijă de femei. *Este un ordin.* Se întoarse spre Anne şi îi

spuse ritos: Dacă încearcă să se furişeze afară cât timp lipsesc eu, încuiaţi-l în cămară. Sau în temniţă.

Bosumflat, Dickon se trânti la loc pe bancă. Pippa se duse să se aşeze lângă el şi îi puse o mână pe umăr în semn de solidaritate.

Anne aştepta deja la uşă când Max ajunse în dreptul ei. Cum nu îndrăznea să-l atingă de faţă cu toată lumea, se întinse ca să-i aranjeze pe umăr colţul pelerinei.

— Să aveţi grijă, milord. *Vă rog.*

Sclipirea periculoasă din ochii lui îi arătă lui Anne că Dravenwood urma să facă un lucru absolut nebunesc. Ca, de exemplu, să o ia în braţe de faţă cu toată lumea şi să o sărute prelung şi pasional.

— Îl voi aduce înapoi. Jur.

După această promisiune fermă, deschise uşa şi se avântă în furtuna de afară.

Anne se cocoţă pe pervazul ferestrei din pod şi încercă să pătrundă cu privirea dincolo de perdeaua întunecată a ploii care biciuia geamurile. Se retrăsese în dormitorul ei atunci când nu mai reuşise să suporte nici tăcerea pendulei de la intrare, nici felul în care toţi o priveau cu nerăbdare de fiecare dată când furtuna se mai domolea un pic, nici zarva de afară. Zgomote care se dovediseră a fi doar bubuitul puternic al vreun oblon desprins sau trântirea unei crengi rupte pe acoperiş.

Furia stihiilor părea şi mai înspăimântătoare de acolo, de sus. Podul se cutremura şi gemea sub pumnii bătăioşi ai vântului. Anne putea să audă limpede de fiecare dată când o ţiglă desprinsă se rostogolea pe dalele curţii.

Pe de altă parte, fereastra ei îi oferea cea mai bună vedere spre mlaştini. Dintr-odată, un fulger zimţat sfâşie cerul şi luminã peisajul pentru o preţioasă fracţiune de secundă. Îşi lipi nasul de geam, simţind cum pulsul i se accelera. Putea să jure că văzuse în depărtare două siluete care se luptau cu furtuna. Dar la următoarea scăpărare a

fulgerului constată că ele dispăruseră, lăsând în urmă un bolovan şi trunchiul noduros al unui copac.

Abătută, îşi mută privirea spre lumânarea pâlpâitoare de pe pervaz. Pleoapele ei deveneau mai grele, dar de fiecare dată când închidea ochii îl vedea pe Dravenwood sau pe Hodges zăcând în şuvoaiele vreunui pârâu sau în vreun şanţ inundat. Le ordonase slujnicelor să pună câte o lampă la fiecare geam al conacului, deşi era conştientă că orice om suficient de îndrăzneţ sau de curajos ca să se aventureze spre mlaştină într-o noapte precum aceea nu ar fi văzut la mai mult de o lungime de braţ în faţa lui.

Pentru scurt timp reuşi să-şi ţină ocupate mâinile tremurătoare când îşi prinse părul şi îşi schimbă cămaşa de noapte pătată de funingine cu o rochie gri simplă, de parcă ritualurile acelea banale ar fi putut să tempereze capriciile furtunii. Duse o mână la gât, căutând inconştient alinare în medalionul ei. Îi părea rău că nu i-l încredinţase lordului Dravenwood înainte ca el să dispară în furtună. Ar fi fost asemenea unui talisman care putea să le arate, lui şi lui Hodges, drumul înapoi la Cadgwyck.

Şi înapoi la ea.

*

Anne se trezi cu o tresărire vinovată şi un cârcel dureros în spate.

Aţipise fără voia ei. Din lumânarea de pe pervaz mai rămăsese doar un ciot. Fitilul ei era pe punctul să se înăbuşe într-o baltă de ceară topită.

Avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama ce o trezise: liniştea deplină.

Îşi frecă scobitura dintre gât şi umăr, apoi ridică privirea spre fereastră. Ploaia se oprise şi luase cu ea vântul înspăimântător, dar nu şi norii care se profilau semeţ pe cer. Gura i se deschise într-un geamăt tăcut când

observă distrugerile lăsate în urmă de furtună. Lumina sumbră a zorilor dezvălui că unul din stâlpii porţii se prăbuşise, blocând drumul care, la rândul lui, era plin de noroi şi crengi aduse de năvălirea apelor. Peste tot pe unde se uita erau împrăştiate ţigle de pe acoperiş, iar un oblon zăcea crăpat la pământ. Până şi perdeaua de iederă fusese smulsă de pe zidurile turnului.

Era greu de imaginat cum orice – sau oricine – ar fi putut să supravieţuiască unei astfel de nopţi.

Anne refuză să se lase pradă unor gânduri atât de sumbre, aşa că se ridică în grabă şi îşi înşfăcă mantia ca să plece în căutarea celor doi. Dacă era nevoie, avea să-i implore pe săteni s-o ajute. Chiar în timp ce-şi croia planul în minte, surprinse o mişcare cu coada ochiului.

Se întoarse uşor spre geam. Îi era teamă să respire, îi era teamă să spere.

La prima vedere i se păru că un singur om se îndrepta spre casă, dar peste câteva clipe îşi dădu seama că erau doi. Braţul celui mai înalt era înfăşurat pe după umerii celuilalt, susţinându-l. Cu părul negru în neorânduială, cu umerii încovoiaţi de efort, bărbatul mai solid înainta anevoie, parcă ştiind că fiecare nou pas putea să fie şi ultimul.

Anne adresă o rugăciune de mulţumire tăcută, dar fierbinte către ceruri, apoi stinse lumânarea şi o porni în jos pe scări.

*

Distanţa dintre pod şi holul conacului nu-i păruse niciodată mai mare. Când Anne ajunse la uşa principală, Dickon o deschisese deja larg. Coborâră cu toţii treptele porticului şi o luară prin curte spre pajiştea din faţa clădirii. Li se alătură până şi Nana, sprijinită cu afecţiune de Bess.

Cizmele lui Anne se afundară pe jumătate în noroiul

gros atunci când îşi ridică poalele rochiei şi trecu valvârtej pe lângă Dickon, ajungând înaintea tuturor la cei doi bărbaţi care păşeau clătinat pe drumul răscolit de ploaie.

Dravenwood îşi ridică fruntea şi îi zâmbi obosit, dar triumfător. Faţa îi era pătată de noroi, şi o vânătaie îi brăzda tâmpla.

— Nu am reuşit să prind un ponei, dar am reuşit să prind un majordom.

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde era? întrebă Anne, zguduită între râs şi lacrimi.

— L-am căutat aproape toată noaptea. În cele din urmă l-am găsit în zori, teafăr, ghemuit într-un trunchi gol de copac, la o aruncătură de băţ de aici.

Hodges, care aproape adormise pe picioare, mormăia ceva în barbă. Cum Dravenwood se clătina sub greutatea majordomului, Anne se grăbi să-l elibereze de povară. Îl sprijini pe Hodges cu braţele ei, în vreme ce restul slujitorilor, râzând bucuroşi, îl băteau uşor pe majordomul năuc pe umeri şi pe spate.

Rămas pe loc, Dravenwood era pe punctul de a se prăbuşi. Anne nu îşi dăduse seama cât de mult depinsese echilibrul lui de trupul bătrânului. Îl lăsă pe majordom în braţele nerăbdătoare ale lui Lizzy şi Lisbeth şi îi făcu lui Dickon un semn disperat cu mâna. Spre surprinderea ei, contele nici măcar nu crâcni când băiatul îşi înfăşură un braţ deşirat în jurul lui şi îi sprijini greutatea aşa rum făcuse Dravenwood cu Hodges.

Poate că Hodges era teafăr, dar nu se putea spune acelaşi lucru şi despre conte. Era ud leoarcă. Părul i se încreţise sub efectul apei care încă îi mai şiroia la vârfuri. Pielea de căprioară a pantalonilor era ruptă şi lăsa la vedere o tăietură urâtă pe una din gambe. Chiar dacă încerca din răsputeri să nu tremure în răcoarea zorilor, vineţiul de pe buzele lui avea aceeaşi nuanţă cu cearcănele de sub ochi.

Anne nu voia decât să-l ia în braţe şi să-l culce într-un pat cald, dar se sili să spună vioi:

— Betsy, Beth, ajutaţi-l imediat pe lordul Dravenwood să urce în dormitorul lui. Să vă asiguraţi că face o baie fierbinte şi se îmbracă în haine uscate.

— Nu, spuse Dickon hotărât. Excelenţa Sa are nevoie de un slujitor, iar eu o să fiu acela.

Anne încuviinţă din cap. Nu fusese niciodată mai de mândră de el.

Când Dravenwood trecu pe lângă ea, susţinut de Dickon, nu se putu abţine să nu-i prindă mâna. Îi simţi trupul, de obicei fierbinte, rece şi umed sub atingerea ei.

— Vă mulţumesc pentru tot… milord.

El clătină din cap şi urma unui zâmbet sarcastic îi arcui buzele:

— Mă bucur că v-am fost de folos… doamnă Spencer.

În timp ce toată lumea se îndrepta spre conac, Anne rămase pe loc, privind în urma lui Dravenwood. Cu fiecare răsuflare îi devenea şi mai îndatorată, dar nu se putea convinge că emoţia pe care o simţea era doar recunoştinţă.

*

Întrucât erau cu toţii epuizaţi de incendiu, furtună şi de lungile ore de veghe, Anne îi lăsă pe slujitori să doarmă până târziu. De îndată ce Hodges şi contele fură culcaţi în paturile lor, se îndreptă spre pod ca să facă şi ea acelaşi lucru.

La amiază, cu excepţia lordului Dravenwood, se adunară cu toţii în jurul mesei din bucătărie ca să se bucure de nişte cacao caldă şi să discute despre ultimele întâmplări. Ruşinat de păţania lui, Hodges păru perfect mulţumit să stea cu Nana lângă foc şi să ţină un scul de lână în timp ce bătrâna continua să împletească neabătut.

Se lăsa întunericul atunci când Anne îi porunci lui Bess

să îi ducă o tavă cu tartine lordului Dravenwood. Când Bess reveni anunţând că nu primise niciun răspuns după ce ciocănise la uşă, Anne se simţi cuprinsă de un val de duioşie.

— Lasă-l în pace, îi spuse fetei. Nu strică dacă îl lăsăm să doarmă până dimineaţă.

Dickon, care-şi lua foarte în serios noile îndatoriri de slujitor al contelui, urcă scările imediat după răsăritul soarelui ca să vadă dacă stăpânul lui avea nevoie de ceva.

Când se întoarse în bucătărie avea un aer derutat.

— Am bătut şi am tot bătut, şi nu am primit un răspuns decât după multă vreme, când a scos un geamăt şi a strigat la mine să plec.

Anne se încruntă. Fu tentată să verifice chiar ea, dar din noaptea în care dăduse buzna în dormitorul contelui şi sfârşise în braţele lui, făcuse orice ca să nu rămână singură cu el în nicio cameră care avea un pat.

— Poate că mai are nevoie de puţin timp ca să se pună pe picioare. Sunt convinsă că va suna când va fi gata să revină printre noi.

În după-amiaza aceea, după o zi lungă în care ajutase slujnicele să înlăture funinginea de pe pereţii din salon şi îi supraveghease pe Dickon şi Pippa care curăţaseră rămăşiţele din curte, Anne o trimise pe Betsy sus cu o altă tavă, pe care pusese singurul lucru la care ştia că lordul Dravenwood nu putea să reziste – o bucată aburindă din pâinea ei proaspăt scoasă din cuptor.

La scurt timp după aceea, o văzu pe Betsy în pragul uşii, cu tava neatinsă. Inima ei se strânse cu groază când zări expresia de pe chipul blând şi lat al fetei.

— Stăpânul, doamnă… Când nu a răspuns, am intrat să văd dacă aştepta cina, aşa cum aţi spus, dar nu a fost chip să-l trezesc.

— Cum adică nu a fost chip să-l trezeşti? Dormea încă?

— La început am crezut că dormea. Dar când i-am atins braţul, ardea.

Înainte ca Betsy să termine de vorbit, Anne se năpusti afară pe uşă. Nu-şi dădu seama că dărâmase tava din mâinile fetei decât atunci când îi auzi, în urma ei, zăngănitul pe podea.

Când trase perdelele de la patul contelui, îl găsi pradă unor frisoane cumplite. Îi atinse fruntea cu dosul palmei. Deşi clănţănea din dinţi înfrigurat, cea mai cruntă dintre temeri i se confirmă. Ardea de febră.

Răsuflarea lui se adânci într-un scrâşnet dureros. Probabil că inhalase foarte mult fum atunci când o salvase din pod, iar faptul că petrecuse noaptea în bătaia rece a ploii îi înrăutăţise starea.

Betsy, care apăruse în prag, îşi frământa neliniştită şorţul în mâini.

— Ce să fac, doamnă? Să fug în sat şi să aduc pe cineva?

— Pe cine să aduci? întrebă Anne încruntată. Nu e niciun doctor acolo şi, chiar de-ar fi, nu ai putea niciodată să-l convingi să vină aici, mai ales după căderea nopţii.

Se uită pe geam la întunericul ce se lăsa şi se strădui din răsputeri să-şi înlăture valul amar de disperare.

— Atunci să aduc mai multe pături? sugeră Betsy, cu privirea aţintită la trupul tremurător al contelui.

— Nu. Înăbuşindu-şi spaima, Anne trase iute perdele baldachinului, apoi dădu la o parte plapuma, astfel că Dravenwood rămase acoperit doar cu cearşaful subţire care îi înfăşură talia. Nu trebuie să-i fie cald. Se îndreptă spre uşile balconului şi le deschise larg, lăsând aerul rece al serii să intre în dormitor, după care se întoarse spre pat. Du-te la bucătărie şi spune-i Nanei să fiarbă o oală de ceai de coada-şoricelului. Apoi găseşte-le pe Lisbeth şi pe Bess şi aduceţi-mi atâta apă rece câtă puteţi să căraţi.

— Să îl chem pe Dickon să stea cu el?

Anne clătină din cap. Inima i se strânse cu o tandreţe neputincioasă când privi trupul contelui care tremura din toate încheieturile.

— Nu. De data asta, eu voi avea grijă de el.

Capitolul 28

Anne nu trebuise să stea singură de veghe. În vreme ce noaptea se transforma în zi şi ziua în noapte, ceilalţi slujitori găsiseră diverse scuze şi, cu rândul, îi ţinuseră de urât.

Dickon sprijinise umerii contelui când Anne încercase să-i dea cu linguriţa puţină supă caldă care nimerise, până la urmă, mai curând pe piept decât în gură. Bess şi Lisbeth o ajutaseră când delirul lui se accentuase şi Anne trebuise să se arunce peste pieptul lui pentru ca Dravenwood să nu-şi facă rău câtă vreme se zbătuse şi uriaşe într-o limbă necunoscută până ce puterea şi vocea îi păliseră. Lizzie asistase la lacrimile de uşurare ale lui Anne când descoperise că era încă viu după ce, trezindu-se dintr-o scurtă moţăială, îl găsise atât de nemişcat şi de palid, încât se temuse că murise în timpul somnului ei. Beth şi Betsy aranjaseră cu migală cearşafurile în timp ce Anne îi făcea baie contelui, plimbându-şi tandru mâinile peste pieptul lui musculos.

În a treia zi de veghe, Anne îşi ridică privirea de la acelaşi pasaj din *Călătoria pelerinului* pe care îl citea pentru a zecea oară când o auzi pe Nana intrând în cameră.

Uşurată că i se oferea ocazia să iasă din Mlaştina disperării[2], Anne sări de pe scaun alungând din poală un Sir

---

2 *Slough of Desportd* - în alegoria lui Bunyan, mlaştina în care se cufundă eroul creştin sub povara păcatelor şi a remuşcărilor sale (n.red.)

Degeţele Pufoşele foarte nemulţumit. Grăbindu-se s-o ajute pe bătrână o întrebă:

— Nana! Cum ai reuşit să urci scările?

— Cum le-am urcat şi în ultimii cincizeci de ani, fetiţo. Am pus un picior în faţa celuilalt.

Nana merse târşâit până la pat şi clătină din cap când zări trupul neputincios al contelui.

— Nimic nu e mai rău decât să vezi cum se stinge un bărbat aşa de zdravăn.

— Urăsc să mă simt neputincioasă, mărturisi Anne înghiţindu-şi nodul din gât.

Nana îi aruncă o privire dojenitoare.

— Nu renunţa încă la el, fetiţo. Şi nu renunţa la tine. La cât eşti de îndărătnică, sunt sigură că poţi să învârţi soarta pe degete dacă îţi pui în cap.

— În clipa asta am impresia că soarta mă strânge de gât. Observând împletitura colorată din mâna bătrânei, Anne murmură: Vai, Nana, ai terminat deja…

Şovăi, neştiind cum să numească voluminoasa creaţie.

— Încheieturile mele bătrâne sunt prea anchilozate ca să mai tricotez, ca să nu mai spun că nici culorile nu le nimeresc prea bine. Nădăjduiesc să fie de folos cuiva câtă vreme mai apuc şi eu să mă bucur de asta.

Bătrâna îşi desfăşură cadoul şi îl aşeză pe pieptul lordului Dravenwood.

— O, Nana, ce frumos e!

Scăpărările de curcubeu ale jachetei luminară camera şi părură să aducă puţină culoare şi în obrajii palizi ai lui Dravenwood.

— E un pic de iubire ţesută în fiecare fir. Nana îi zâmbi lui Anne cu gura ei ştirbă şi mângâie împletitura cu degetele ei noduroase. Să nu uiţi, fetiţo. Iubirea e cel mai puternic leac.

*

— Dacă moare, poliţistul o să creadă că noi l-am ucis, spuse Pippa.

Aşezată într-un balansoar de partea cealaltă a patului, ridicase ochii din cartea pe care o citea, *Misterele din Udolpho,* şi o privea stăruitor pe Anne.

Anne se aplecă spre Dravenwood ca să-i înlăture părul transpirat de pe frunte. Momentele de delir şi cele de trezie se succedaseră pe tot parcursul zilei.

— Poate că l-am ucis.

— Nu trebuie să te simţi vinovată. El a hotărât să plece pe urmele lui Hodges. Nu l-am obligat noi să facă pe cavalerul în armură strălucitoare.

Anne îşi aminti că Dravenwood îi povestise cum îşi salvase fratele din faţa unui pluton de execuţie şi cum avusese grijă de Clarinda când ea se îmbolnăvise. De asemenea, hotărâse să demonstreze că Angelica nu avusese nicio vină în povestea ei tragică şi urcase scările din pod ca să o salveze din flăcări fără să se gândească măcar o clipă la propria siguranţă.

— Nu cred că a avut de ales. Poate că urăşte să o recunoască, dar acesta e rolul pe care l-a primit de la naştere. L-a salvat până şi pe Dickon de peruca aia ridicolă. Zâmbetul lui Anne păli când degetele ei rătăciră pe obrazul înfierbântat al contelui. Cu un aer absent, murmură: încă nu şi-a dat seama că nu poate să salveze pe toată lumea. Poate nici chiar pe el.

*

Târziu în noaptea aceea, Anne rămase în cele din urmă singură cu Dravenwood. După ce Pippa adormise cu nasul în carte nu o dată, ci de trei ori, Anne o convinsese să plece la culcare promiţându-i că avea să tragă şi ea un pui

de somn.

Se strecurase în camera alăturată ca să-şi pună cămaşa de noapte şi îşi scosese agrafele din păr, dar, în loc să se întindă pe divan, se aşezase în balansoarul lăsat liber de Pippa, pe care îl trăsese mai aproape de pat. Pur şi simplu nu-i mai păsa de modul în care i-ar fi fost afectată reputaţia dacă petrecea noaptea în dormitorul unui gentleman.

Se uită la ceasul franţuzesc, în formă de liră, de pe poliţa şemineului. Era abia trecut de miezul nopţii. Chiar dacă ştia că pendula din hol fusese redusă pentru totdeauna la tăcere, se mai surprindea uneori ciulind urechea ca să-i audă bătăile răsunătoare.

Nu prea voia să doarmă. De fiecare dată când aţipea, simţea cum o acopereau valurile în timp ce corzile de mătase îi strângeau gleznele, împiedicând-o să se mişte. Începea să se scufunde… mai adânc… mai adânc… mai adânc, în bezna uitării totale, până când se trezea cu o tresărire.

Anne nu putea să doarmă şi Dravenwood nu putea să se trezească. În cele din urmă febra îi scăzuse, dar cu excepţia faptului că pieptul i se ridica şi cobora uşor, rămăsese la fel de nemişcat şi de palid precum o efigie sculptată în marmură pe un mormânt. Tânăra femeie se gândi abătută că, atunci când contele delira şi se zvârcolea, nu trebuia să ducă urechea la buzele lui doar ca să-i audă respiraţia abia şoptită.

Dacă nu scăpa cu viaţă, urma să fie nevoită să le scrie părinţilor lui pentru a le da cumplita veste.

Oare aveau să-l jelească pe el, pe omul Maximillian, sau tatăl lui avea să fie mâhnit că îşi pierduse scumpul moştenitor? Cât urma să dureze până când vestea ajungea peste mări şi ţări, la fratele lui? Ashton Burke avea să se gândească la bărbatul dificil în care se transformase Dravenwood sau la puştiul cu care copilărise, jucându-se cu

soldăţeii de plumb şi purtând lupte navale imaginare când făceau baie? Oare Clarinda urma să-l plângă măcar un pic pe bărbatul care o iubise atât de mult şi care îi fusese atât de credincios? Avea oare să regrete că dispreţuise o inimă loială pe care altă femeie ar fi ştiut s-o aprecieze? Oare micuţa Charlotte urma să-şi amintească de „Unchiu' Max", bărbatul care o strânsese tandru în braţele lui mari şi puternice gândindu-se că, în alte împrejurări, ar fi putut să fie fiica lui?

Anne strânse şi mai tare şalul din lână care îi acoperea umerii. Ceaiurile medicinale şi prişniţele Nanei nu păreau să dea rezultate. În ziua aceea nu reuşiseră să-i dea nici măcar un strop de supă caldă. Nu putea decât să îl spele, să îl radă, să îi păstreze curate cearşafurile, să îi cureţe uşor dinţii cu praful ei şi să accepte că poate Dravenwood nu avea să se mai trezească vreodată. Şi că nu avea să-i mai vadă niciodată fruntea încreţită sever sau să-l audă rostind un ordin pe care ea nu l-ar fi îndeplinit nici în ruptul capului.

Cu privirea înceţoşată de lacrimi, îi prinse mâna şi murmură furioasă:

— La naiba cu tine, Dravenwood! Ai supravieţuit holerei din Birmania, furtunii de nisip din deşertul tunisian şi unei inimi zdrobite! Cum îndrăzneşti să te laşi doborât de câţiva stropi de ploaie? Dacă ai de gând să mori doar ca să petreci eternitatea cu scumpa ta Angelica, dând târcoale conacului, îşi pierzi vremea. Ea nu te va primi! Mă voi ocupa eu de asta!

Nu-i scăpă ironia situaţiei. Dacă el murea, ea ar fi fost cea bântuită până sfârşitul zilelor sale. Ea ar fi fost cea care să se trezească în toiul nopţii, tânjind după un sărut pe care nu avea să-l mai savureze vreodată.

Fără să-i dea drumul la mână, îl privi prelung printre lacrimi.

— Pippa avea dreptate, să ştii. Probabil faci asta de

ciudă. Dacă mori, vor fi convinşi că eu te-am trimis pe lumea cealaltă. Asta vrei, înfumurat încăpăţânat şi nebun ce eşti? Vrei să fiu spânzurată pentru că ai fost atât de nesăbuit încât să te avânţi afară, prin furtună, când eu te-am prevenit că asta te putea ucide?

Vocea ei se pierdu într-un suspin. Se aplecă şi îşi sprijini fruntea în mâinile lor împreunate, lăsând lacrimile să-i curgă în neştire.

Era atât de tulburată, că nu simţi decât după câteva secunde mâna ce trecu iute şi delicat peste părul ei despletit. Neîncrezătoare, ridică uşor capul.

Dravenwood se uita la ea cu o tandreţe care îi tăie răsuflarea.

— Iată-te, îngerul meu, spuse el cu o voce clară. Un zâmbet uşor îi arcui buzele. Am ştiut mereu că te vei întoarce la mine.

Capitolul 29

Anne îl privi pe Dravenwood în ochi, fascinată de limpezimea lor cristalină. Parcă atunci o vedea – pe ea, *cu adevărat* – pentru prima dată. Privirea lui era ca un cadou nepreţuit, căci îi restituia ceva ce Anne crezuse pierdut pentru totdeauna: pe ea însăşi.

Max îşi plimbă degetele prin şuviţele catifelate ale părului ei, apoi îi cuprinse ceafa şi îi ademeni delicat gura spre a lui. Poate că mai era încă sub influenţa bolii, îşi zise Anne. Poate că nu era în stare să judece clar. Ştia că trebuia să se retragă, să-l aşeze la loc în pat şi să îl lase să se odihnească, dar nu avea nici intenţia, nici dorinţa de a i se opune. Respira în acelaşi timp cu el, de parcă ar fi fost singura ei şansă la supravieţuire, după ce stătuse sub apă o viaţă întreagă. Suflarea lui nu mai mirosea a boală, ci a

mentă şi a speranţă.

Simţi cum şalul îi alunecă de pe umeri pe podea, dar nu îi păsă, căci era mult prea pierdută în atingerile ispititoare ale limbii lui.

Când limba ei răspunse cu propria incursiune îndrăzneaţă, el o cuprinse în braţe şi gemu adânc. Nu era un geamăt de durere, ci unul de o plăcere mai ascuţită şi mai periculoasă decât durerea.

Poate că nu aveau să se întâlnească niciodată într-o sală de bal ca să danseze un vals, dar Max o trase în pat şi, dintr-o mişcare ameţitoare, o rostogoli sub el. În timp ce gura lui îşi continua explorarea, o mână alunecă de-a lungul corpului ei. După ce zăbovi o clipă asupra formei pline a sânului, îi dezmierdă talia, apoi se aşeză în leagănul dintre coapsele ei.

Abia mai putând să respire, Anne simţi cum şoldurile i se arcuiau de bunăvoie ca să întâmpine mărturia dorinţei lui. Delirul acela nu avea leac. Febra era contagioasă şi îi infectase pe amândoi. Îi simţi flăcările urcând tot mai sus în clipa în care mâna lui începu să-i ridice încet cămaşa de noapte.

Bărbatul rece şi distant, aşa îl cum crezuse, fusese înlocuit un străin cu sângele înflăcărat. Nu era loc de gândire. Nu era loc de precauţie. Nu era loc de regrete. Nu exista decât căldura limbii lui care-i mângâia firidele catifelate ale gurii într-un ritm înnebunitor. Căldura mâinii lui atunci când îşi apăsă podul palmei pe colina delicată dintre coapsele ei, cerându-i să îl poarte spre un loc extraordinar unde plăcerea nu doar că era posibilă, ci devenea inevitabilă.

Un suspin încrâncenat tremură pe buzele lui Anne când degetele lui urmară cărarea abia descoperită. Îşi îngropă faţa în umărul lui ca să-şi ascundă fierbinţeala obrajilor în timp ce vârfurile delicate ale degetelor lui lungi se strecurară printre cârlionţii mătăsoşi şi începură să

dezmierde, să alunece, să apese până ce oftatul ei se topi în mici suspine sacadate. Când vârful degetului lui mare atinse delicat mugurul ieşit în relief, pântecele ei răspunse cu o zvâcnire de plăcere care o făcu să-şi încleşteze coapsele.

Mâna lui rămase însă acolo, silind-o să le deschidă din nou, să capituleze în faţa poftei lui dogoritoare. Chiar şi în acea situaţie, Dravenwood nu se mulţumea să profite pur şi simplu de premiul pe care îl câştigase. Continuă să se joace cu ea, fiecare scuturare uşoară din vârful degetelor lui abile ameninţând să o ardă într-un foc mistuitor.

— Ai venit la mine, îngerul meu, şopti el răguşit. Căldura dogoritoare de pe buzele lui îi urmări conturul gâtului, oprindu-se în cele din urmă deasupra venei ce pulsa nebuneşte. Acum, lasă-te cuprinsă de plăcere pentru mine.

El era stăpânul ei. Nu putea decât să se supună poruncii lui. Valurile de plăcere o învăluiră într-un torent orbitor, dar nu o traseră la fund, aşa cum se aşteptase, ci o smulseră din întuneric şi o trimiseră în lumină.

Anne tremura încă, zguduită de replicile delicioase ale cutremurului de plăcere, când Max o acoperi din nou cu trupul său. Se agăţă de umerii lui, sfâşiată între dorinţa de a-l trage mai aproape şi aceea de a-l îndepărta. Îi păru brusc foarte mare, foarte puternic, foarte… masculin.

Gura lui veni să deguste dulceaţa de miere a buzelor ei cu o lăcomie care îi topi teama şi o încurajă să-şi deschidă coapsele atunci când genunchiul lui căută să le despartă. În clipa următoare îi simţi mădularul excitat lipindu-se de acea parte a trupului ei care mai tremura încă de pe urma dezmierdărilor. Max se desfătă cu nectarul fierbinte, apoi o pătrunse dintr-o singură mişcare prelungă şi lină, împingându-se cât putu de adânc înăuntrul ei.

Copleşită, Anne îşi înfipse unghiile în spatele lui şi îl muşcă de umăr ca să-şi înăbuşe un geamăt neputincios.

Avusese trufia să creadă că nu fusese străină de pasiune până atunci, dar ceea ce cunoscuse nu era decât o umbră palidă în comparaţie cu trăirile din acel moment. Cu un icnet gutural, Dravenwood înteţi atât ritmul, cât şi intensitatea penetrărilor, până când rugăminţile ei mute se prefăcură în gemete nestăpânite.

După cum i-o arătă limpede, Max nu avea să fie satisfăcut până ce fiorii aceia adorabili de extaz nu începeau să-i zguduie din nou pântecul. Când acea clipă sosi, rămase nemişcat şi se eliberă înăuntrul ei cu un geamăt profund, cuprins de acelaşi val de plăcere care o răvăşise pe Anne.

*

Când deschise ochii, Anne văzu lumina ceţoasă a zorilor ivindu-se prin geamurile dormitorului lui Dravenwood. Trupul îi era moleşit de o lene îmbietoare care o făcea să se simtă de parcă se topise cumva de-a lungul nopţii şi se transformase într-o creatură diafană. Spre deosebire de Pippa, care scâncea şi gemea şi îşi îngropa capul în pernă când trebuia să se trezească înainte de ora zece, Anne fusese întotdeauna o persoană matinală. Obişnuia să sară din pat şi să se îmbrace repede, nerăbdătoare să înfrunte provocările noii zile. Dar în ziua aceea ar fi fost perfect mulţumită să lâncezească în pat până la amiază, bucurându-se de tensiunea care încă mai mocnea în muşchii ei înfioraţi de plăcere.

Se întinse cu o graţie lenevoasă, parcă împrumutată de la Sir Degeţele Pufoşele, şi se răsuci spre sursa plăcerii ei.

Dravenwood era culcat pe spate, cu braţul rezemat pe cap.

Anne se ridică într-un cot ca să-i studieze în voie pieptul ferm şi profilul frumos sculptat. Arăta incredibil de

liniştit.

Ochii ei se măriră de îngrijorare. Doamne, Dumnezeule, dacă inima lui fusese prea slabă şi nu reuşise să facă faţă efortului? Dacă îl ucisese din greşeală?

Îi puse o mână pe piept. Simţi cum se ridica şi cobora cu fiecare inspiraţie lină şi numără sub palmă bătăile constante ale inimii lui.

Se prăbuşi la loc pe pernă, cu ochii inundaţi de lacrimi de recunoştinţă.

„Iubirea rămâne cel mai puternic leac.”

Când vocea Nanei îi răsună în minte, buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Ea reuşise ceea ce nu putuseră face toate cataplasmele şi ceaiurile medicinale: îl salvase.

Max se întinse, cu ochii închişi, şi o cuprinse în braţele lui. Când îi simţi excitaţia înghiontindu-i şezutul, Anne nu rezistă să nu îşi mişte şoldurile provocator. Răspunsul lui imediat îi stârni un zâmbet: contrar temerilor ei, dădea semne de viaţă satisfăcătoare. O trase şi mai aproape de el într-o îmbrăţişare posesivă, făcând-o să se simtă în siguranţă şi preţuită pentru prima dată după foarte multă vreme.

— Maximillian, murmură ea savurând gustul numelui lui pe buzele sale.

El scoase un geamăt răguşit.

— Hm… îngerul meu… draga mea… Angelica mea…

Capitolul 30

Anne încremeni cu privirea în gol. Tocmai atunci, mâna lui Dravenwood îi prinse sânul şi îl strânse cu blândeţe. După o clipă de ezitare, i-o îndepărtă cu un gest ferm. El mormăi, apoi se întoarse pe partea cealaltă şi începu să sforăie încetişor.

Anne coborî din pat şi îşi înşfăcă de pe jos cămaşa de noapte, hotărâtă să se facă nevăzută înainte ca el să descopere că nu se culcase cu femeia pe care o dorea.

*

Puţin mai târziu, după ce îşi făcuse toaleta, se îndreptă posomorâtă spre coridor. Angelica o aştepta. Anne era hotărâtă să o ignore, dar când se avântă pe scări spre parter, putu să simtă în ceafă privirea batjocoritoare a frumoasei din poveste.

Se răsuci şi aţinti un deget plin de reproş spre portret.

— Dacă nu încetezi să rânjeşti la mine în felul ăsta, vită fandosită ce eşti, am să îţi desenez o pereche de mustăţi, nişte sprâncene stufoase şi un neg sau doi pe năsucul tău de o perfecţiune distinsă. Şi mai vedem noi cât de fermecat va mai fi scumpul tău Lord Dravenwood!

Fără să pară intimidată de ameninţări, Angelica o privea amuzată pe deasupra nasului ei de o perfecţiune distinsă.

Dintr-odată, cineva îşi drese glasul. Anne se întoarse şi o văzu pe Pippa în capul scărilor.

Fata o privea cu prudenţă, în acelaşi fel în care se uitau cu toţii la Hodges când îl surprindeau participând la vreun turnir imaginar cu găinile sau încercând să prindă un gnom prin grădină la miezul nopţii.

— Şi cu cine vorbeai?

— Cu nimeni, spuse răspicat Anne. Aruncă o ultimă privire duşmănoasă către Angelica, apoi coborî treptele într-un ritm vioi. Cu absolut nimeni.

*

Pentru prima dată în ultimele zile, Max nu era vegheat de nimeni când se trezi. Făcu eforturi să se ridice, dar

ameţeala îl obligă să se trântească gemând la loc pe pernă. Rămase culcat, cu ochii aţintiţi spre baldachin, aşteptând ca senzaţia aceea neplăcută să dispară.

În ciuda slăbiciunii vădite, starea lui de spirit era minunată. De când se ştia, parcă suferise de o foame cruntă care îl făcuse să mormăie şi să pocnească din degete spre toţi cei care i se aflaseră prin preajmă. Dar în clipa aceea se simţea absolut sătul, asemenea unui leu care tocmai devorase o delicioasă gazelă.

Se întinse, permiţând muşchilor lui ruginiţi să se relaxeze. Nu mai simţise niciodată atâta fericire pur şi simplu pentru că era în viaţă. Ceea ce era destul de ironic dacă se gândea că ultimul lui musafir fusese o stafie. Deschise ochii larg, încercând să găsească sursa acelei stări de beatitudine.

Angelica.

Îl vizitase în vis, aşa cum făcuse şi înainte. Doar că de data asta, când Max se întinsese s-o prindă, se cufundase în braţele lui, nu în braţele nopţii.

Se ridică ameţit şi văzu, în lumina palidă a soarelui de amiază ce se revărsa prin geamurile dormitorului, balansoarul gol de lângă pat.

Mai că putea să bage mâna în foc că femeia din braţele lui nu fusese un abur de ceaţă, ci o fiinţă din carne şi oase. Fusese înflăcărată şi receptivă, iar gura ei răspunsese cu o pasiune incredibilă săruturilor lui. Nicio halucinaţie nu putea să fie *atât* de plină de viaţă.

Îşi trecu o mână prin părul ciufulit şi încercă să-şi limpezească amintirile difuze. Dacă se concentra puternic, aproape că putea să audă o voce care îl convingea să întredeschidă buzele arse pentru ca metalul rece al unei linguri să se strecoare printre ele. Putea să simtă hârşâitul unui brici, mânuit de degete ferme, peste ţepii din barbă. Putea să simtă o mână rece atingându-i fruntea ca să-i verifice temperatura.

Putea să vadă o femeie care se apleca deasupra lui. Avea pielea fină şi palidă asemenea alabastrului şi ochii umbriţi de epuizare. Părul eliberat din coc plutea în şuviţe moi în jurul chipului îngrijorat. Un chip care apăru în faţa ochilor lui Max cu o claritate brutală.

Era chipul menajerei lui, doamna Spencer.

Nu Angelica, ci Anne.

Fu cutremurat de un val de groază. Doamne, Dumnezeule, ce făcuse? Pradă delirului, o târâse pe femeie în patul lui şi o siluise?

Scenariul nu se potrivea cu fragmentele ispititoare care i se perindau prin minte – buzele moi ce înfloriseră sub ale lui ca să-i întâmpine sărutul; mâna caldă care îi trecuse prin păr ca să-i mângâie ceafa; şoldurile care se arcuiseră ca să lanseze o invitaţie irezistibilă; strigătul scurt şi gutural pe care încercase să-l îngroape în gâtul lui atunci când degetele lui o îndrumaseră prin abisul plăcerii spre extaz.

Pe măsură ce amintirile îi reveneau una câte una, Max simţi cum mădularul i se întărea. Înjură în barbă.

Cu siguranţă, acelea nu erau amintiri, ci aiurelile creierului său febril. Trebuia să o caute pe menajeră. Fără îndoială, urma să o găsească văzându-şi de treburile ei, dovadă că nimic necuviincios nu se întâmplase.

Nu avea de gând să-i povestească fanteziile lui deocheate. Dacă ar fi făcut-o, Anne s-ar fi retras îngrozită, i-ar fi tras o palmă răsunătoare sau i-ar fi râs în nas.

Se ridică şi se înveli cu pătura în jurul taliei pentru eventualitatea în care cineva ar fi dat buzna în dormitor până apuca să se îmbrace. Când tivul păturii se agăţă de stâlpul patului, se întoarse ca să o smulgă.

Atunci văzu petele ruginii de pe cearşafurile de mătase.

În timp ce se holba la ele, neîncrederea lui se transformă în certitudine. Avusese dreptate tot timpul. Femeia care îşi petrecuse noaptea în braţele şi în patul lui

nu era doar un abur de ceaţă. Ci era făcută din carne şi oase.

Şi sânge.

*

Când Max coborî scările în după-amiaza aceea, nu fu întâmpinat de nicio aromă ispititoare de pâine coaptă.

Lisbeth, cu pământuful în mână, îşi făcu apariţia în hol.

— Milord! exclamă ea, iar zâmbetul îi lumină faţa pistruiată. Sunt aşa bucuroasă că v-aţi făcut bine. Doamna Spencer ne-a spus că febra a trecut în sfârşit.

— O, chiar aşa a spus? Făţarnica nu se mai deranjase probabil să-i informeze că fierbinţeala bolii fusese înlocuită de o febră de altă natură.

— Ne-a spus că aţi avut o noapte grea şi că trebuie să vă lăsăm să dormiţi cât vreţi. Lisbeth se încruntă când văzu grămada de aşternuturi din mâinile lui. Nu era nevoie să schimbaţi cearşafurile, milord. Trebuia să sunaţi. Una dintre noi venea şi le lua la spălat.

— Nu le vreau spălate. Le vreau arse. Trebuie să avem grijă să nu se mai îmbolnăvească nimeni.

— Nu cred că se ia ce aţi avut dumneavoastră, milord. Nici măcar unul din noi nu a strănutat!

— Nu poţi fi niciodată prea sigur. Max se aplecă spre ea. Neatenţia poate să coste vieţi. Gândeşte numai la ce a păţit sărmanul domn Spencer.

Evident îngrijorată de privirea lui ameninţătoare, tânăra făcu un pas înapoi şi, fără vreo tragere de inimă, dădu să ia cearşafurile.

— Prea bine, milord. O să mă asigur că sunt arse.

— Aş prefera să le văd chiar eu arse, insistă Max strângând în mână aşternuturile. Dacă, bineînţeles, Hodges nu este disponibil. Am auzit că excelează la aşa ceva.

Fără vreun alt cuvânt, o luă drept înainte spre

bucătărie. Lisbeth rămase cu gura căscată în urma lui, întrebându-se dacă nu cumva febra îi afectase şi mintea.

*

Decizia de a o înfrunta pe menajeră părea să fie sortită eşecului. Toţi cei întrebaţi îi dăduseră indicaţii contradictorii.

Pippa şi Dickon erau convinşi că o văzuseră mergând spre coteţul de găini ca să adune ouă proaspete, în vreme ce Nana jurase că Anne era în salon şi o ajuta pe Bess să cureţe restul de funingine de pe tavan. Bess susţinuse că o zărise de la fereastra din salon „îndreptându-se spre livadă cu o pătură în mână”. Când Max ajunsese târâş-grăpiş în livadă, nu le găsise decât pe Beth şi Betsy cocoţate într-un măr, cu fustele sumese, dar nici urmă de doamna Spencer. Lizzie îl anunţase că Anne fusese văzută ultima dată în sala de mese, unde îl ajuta pe Hodges să cureţe argintăria. Majordomul declarase că ea se afla la Londra, unde lua ceaiul cu regele.

Max i-ar fi suspectat că încercau să-l ducă de nas dacă propria lor uimire nu ar fi fost atât de convingătoare.

La lăsarea serii, menajera se afla tot cu un pas înaintea lui, iar frustrarea lui Max se transformă în furie. Era la fel de furios pe el pe cât era pe ea. După ce Clarinda îl părăsise, îşi jurase că nu avea să-şi mai permită niciodată să se simtă în felul acela. Nu avea să abandoneze niciodată raţiunea pentru nebunia pe care doar iubirea – sau plăcerea – o puteau produce.

Obosit după atâta alergătură, se retrase în birou şi lăsă instrucţiuni precise ca doamna Spencer să se prezinte la el de *îndată* ce unul din slujitori ar fi văzut-o. Pacostea aceea de femeie nu putea să-l evite la nesfârşit.

Stăruinţa lui fu răsplătită când auzi o bătaie uşoară în uşă, imediat după apusul soarelui.

— Intră, porunci el, surprins de bătăile grele ale inimii sale.

Poate că exagerase cu efortul depus în ultimele ore. Poate că stătea să se îmbolnăvească din nou. Sau să moară.

Uşa se deschise, şi doamna Spencer apăru în prag. Max nu era sigur la ce să se aştepte – poate la o privire acuzatoare sau la învinuiri aruncate printre lacrimi? Dar părea la fel de calmă şi de netulburată ca în seara când ajunsese el la conacul Cadgwyck.

Cu excepţia şorţului imaculat şi a gulerului de dantelă, era îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Părul îi era pieptănat pe spate şi prins în fileul obişnuit. Buzele ei erau strânse de parcă nu ar fi fost vreodată îndulcite de sărutarea unui bărbat. Ar fi fost cu neputinţă ca expresia ei să fie mai searbădă.

Max se încruntă. Atitudinea ei glacială îl enerva mai mult decât un eventual acces de furie. Putea măcar să aibă decenţa de a arăta mai… ei bine… mai tăvălită.

Voia să o vadă cu obrajii îmbujoraţi şi părul plutindu-i liber peste umeri. Îi voia buzele deschise şi tremurătoare sub sărutarea lui. Voia să vadă vreun semn al plăcerii pe care o găsise în braţele lui şi al plăcerii pe care ea i-o oferise. Aerul acela atât de indiferent, de inabordabil, îl făcu să se întrebe cum ar fi putut corecta situaţia.

— M-aţi chemat, milord?

— la loc, replică el arătând spre fotoliul din faţa biroului.

Max căută atent pe chipul ei orice semn de încordare. Era fructul imaginaţiei lui sau îi surprinsese o tresărire uşoară atunci când îşi potrivise şezutul nostim pe scaun?

— Mă bucur să văd că sunteţi bine, spuse ea după ce îşi aranjă minuţios faldurile fustei. Aţi dori să revizuim registrele gospodăriei sau să discutăm despre reparaţiile din salon?

Max rămase cu gura căscată. Lisbeth se înşelase, febra lui fusese contagioasă. Femeia, evident, delira.

— O, nu ştiu, zise el tărăgănat. Mă gândeam că am putea vorbi despre ce s-a petrecut azi-noapte între noi.

— Speram totuşi să nu vă amintiţi, murmură ea după o clipă de tăcere.

— Chiar credeai că pot să uit aşa ceva?

— Gândul mi-a trecut prin cap, trebuie să recunosc. Anne se aplecă în scaun şi îl privi cu atenţie. Cât de multe vă amintiţi?

Max se aşează picior peste picior, scrutând-o nemilos.

— *Totul.*

Fiecare sărut. Fiecare mângâiere. Urmele adânci ale unghiilor ei pe spatele lui atunci când se contopise cu ea şi o făcuse a lui. Anne înghiţi în sec. Reuşise, în cele din urmă, să îi tulbure stăpânirea de sine.

— Sper că nu credeţi că intenţionez să vă acuz pentru ce s-a întâmplat între noi. În ultimele zile n-aţi fost conştient decât pe jumătate.

— Doar pe jumătate?

— Ce vreţi să spuneţi, milord? Că un bărbat ar trebui să fie complet inconştient ca să mă invite în patul său?

— Nu, doamnă Spencer, ştii mult prea bine că *nu* am vrut să spun asta! Max sări pe picioare şi se apropie de fereastră. Privi afară, spre umbrele ce se adânceau în amurg, încercând să-şi păstreze calmul. Te rog să mă ierţi. Totul este foarte nou pentru mine. Nu îmi stă în fire să siluiesc femei.

— Ce bine! Nana va fi atât de uşurată.

Max se răsuci şi îi aruncă o privire dojenitoare.

— Da, să le asiguri pe Elizabete că vor fi în siguranţă când apleacă să cureţe cenuşa din vatră dacă sunt şi eu prin apropiere. Voi încerca să rezist tentaţiei să le ridic fustele şi să îmi fac de cap cu ele.

O urmă discretă de roşeaţă înflori în obrajii lui Anne.

— Cred că exageraţi. Sunteţi bărbat. Eu sunt femeie. Probabil că, în ultimii ani, nu am suferit doar de singurătate. Ridică din umeri şi îşi coborî privirea în poală. E vreo mirare că am găsit alinare unul în braţele celuilalt, într-o perioadă dificilă? Nu trebuie să vă faceţi griji, milord. Pentru mine e ca şi cum aseară nu s-ar fi întâmplat nimic.

În vreme ce majoritatea bărbaţilor ar fi fost uşuraţi, Max fu surprins când simţi că nu putea să îngăduie aşa ceva. Se aplecă spre pervaz şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Poate că ai dreptate, doamnă Spencer. La urma urmei, eşti văduvă. Sunt convins că obişnuiai să întâmpini atenţiile soţului tău cu acelaşi... entuziasm. Când ea îşi smuci capul, dintr-odată foarte atentă, Max continuă: Dar vai, unii l-ar fi considerat un norocos dacă nu ar fi fost ucis atât de prematur de... ce era? Îşi lovi buzele cu degetul arătător. De nişte cai nărăvaşi?

— O căruţă, ripostă ea cu asprime. A fost strivit de o căruţă.

— Orice gentleman din Londra ştie că nu e cine ştie ce mare provocare să atragă în patul lui o văduvă. Nu trebuie să-şi risipească timpul sau energia cu tot peţitul ăla obositor – complimentele, florile, nesfârşitele participări la baluri sau la operă sau plimbările prin Hyde Park. Max oftă de parcă s-ar fi delectat cu nişte amintiri extraordinar de senzuale. Văduvele sunt mereu atât de dornice să mulţumească... şi aproape înduioşător de recunoscătoare pentru orice fărâmă de atenţie din partea bărbaţilor. Chiar îmi amintesc de o văduvă a unui anumit domn Langley care făcea cele mai extraordinare scamatorii cu limba...

Anne sări în picioare, iar îmbujorarea îi fu înlocuită de furie.

— Să ştiţi că nu sunt nici dornică să mulţumesc, nici înduioşător de recunoscătoare!

— Nu eşti nici văduvă, doamnă Spencer, spuse el răspicat. Sau, mai precis, *domnişoară* Spencer.

Ea se făcu albă ca varul.

— De unde ştiţi?

— Să spunem că ai lăsat în urma ta anumite… indicii.

— O, Doamne… cearşafurile, şopti ea. M-am grăbit atât de tare să plec, încât am uitat de ele. Dacă le vede vreuna din fete… sau Dickon!

Înnebunită, Anne porni în goană spre ieşire, însă el o opri.

— Nu este nevoie. Le-am distrus deja.

— Un gentleman până la capăt, nu-i aşa? remarcă ea cu prefăcută admiraţie.

— Nu s-ar spune, după purtarea mea de azi-noapte. Max înclină capul şi o privi cu atenţie. Aşadar, de ce m-ai minţit? De ce ai pretins că eşti văduvă în toţi anii ăştia?

— Nu mă aştept ca un domn cu rangul şi cu privilegiile dumneavoastră să înţeleagă. Este şi aşa greu pentru o femeie să găsească slujbă într-o gospodărie respectabilă, dar devine aproape imposibil când toată lumea echivalează celibatul cu slăbiciunea şi lipsă de experienţă.

— A, da, iar tu eşti o femeie cu o vastă experienţă, comentă el ironic.

— Am învăţat destul de repede că majoritatea doamnelor nu sunt dispuse să angajeze o tânără necăsătorită pe post de menajeră. Se tem prea mult că soţii lor ar putea să…

Cuvintele i se stinseră pe buze.

— Ar putea să facă exact ce am făcut eu aseară? Păşi spre ea, incapabil să se abţină. Nu te-ai gândit că dacă ştiam că nu ai fost niciodată… căsătorită, aş fi fost mult mai atent?

— Căsătorită? murmură ea cu un zâmbet trist. Nici măcar nu aţi ştiut că sunt vie. Mi-aţi spus Angelica.

Max se strâmbă. Aparent, nu îşi amintea chiar tot ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

— Nu fiţi atât de dur cu dumneavoastră, milord. Măcar nu mi-aţi spus Clarinda.

Înţepătura îl deranjă surprinzător de puţin. Că o iubise şi pierduse pe Clarinda nu mai era o rană mistuitoare în inima lui, ci o durere dulce-amară care începea încet, încet să se stingă.

Se retrase în spatele biroului şi se trânti în fotoliu. Negociase cu succes tratate între ţări care se războiseră timp de secole, şi totuşi femeia aceea afurisită îl zăpăcise complet.

— Una a fost să îţi fur un sărut, însă altceva să îţi răpesc inocenţa. Nu te învinuiesc dacă nu doreşti să rămâi în slujba mea. Mă voi asigura că primeşti despăgubirea care ţi se cuvine.

Fără să-şi dea seama, îşi ţinu răsuflarea în timp ce aştepta răspunsul.

— Şi cam cât valorează aşa ceva?

Max simţi cum culoarea îi dispăru din obraji.

— Nu am vrut să spun asta! Am vrut să spun că meriţi o compensaţie pentru munca depusă aici. Cu numele şi legăturile mele, pot să îţi asigur un post într-una din cele mai renumite case din Anglia. Vei fi liberă pentru totdeauna de locul ăsta blestemat.

Ea ridică bărbia. Max ar fi putut să jure că observase un uşor tremur în mişcarea ei.

— Cadgwyck este casa mea.

Vorbele ei nu-i stârniră mirarea. Conacul acela părăginit devenise şi casa lui.

— Atunci presupun că nu există decât o cale, nu?

— Ce cale?

— Dacă nu mă laşi să îmi ispăşesc păcatele şi să te las să pleci, trebuie pur şi simplu să rămâi aici şi să mă pedepseşti pentru ele.

— Să vă pedepsesc? În ce fel?

— Devenind soţia mea.

Capitolul 31

— Soţia dumneavoastră? icni Anne. Dacă nu s-ar fi sprijinit de uşă, ar fi alunecat pe podea într-un morman de fuste. Va trebui să mă iertaţi, milord. Am avut impresia greşită că v-aţi refăcut după boală. Sun după Dickon ca să vă ajute să vă întoarceţi în pat.

Dravenwood o privi dojenitor.

— Nu mă deranjează dacă mă umileşti un pic ca să îţi satisfaci mândria, dar să ştii că nu am de gând să-mi irosesc nouă ani din viaţă ca să îţi fac curte.

— Nu se poate să vă însuraţi cu mine! De ce aţi sugera o asemenea absurditate?

— Asta face un gentleman atunci când compromite o doamnă, explică el cu răbdare. Şi după cum ai menţionat, eu sunt un gentleman până la capăt.

— Dar eu nu sunt o doamnă! Eu cred că… ei bine… vă sunt inferioară!

Contele se ridică în picioare, iar Anne se gândi că niciodată nu i se păruse mai periculos.

— Nu eşti inferioară nici unui bărbat! Nici vreunei femei.

— Dar… dar nu puteţi să o luaţi de soţie pe menajera dumneavoastră. Doamne, aţi fi bătaia de joc a întregii societăţi!

— Nu ar fi prima dată, nu-i aşa? Chiar crezi că privirile lor dispreţuitoare şi zeflemeaua lor nemiloasă mă mai pot răni?

— Nu aţi fi doar bătaia de joc a societăţii. Trebuie să vă gândiţi şi la familia dumneavoastră.

Perspectiva părea să-l încânte mai degrabă decât să-l îngrijoreze.

— Când am cerut-o pe Clarinda, tata a avut un acces teribil de furie, iar mama a zăcut la pat două săptămâni. Doar pentru că tatăl Clarindei este un „om de rând” care a făcut o avere considerabilă în comerţ. Poţi să-ţi imaginezi cum vor reacţiona când le voi scrie că mă însor cu menajera mea? Doamne, ar fi în stare să mă dezmoştenească şi să-l smulgă pe Ash din aventurile lui ca să-mi ia locul! Zâmbetul i se adânci într-un rânjet fioros care îl făcea să semene mai curând cu un pirat. Poate ar trebui să mergem la Londra şi să le dăm vestea personal. Mutrele lor ar face toţi banii.

În ciuda tuturor intenţiilor ei nobile, inima lui Anne începuse să se zbată cu o speranţă nesăbuită, însă vorbele lui i-o spulberară fără drept de apel. Nu ar fi putut niciodată să meargă la Londra. Nu ar fi putut niciodată să devină contesă. Nu ar fi putut niciodată să fie soţia lui.

— Îmi pare rău, milord. Apreciez devotamentul dumneavoastră neclintit faţă de buna-cuviinţă, dar mă tem că trebuie să vă refuz propunerea.

Încruntat, Max reflectă o clipă la cuvintele ei.

— Atunci nu este o propunere. Ci un ordin.

Anne se holbă la el neîncrezătoare.

— Dumnezeule, cât de pretenţios, arogant, înfumurat… în cele din urmă, recăpătându-şi coerenţa, spuse răspicat: Nu-mi puteţi ordona să mă mărit cu dumneavoastră!

— Şi de ce nu? Eşti încă în slujba mea, nu? Pot să îţi ordon să îmi serveşti fazan proaspăt la cină şi să-mi aduci o cană cu ceai. De ce să nu îţi ordon şi să te măriţi cu mine?

— Pentru că nu am nicio intenţie să mai rămân în slujba unui nebun. Îmi dau demisia!

— Minunat. Acum că nu mai eşti menajera mea, eşti liberă să te măriţi cu mine.

Anne îşi aruncă mâinile în sus cu un strigăt de frustrare.

Dravenwood dădu ocol biroului, hotărât s-o ia cu binişorul. Era mai periculos astfel decât atunci când se răstea la ea poruncitor, îşi zise Anne.

— Nu suntem chiar atât de diferiţi, nu? Ne preocupă propria responsabilitate şi aşteptările celorlalţi. Nu este nevoie să îţi petreci restul vieţii îngrijindu-te de nevoile altora până ce devii atât de rigidă şi de ofilită pe cât pretinzi că ai fi acum. Anne dădu să riposteze indignată, însă el continuă: în ceea ce mă priveşte, nu prea am de ales, aşa că va trebui să mă însor şi să fac un moştenitor care să asigure descendenţa familiei mele. Şi am hotărât deja că nu voi fi niciodată atât de nebun încât să o fac din iubire.

Anne, încercând să ascundă durerea ascuţită pe care i-o provocaseră vorbele lui, replică tăios:

— Sunt bucuroasă că mă cruţaţi de o curte istovitoare.

— Nu spun decât că în lumea mea, bărbaţii şi femeile se căsătoresc din interes în fiecare zi. Nu văd niciun motiv pentru care nu am face şi noi acelaşi lucru.

— Nu avem nicio şansă. Nu ne potrivim.

— Eşti convinsă? Din ce îmi amintesc de azi-noapte, îmi pare că ne potrivim destul de bine. Nota blândă din vocea lui răspândi un fior nesăbuit prin pântecul ei. Ştii că dacă ne căsătorim, putem să facem tot ce vrem. Nu este doar legal şi tolerat de biserică, ci şi încurajat.

Anne auzise odată că, atunci când o persoană se îneca, îşi revedea în faţa ochilor tot trecutul. Dar în clipa aceea, când se lăsa ademenită de insistenţele lui, viitorul îi apăru limpede: avea să se trezească în căldura braţelor lui, cu obrazul sprijinit pe părul creţ de pe pieptul musculos, într-o dimineaţă friguroasă de iarnă; să-l privească ridicând-o în braţe pe fiica lor, aşa cum făcuse cu micuţa Charlotte, învârtind-o până ce ar fi izbucnit în chicoteli neputincioase; să vadă chiciura argintie de la tâmplele lui înaintând prin

pletele întunecate; să transforme în zâmbete toate încruntăturile lui; nepoţii lor aveau să ţopăie fericiţi şi să readucă pe coridoarele de la Cadgwyck muzica dragostei, a râsetelor şi a speranţei.

Era însă un viitor imposibil. Renunţase la viitorul ei în clipa în care renunţase şi la trecutul ei.

— Sunteţi foarte convingător, spuse ea într-un târziu. Dar aş avea nevoie de un răgaz ca să mă gândesc la… propunerea dumneavoastră.

— Cred că pot să îţi ofer măcar asta.

Anne se îndreptă de spate şi îşi netezi şorţul, punându-şi masca inexpresivă a doamnei Spencer.

— Asta-i tot, milord?

El se încruntă.

— Nu, doamnă… *domnişoară* Spencer. Nu cred că e tot.

Anne încremeni pe loc atunci când Dravenwood se apropie agale de ea, cu o lucire de prădător în ochi.

Masca ei dispăru când el îi cuprinse faţa între mâini şi o sărută. Era un sărut la care nicio femeie nu ar fi putut să reziste. Îşi apăsă gura pe a ei şi o exploră flămând cu limba în timp ce trăgea şuviţele mătăsoase din fileu până ce se năpustiră în valuri, într-o dezordine neîmblânzită, în jurul chipului ei. Când se dădu înapoi s-o privească, Anne simţi că era pe cale să leşine. Obrajii îi ardeau, iar buzele îi rămăseseră întredeschise şi tremurătoare, în aşteptarea altui sărut.

Contele o studie atent, evident mulţumit de ceea ce vedea.

— *Asta* e tot. Deocamdată.

Ochii lui întunecaţi, plini de pasiune, şi zâmbetul ştrengăresc promiteau că sărutul acela nu fusese decât o mostră a plăcerilor ce aveau să urmeze dacă Anne era destul de raţională încât să-i accepte propunerea.

*

Angelica Cadgwyck stătea aplecată peste patul lui Maximillian Burke. Nu era prima dată când se strecura în dormitorul lui doar ca să-l privească dormind. Dar avea să fie ultima.

Lumina lunii îi scălda trăsăturile frumoase în strălucirea ei argintie. Buzele lui erau uşor întredeschise, iar liniile aspre ale feţei erau relaxate, făcându-l să pară mult mai tânăr. Cearşaful, coborât până în dreptul şoldurilor, îi dezvăluia întinderea impresionantă a pieptului şi liniile sculptate ale pântecului. Angelicăi i se păruse mereu fascinant faptul că, în ciuda obsesiei lui pentru buna-cuviinţă, nu dormea în cămaşă de noapte şi cu scufie pe cap, ci se mulţumea să se învelească doar în razele diafane ale lunii.

Dravenwood rămânea un mister de nedezlegat pentru ea. Căuta încă să-şi dea seama ce fel de om ar fi devenit dacă nu ar fi avut o predispoziţie pentru aventuri lipsite de speranţă.

Ar fi invitat-o la dans dacă s-ar fi întâlnit la un bal într-o altă viaţă? Şi-ar fi trecut numele în carneţelul ei şi ar fi ademenit-o spre cea mai apropiată terasă ca să-i fure un sărut sub razele lunii? Ar fi curtat-o cu buchete de trandafiri, cuvinte frumoase, ieşiri la operă şi plimbări prin Hyde Park?

Angelica jurase că nu avea să-l mai atingă.

Dar şuviţa rebelă care îi umbrea fruntea reprezenta o tentaţie mult prea mare. O îndepărtă cu blândeţe şi îşi trecu vârfurile degetelor peste căldura satinată a pielii lui.

Încremeni când, prin somn, Dravenwood începu să se foiască. Ce ar fi făcut dacă o atingea? Ar fi fost în stare să se opună dacă reuşea să tragă în pat şi să o cuprindă în braţe? După o clipă, contele se cuibări mai adânc în pernă şi murmură un nume – un nume simplu care răsună ca un

oftat pe buzele lui. Un nume la auzul căruia inima ei tresări plină de amărăciune.

Anne, nu Angelica.

După toate aparenţele, soarta îl împingea mereu să se îndrăgostească de femeia potrivită la momentul nepotrivit.

Îşi retrase mâna şi o ţinu suspendată în lumina lunii. Contururile ei deveneau tot mai palide. În toţi acei ani nu fusese decât o umbră care zburase pe cărările vieţii, însă totul se schimbase odată cu apariţia lui. Dravenwood făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să-i redea substanţa.

Aşa ceva nu putea să se întâmple. O stafie nu putea să fie rănită de tăişurile vieţii. O stafie nu putea să aibă inima zdrobită sau să se hrănească din iluzii.

O stafie nu se putea îndrăgosti.

Depuse un sărut tandru pe fruntea lui, apoi se întoarse plutind prin cameră. După ce aruncă o ultimă privire peste umăr, se topi înapoi, în perete şi în trecut.

*

Max se trezi învăluit de parfumul sufocant de iasomie. Se ridică brusc şi adulmecă. Inima îi bătea nebuneşte în piept, dar nu reuşi să-şi aducă aminte ce anume visase. Dintr-un motiv oarecare, asta îl deranja profund. Nu voia să-şi piardă iarăşi capacitatea de a visa.

Orice ar fi fost, îl apăsa un sentiment inconsolabil de pierdere, complet diferit de ceea ce simţise când îl abandonase Clarinda. Era ca şi cum un bibelou de preţ s-ar fi spart în mii de bucăţi pe care nimeni nu le-ar mai fi putut lipi la loc. Încercase aceeaşi senzaţie când răsfoise paginile albe de la sfârşitul jurnalului Angelicăi Cadgwyck.

Privi spre patul gol, surprins de înverşunarea cu care îşi dorea să o găsească acolo pe Anne, înfăşurată în cearşafurile mototolite. Voia să o prindă în braţele lui, aşa

cum făcuse cu o noapte în urmă, şi să îşi îngroape îndoielile şi fricile în dulceaţa luxuriantă a corpului ei cald şi plin de dorinţă.

Aroma diafană de iasomie nu se risipise odată cu visul lui, ci, dimpotrivă, devenise mai copleşitoare. Se întoarse uşor spre ferestrele care erau larg deschise, aşa cum fuseseră în prima lui noapte la Cadgwyck. Invitaţia lor era la fel de greu de refuzat ca atunci.

Se întinse să-şi ia halatul, cuprins de sentimentul straniu că fiecare alegere făcută de când venise la Cadgwyck îl îndrumase cumva spre momentul acela.

Se îndreptă tiptil spre balcon. Zdrenţele dantelate ale norilor pluteau peste opalul luminos al lunii. Îşi prinse mâinile pe fierul rece al balustradei şi privirea lui căută instinctiv turnul, de partea cealaltă a conacului.

La prima vedere, turnul părea să fie învăluit în umbre; ochii goi ai ferestrelor păstrau secretele cu străşnicie. Dar când Maximillian privi mai atent prin întuneric, văzu altceva – o licărire slabă care putea să fie o farsă jucată de luminii lunii… sau o flacără pâlpâitoare de la o lumânare singuratică, exact tipul de semnal luminos la care ar fi recurs un bărbat ca să o ademenească la o întâlnire secretă pe fata pe care încerca să o seducă.

Nu se miră câtuşi de puţin când primele note ale melodiei din cutiuţa muzicală plutiră prin grădină până la urechile lui.

Poate că ştiuse întotdeauna că avea să vină şi noaptea în care Angelica Cadgwyck era pregătită să danseze cu el.

Capitolul 32

Max îşi amintea perfect de cutiuţa muzicală din argint

pe care o ţinuse în palmă, de felul în care notele melancolice i se imprimaseră în inimă precum ecoul unui vals dansat în braţele unei iubite fantomatice. Poate că doar îşi imagina, dar în noaptea aceea sunau mai fals ca oricând, conferind melodiei un aer sinistru.

Ştia deja ce avea să urmeze, dar nu intenţiona să se lase sedus de murmurul ademenitor al râsului de femeie. Nu avea să fie atras în întuneric de o promisiune irealizabilă. Se săturase de vânătoarea de fantome. Era pe cale să-şi încredinţeze inima unei femei calde şi vii – una suficient de puternică şi de raţională încât să ţină la distanţă toate himerele, chiar şi pe acelea pe care şi le crease singur.

Se îndreptă de spate şi îşi desprinse mâinile de pe balustradă.

— Îmi pare rău, draga mea, şopti el. Te-aş fi salvat dacă aş fi putut.

Muzica se opri brusc.

Strigătul deznădăjduit al unei femei sfâşie noaptea, urmat de pocnetul unui foc de armă.

*

Bântuit de vaietul acela sfâşietor, Max se îndreptă în grabă spre galeria de la etajul întâi, trăgându-şi cămaşa pe el din mers. Străbătu coridorul şi coborî treptele două câte două, fără să arunce vreo privire portretului Angelicăi.

Nu dorea să risipească timp preţios bâjbâind prin întunericul din casă, aşa că deschise uşa de la intrare şi se năpusti pe dalele sufocate de buruieni ale grădinii. Cu excepţia mănunchiurilor răsfirate de nori, cerul era senin. În noaptea aceea, confuzia între bubuitul unui tunet şi un foc de armă era imposibilă.

Turnul se ivi din întuneric. Max fu nevoit să-i dea ocol de două ori până să-i găsească uşa exterioară. La început

se temu că era zăvorâtă, dar când îşi propti umărul în ea şi o împinse cu toată puterea, se deschise cu un oftat de împotrivire. Razele lunii se răsfrângeau prin creneluri, luminând treptele în spirală care duceau la ultimul etaj.

Când se năpusti pe scări, putu să audă vocea vioaie şi raţională a lui Anne cum îl avertizase chiar în acel loc: „Scările se surpă şi sunt destul de periculoase pentru cine nu e obişnuit cu ele”.

Nu-şi luase răgazul să se încalţe, dar se mişca mult prea repede ca să mai simtă muşcătura pietrelor sfărâmicioase sub picioarele lui goale. Cu secole în urmă ar fi avut în mână o sabie, dar în momentul acela nu avea decât isteţimea şi impulsul nebunesc de a ajuta pe oricine ar fi scos acel strigăt îngrozitor.

Uşa cu bare de fier din capul scărilor era închisă, dar pe dedesubt se zărea o fâşie pâlpâitoare de lumină. Max îşi încetini paşii. Dacă alerga spre o capcană? Dacă suspiciunile lui erau, de fapt, fondate, şi cineva din casă chiar îl voia mort? Dacă, de cealaltă parte a uşii, îl aştepta cineva cu un pistol care nu trăsese încă?

Cu gura înţepenită într-o linie sumbră, împinse uşa, care se dădu de perete fără să opună rezistenţă.

Nu-l mai întâmpină nicio egretă. Nu era nimeni în turn. În vreme ce înainta în cameră, ochii goi ai păpuşilor Angelicăi îl priveau de pe raft.

O singură lumânare ardea într-un sfeşnic de argint, pe marginea mesei de toaletă. În lumina aceea blândă aproape că era posibil să-şi imagineze exact cum arătase încăperea în noaptea morţii lui Timberlake.

Raportul întocmit de Andrew Murray se concentrase pe evenimentele din noaptea aceea. Când Max se răsuci pe loc, camera păru să se învârtă în jurul lui, iar prezentul se contopi în trecut, în locul vântului aspru de toamnă putu să simtă o adiere caldă de primăvară plutind prin ferestrele care nu mai erau sfărâmate, ci larg deschise, astfel că

ochiurile lor frângeau strălucirea lumânării în mii de flăcări. Dantela ce împodobea baldachinul plutea într-o cădere albă ca zăpada peste patul din alamă strălucitoare. Clapele clavecinului nu erau crăpate şi galbene, ci albe şi netede. Iedera cățărătoare pictată pe pereţii proaspăt vopsiţi era proaspătă şi verde.

Câteva perne de satin fuseseră luate de pe cuvertura crem a patului şi stivuite pe tapiţeria din catifea a banchetei de la fereastră. Era un decor desăvârşit pentru seducţie.

Angelica trebuise să aştepte momentul perfect ca să se strecoare de la petrecerea pentru ziua ei de naştere şi să vină la întâlnirea cu Timberlake. Sărbătoriseră deja împreună, public, triumful dezvelirii portretului ei – Timberlake se delectase cu exclamaţiile entuziasmate şi cu aplauzele invitaţilor, Angelica fusese uimită să se vadă pentru prima dată prin ochii lui adoratori.

Max auzi pe scări paşii fantomatici ai unei femei şi se întoarse cu faţa spre uşă.

În timp ce se grăbea pe treptele şerpuitoare, Angelica putea să mai audă încă râsetele, clinchetul paharelor de şampanie şi muzica orchestrei de coarde care pluteau afară, în noapte, prin uşile deschise ale sălii de bal. Apăruse în pragul uşii, fără suflare de la urcuşul rapid, cu obrajii îmbujoraţi, cu ochii strălucind de emoţie şi nerăbdare.

Timberlake stătuse chiar *acolo,* hotărî Max, în locul unde lumina lumânării l-ar fi surprins din *cel* mai bun unghi, oferindu-i zâmbetul acela ademenitor pe care ea îl iubea atât de mult. Arăta superb, impetuos, ca un prinţ care escaladase zidurile turnului pentru a-i fura domniţei un sărut. Cum ar fi putut ea să reziste? Cum ar fi putut orice femeie să reziste?

Max închise ochii şi inhală adierea fantomatică de iasomie în timp ce Angelica trecu năvalnic pe lângă el şi se repezi în braţele lui Timberlake. O curtase cu un vals prin

încăpere înainte să revendice ca premiu moliciunea buzelor ei tremurătoare? După cât timp îmbrăţişarea lui devenise prea strâmtă, sărutările lui prea apăsate, bâjbâiala mâinilor lui prea îndrăzneaţă? După cât timp îi spulberase toate speranţele şi, împingând-o pe banchetă, se năpustise asupra ei, sfâşiind cu mâinile lui lacome gătelile alese anume pentru el?

Atunci ţipase ea? Atunci se repezise fratele ei pe scări şi dăduse buzna în turn, cu pistolul în mână, punând capăt vieţii lui Timberlake şi vicleniilor lui meschine?

Max deschise ochii. O pată întunecată se afla pe podeaua de lemn, lângă fereastra cu vedere la mare – o pată care pe care nu o văzuse la ultima lui vizită.

Când se ghemui lângă ea şi o atinse cu două degete, descoperi că era încă lipicioasă şi caldă. Orice îndoială i se risipi în momentul în care duse degetele la nas şi adulmecă izul metalic de sânge proaspăt.

Se ridică încet şi îşi şterse degetele de pantaloni. Chiar atunci, o rafală de vânt stinse atât lumânarea, cât şi vedeniile trecutului. Lumina lunii dezvălui paragina în care se cufundase încăperea. O crăpătură împărţea oglinda în două. Dantela putrezită plutea din bolta baldachinului asemenea giulgiului peste un corp ce nu avea să fie găsit niciodată. Bancheta de la fereastră era doar o gură căscată ai cărei dinţi putreziţi din lemn aşteptau să devoreze pe oricine s-ar fi aventurat prea aproape.

În lipsa lumânării, Max putea să vadă mai bine în noaptea de afară. Îşi ţinu respiraţia când zări silueta unei femei pe marginea promontoriului.

Poate că, la urma urmelor, nu uitase să viseze. Nu o regăsise oare exact în aceeaşi poziţie într-unul din visele lui? Încremenită pe buza prăpastiei, cu fusta galbenă fluturând în bătaia vântului?

Voi să-i strige numele, dar ştia că glasul lui nu putea să întreacă zgomotul valurilor care se spărgeau de stânci.

O luă la fugă pe scări. Alunecă pe o treaptă surpată, dar izbuti să-şi recapete echilibrul şi să-şi continue goana. Când ieşi din umbra turnului văzu că vântul risipise norii, lăsând în urma lor o puzderie de stele asemenea unor cioburi de gheaţă pe un câmp din catifea neagră.

Străbătu terasa şi se năpusti pe faleză spre promontoriu. Poate că visa, dar pietrele ascuţite care îi înţepau tălpile păreau dureros de reale.

Aproape că se aştepta să găsească promontoriul la fel de pustiu precum găsise şi turnul, însă ea era în continuare acolo, o siluetă subţire pe platoul fragil de stâncă ce domina marea.

Doamna în Alb de la Cadgwyck.

Lumina lunii picura argint peste crestele valurilor din spatele ei, punându-i în valoare silueta fragilă. Max se opri brusc, cu pieptul zguduit de gâfâieli neregulate. Era îngrozit că, dacă mai făcea un pas, tânăra femeie ar fi putut să se sperie şi să cadă în hău. Vântul îl lovi în plin, cu forţa unui pumn, de parcă ar fi încercat să-i despartă.

Ea se întoarse şi îl privi peste umăr. Părul lung şi închis la culoare îi biciuia chipul, astfel că Max nu mai reuşi să vadă decât regretul melancolic din ochii ei. Apoi se reîntoarse spre mare, îşi deschise braţele ca şi cum ar fi fost nişte aripi şi îşi luă zborul.

— Nu!

Ecoul răguşit al strigătului lui încă îi răsuna în urechi atunci când se năpusti înainte şi se aruncă peste marginea falezei după ea.

Capitolul 33

Max se scufunda.

Întunericul îl învăluia în îmbrăţişarea lui seducătoare

de parcă l-ar fi aşteptat dintotdeauna. Îi promitea şoptit că nu trebuia decât să închidă ochii şi să deschidă gura ca să adoarmă pe vecie, fără ca somnul să-i mai fie tulburat vreodată. Se întrebă dacă şi Angelica auzise aceeaşi voce, în urmă cu toţi acei ani.

Se luptă să reziste atât vocii, cât şi presiunii care îi apăsa plămânii şi îşi vântură cu disperare mâinile spre discul lunii. Când ajunse la suprafaţă, un val sărat îi invadă gura. Tuşi şi scuipă, apoi inspiră disperat şi se scufundă din nou, ignorând zgârietura dureroasă de pe coapsă, în timp ce un alt val încercă să-l arunce în braţele morţii.

Nu avea rost să ţină ochii deschişi. Îi închise şi începu să bâjbâie prin apă cu mâna întinsă, căutând orice dovadă a faptului că nu era singur.

Că nu ajunsese prea târziu.

Eforturile sale fură zadarnice. Simţind cum respiraţia şi puterea îl părăseau, se gândi că Doamna în Alb urma să aibă ultimul cuvânt. Şi-o imagină pe Anne dându-şi ochii peste cap când îi explica poliţistului cum ultimul lor stăpân se înecase, după ce sărise de pe marginea unei stânci ca să salveze o stafie.

Atunci simţi ceva: o panglică de mătase îi trecu printre degetele răsfirate. Se repezi înainte, pe jumătate speriat că avea să găsească oasele putrezite ale unui cadavru ce zăcuse pe fundul mării mai bine un deceniu. Însă trupul pe care îl prinse în braţe era viu şi, mai presus de orice îndoială, feminin.

Laurii victoriei îi alimentară hotărârea. Nu ajunsese prea târziu. Nu de data aceea.

Îşi strânse trofeul cu un braţ şi, cu ultima fărâmă de putere, lovi apa, ţâşnind spre suprafaţă, unde gâfâi disperat după aer. Curentul încercă să-i arunce înapoi în ghearele mării, însă Max reuşi să se îndepărteze de stâncile ucigaşe în direcţia arcului blând al golfului, acolo unde valurile murmurau, nu urlau, iar firele de nisip licăreau sub razele

lunii asemenea unor spărturi de diamant.

Valurile continuară să-i izbească din spate până când fură aruncaţi pe ţărm şi se prăbuşiră pe nisipul umed.

Max era mult prea extenuat ca să se mai împotrivească atunci când tovarăşa lui se luptă să-i scape din braţe. Se târî câţiva paşi mai departe, apoi se opinti să se ridice în picioare.

Încă răsufla întretăiat de pe urma efortului când se răsuci să-l privească printre şuviţele ude care i se lipiseră pe faţă.

— Să te ia naiba, Maximillian Burke! Poţi să încetezi să mă mai salvezi?

Era imposibil să nu recunoască vocea aceea raţională. Max se ridică şi îşi îndepărtă părul ud din ochi. Dacă nu mai arătase niciodată ca un hering eşuat, ei bine, acesta era termenul de comparaţie potrivit în momentul respectiv. Mai ales că gura lui era căscată de uimire.

O avea în faţă pe menajera lui. Rochia galbenă din portret i se unduia pe formele atrăgătoare care fuseseră ascunse până atunci de ţinuta sobră. În lipsa fileului, părul ei atârna până aproape de talie. Greutatea apei nu putuse să-i potolească întru totul exuberanţa naturală. Sub briza umedă a mării, începea deja să se onduleze în zulufi fermecători.

— *Idiotule!* urlă ea. Ce naiba ai crezut că faci?

— Nu crezi că eu ar trebui să întreb ce naiba credeai *tu* că faci? replică el calm.

— O, doar aveam chef de o mică baie la miezul nopţii, spuse ea pe un ton sarcastic.

— Poate ar trebui să te gândeşti să înoţi într-un loc unde nu rişti să te loveşti mortal de o stâncă.

— Ştiu perfect unde se află fiecare stâncă de aici! Tu nu! Ai fi putut să aterizezi într-una şi să-ţi crapi ţeasta aia nebună. Desigur, la cât de tare eşti de cap, probabil că s-ar fi crăpat stânca în schimb! Şi nu eram în niciun pericol să

mă lovesc mortal de nicio stâncă dacă nu trebuia să sar după tine înapoi în apă, ca să te salvez.

— Şi ce anume voiai să fac dacă nu să sar după tine? răbufni Max, deopotrivă furios şi tulburat.

— Voiam să pleci, bărbat nătâng, încăpăţânat şi drag ce eşti, gemu Anne în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Voiam să fii exact cum au fost toţi ceilalţi, să-ţi tragi fracul scump pe tine şi să te cari înapoi la Londra!

Max reflectă la vorbele ei.

— Dacă nu voiai să te măriţi cu mine, nu trebuia decât să-mi spui. Nu era nevoie să te arunci de pe o stâncă.

Anne scoase un sunet înăbuşit, undeva între un suspin şi un ţipăt. Clătinându-se pe picioare, se aplecă şi luă un pumn de nisip umed pe care îl aruncă înspre el, fără a-l nimeri.

— Tu ai fost, nu-i aşa? întrebă el, constatând că încet-încet piesele puzzle-ului începeau să se potrivească. Luminile misterioase, cutiuţa muzicală, zâmbetele fantomatice. *Tu* eşti Doamna în Alb de la conacul Cadgwyck. Dar de ce, Anne? Ce aveai de câştigat de pe urma unei farse atât de primejdioase?

— Ne este vorba de aveam de câştigat! Ci de ce aveam de pierdut!

În acel moment, Dickon şi Pippa ieşiră la repezeală din întunericul de la baza stâncilor, urmaţi de toate cele cinci Elisabete. Chiar dacă exista o potecă, n-ar fi putut să coboare atât de repede panta abruptă, se gândi contele.

„Peşterile de la mare!” Cele pe care Dickon îi promisese că avea să i le arate înainte de incendiu. Contrabandiştii roiseră pe coastă cu un deceniu înainte. De ce se mira că peşterile puteau să ascundă pasaje care duceau spre casă? La naiba, de ce trebuia ca orice descoperire din noaptea aceea să-l uimească?

Dickon şi fetele se opriră brusc. Când Pippa se aplecă şi îşi odihni mâinile pe genunchi ca să-şi tragă sufletul,

puştiul sări în sus şi arătă spre stăpânul lor.

— Nu pot să cred că sunteţi încă viu! Băiatul rânji încântat spre Anne. Trebuia să vezi felul în care s-a aruncat după tine de pe stânca aia. Nu a şovăit nici măcar o clipă. A fost extraordinar!

— A fost o nebunie, se răsti Anne la Max. Eram o stafie! Se presupune că eram deja moartă. Care era planul tău genial? Să mi te alături?

— Nu am avut un plan. Max îi privi pe ceilalţi cu ochi mijiţi. Deşi, în mod evident, voi aţi avut. Care a fost rolul tău în toate astea, băiete? îl întrebă pe Dickon, sperând să profite de pe urma bucuriei lui ca să-i smulgă tot adevărul.

Dickon aruncă o privire întrebătoare spre Anne. Cum ea îi răspunse cu un semn obosit din cap, rânjetul lui deveni şi mai larg.

— Sarcina mea a fost să aprind lumânarea şi să deschid cutiuţa muzicală atunci când Anne îmi dădea semnalul.

— Şi eu am fost cea care a ţipat, adăugă Pippa nerăbdătoare, vizibil sătulă să mai ascundă adevărul. Înfiorător, nu-i aşa? Cred că am o înclinaţie pentru teatru. Mă gândesc chiar să merg la Londra şi să pun piciorul pe scenă. Aş putea foarte bine să fiu viitoarea Sarah Siddons!

Max îşi mută privirea întunecată spre ochii larg deschişi ai Elisabetelor.

— Şi voi?

După ce se sfătuiră între ele, slujnicele o scoaseră la înaintare pe Lisbeth. Ea îl privi timid, apoi făcu o plecăciune stângace.

— Noi trebuia să facem curat în turn înainte să vă întoarceţi acolo, milord. Ştiţi... ca să credeţi că aţi luat-o razna rău de tot şi să prindeţi la timp următoarea trăsură spre Londra, aşa cum au făcut toţi ceilalţi.

— De ce nu aţi aruncat un cearşaf peste capul bietei Nana şi nu aţi lăsat-o să târâie încolo şi încoace pe pajişte,

zăngănind din lanţuri?

— Nana a omorât puiul de la care am luat sângele, răspunse Dickon vesel. Ştiţi, mâine la cină avem pui fript la tavă.

— Care dintre voi trebuia să se furişeze în camera mea în miezul nopţii? Contele bănuia că avea deja răspunsul la acea întrebare.

— Eu. Anne îşi încrucişă braţele la piept şi nu dădea semne că i-ar fi părut rău. Dulapul tău are un spate fals care duce la un pasaj secret, menit să îl ascundă pe preotul din Cadgwyck când soldaţii lui Henric al VIII-lea au venit să-l caute. A fost uşor să intru în camera ta, să deschid uşile de la balcon şi să flutur o sticlă de parfum.

Max o scrută, întrebându-se dacă pe ea o simţise de fiecare dată când prezenţa Angelicăi plutise pe lângă patul lui.

— Ar trebui să vă trimit pe toţi la închisoare. Dar, din păcate, nu cred că judecătorul te trimite la eşafod dacă faci pe moarta. Privi spre ea încercând să îşi dea seama cum putea o femeie să arate ca un şoarece plouat şi să fie totodată atât de seducătoare. Aş putea să îl scutesc pe poliţist de o treabă în plus şi să vă strâng de gât chiar eu.

Ea făcu prudent un pas înapoi, dar înainte să o prindă, o altă arătare îşi făcu apariţia dinspre stâncă. Max îşi clătină dezgustat capul.

— Şi bănuiesc că *el* trebuia să tragă focul de armă?

Se întoarseră cu toţii spre Hodges care traversa nisipul în lumina lunii, cu un pistol de duel placat cu fildeş în mână.

— Nu. Rânjetul de chipul lui Dickon păli brusc. Eu trebuia să fac şi asta.

— Dickon, murmură Anne.

Băiatul luă seama de porunca ei nerostită şi îşi înfăşură braţele în jurul Pippei şi al fetelor, luându-le din calea primejdiei.

Max dădu ochii peste cap.

— Nu ştiu de ce vă este atât de frică. Focul de armă a fost deja tras.

— Sunt două pistoale de duel, spuse Anne calm, de parcă nu s-ar fi îndreptat spre ei un nebun cu gândul la crimă. Au fost amândouă încărcate, şi nu am de unde să ştiu care este în mâna lui.

Contele se repezi înainte, hotărât să se pună între ea şi armă. Înainte să reuşească, Hodges ridică pistolul cu o mână surprinzător de fermă şi îl îndreptă spre pieptul lui. Max încremeni, de teamă să nu facă vreo mişcare neaşteptată. Chiar dacă nu ţintea bine, bătrânul tot putea să o nimerească foarte uşor pe Anne.

Vocea lui Hodges răsună cu o încredere pe care Max nu o mai auzise niciodată până atunci.

— Pleacă de lângă ea, canalie! Sau te trimit direct în flăcările iadului!

— Pune pistolul jos, Hodges, spuse Max cu blândeţe. Îndepărtându-se de Anne, adăugă: După aceea putem să vorbim ca de la bărbat la bărbat.

— Tu nu eşti bărbat! Un bărbat nu încearcă să siluiască o fată nevinovată! Tu eşti un monstru!

Hodges armă percutorul pistolului.

— Nu! Anne se îndreptă spre el cu mâna întinsă. Nu el este cel care a încercat să-mi facă rău. El a încercat să mă salveze. Adoptând un ton copilăros, se strădui să-l înduplece: Doar uită-te la el! Este ud tot pentru că a sărit în apă după mine! Nu-i aşa că este un prostuţ?

Hodges îşi înclină capul şi continuă să-l privească pe Max cu vădită suspiciune.

— Dar pot să jur ca am auzit un ţipăt.

— Eu am ţipat, interveni disperată Pippa. Eu… am văzut un păianjen. Unul foarte mare şi păros.

Mâna bătrânului începu să tremure.

— Gata, dragul meu, spuse Anne împăciuitor. De ce

nu îmi dai pistolul ăla nenorocit şi nu-l laşi pe Dickon să te ducă în pat? Trebuie să fii tare obosit.

Majordomul încuviinţă din cap.

— E doar vina mea. Eu l-am adus aici. Nu te las singură cu el. Nu trebuia să te las niciodată singură cu el.

— Hodges! se răsti Max dintr-odată. Eu sunt stăpânul tău şi îţi poruncesc să îi dai pistolul lui Dickon! Chiar acum!

Umerii căzuţi ai bătrânului şi expresia de nedumerire de pe chipul lui îi înmuiară sufletul.

— Desigur, milord, şopti el. Cum doriţi.

Mâna îi căzu pe lângă trup şi pistolul îi rămase atârnat în vârful degetelor. Când Dickon se grăbi să i-l ia cu blândeţe, Anne închise ochii şi răsuflă uşurată.

— Aveţi dreptate, mormăi Hodges. Sunt atât de obosit. Nu sunt obişnuit să stau treaz până la ora asta… balul… atât de mulţi invitaţi de care să ai grijă… aşa un tam-tam îngrozitor…

— Haideţi, domnule, zise Dickon apucându-l de cot. Vă duc la culcare.

Înainte să plece, Hodges se întoarse către Anne.

— Sunt atât de bucuros că ai hotărât să porţi rochia asta la bal. Îţi stă absolut minunat. A fost a mamei tale, să ştii. De aceea am vrut fii pictată în ea. Ar fi fost atât de mândră de tine.

Emoţionată la culme, Anna făcu un pas spre el.

— Ştii cine sunt?

— Sigur că ştiu cine eşti. Toată dragostea din lume se citea în ochii bărbatului cu părul ca neaua. Eşti fetiţa mea dragă… îngeraşul meu… Angelica mea.

— Doamne, Dumnezeule, murmură contele când îşi dădu seama că majordomul lui nu era nicidecum un majordom, ci însuşi bătrânul Lord Cadgwyck.

Anne îi luă faţa rumenă în mâini, îşi lipi buzele pe fruntea lui, apoi se trase în spate şi şopti:

— Noapte bună, *papa.*

El îi netezi părul ud de pe faţă şi o privi cu tandreţe.

— Hai, nu plânge, păpuşico. Ştii că nu suport să te văd plângând. Eşti fetiţa mea cea bună, nu-i aşa? Mereu ai fost fata mea bună. Mă bucur aşa de tare că te-ai întors. Te aştept de atâta vreme.

Radia încă de fericire când Dickon îl luă cu el. Fetele îi urmară, lăsându-i pe Max şi pe Anne singuri pe plajă.

Anne îşi înfăşurase braţele în jurul trupului, tremurând în aerul rece al nopţii.

Max clătină din cap, uimit de scena la care asistase.

— Amărâtul. Nu e de mirare că e atât de nedumerit. Chiar crede că eşti fiica lui. După atâta vreme, cine ar fi crezut vreodată că…

Se opri când Anne ridică ochii spre el. Privirea ei rugătoare fu mai dureroasă decât orice lovitură.

Ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme. Totul fusese acolo, chiar sub nasul lui – înclinarea mândră a capului, sclipirea amuzată din privire, zâmbetul ironic care părea să-i fie mereu lipit de buze chiar şi când nu zâmbea. Poate că nu se ridicase la imaginea absurd de idealizată din portret, dar era frumoasă în felul ei – chiar şi mai frumoasă în ochii lui Max, graţie defectelor pe care artistul alesese să le ascundă.

Îşi aminti de enormitatea pe care o spusese: „Am fost de părere întotdeauna că fiecare mister nu este decât o ecuaţie matematică ce poate fi rezolvată dacă găseşti variabilele potrivite şi le aplici în ordinea corectă”. Cum de reuşise să găsească toate variabilele greşite şi să le aplice fără nicio ordine?

În timp ce fata din portret şi femeia care se afla în faţa lui deveniră una, Max se prăbuşi pe cea mai apropiată piatră, contemplând-o cu o uluire mută.

Capitolul 34

Angelica se întoarse cu faţa spre Max şi îşi îndepărtă părul ud din ochi.

— Să nu te învinovăţeşti că nu ai remarcat asemănarea. Laurie reuşea să-şi înfrumuseţeze în aşa măsură modelele, încât nici ele nu se mai puteau recunoaşte. În plus, au trecut zece ani. Mi-am pierdut de mult drăgălăşenia feciorelnică. Desigur, în momentele mele vanitoase îmi place să cred că mai păstrez o anumită asemănare cu acea creatură spectaculoasă. Dar părul meu nu a fost niciodată atât de lucios, nasul meu niciodată atât de perfect sau obrazul meu atât de trandafiriu. Şi Timberlake a insistat să mă picteze cu gura închisă ca să-mi ascundă strungăreaţă dizgraţioasă.

— Îţi ador strungăreaţă, mârâi Max. Dar de ce? De ce Dumnezeu ţi-ai înscenat propria moarte?

Incapabilă să suporte greutatea privirii lui, Angelica se întoarse spre mare şi se uită cum lumina lunii dansa peste crestelor valurilor.

— Când m-am aruncat de pe stâncă în acea noapte, aveam toate intenţiile să-mi pun capăt zilelor. Dar se pare că Dumnezeu, în infinita lui înţelepciune, avea alte planuri pentru mine. Am ratat complet stâncile şi, când curentul a început să mă tragă afară din apă, mi-am dat seama că fusesem la fel de egoistă şi de încăpăţânată ca întotdeauna. Nu ţinea de mine să renunţ la viaţă şi să mă scufund în mare ca să-mi găsesc sfârşitul, după cum bine meritam. Aşa că am tras adânc aer în piept şi am ieşit la ţărm. Ştii, am fost mereu o înotătoare foarte bună. O urmă de zâmbet îi arcui buzele când îşi aminti de vremurile bune. În copilărie, eu şi Theo obişnuiam să ne furişăm prin peşteri

şi să înotăm de fiecare dată când *papa* era ocupat cu altceva. Am avut nevoie până şi de ultima fărâmă de putere, dar am reuşit să mă târăsc chiar pe această plajă. Se răsuci ca să-l privească în ochi şi continuă: O fată s-a scufundat în mare în noaptea aceea. Şi a ieşit o femeie. O femeie care a luptat să supravieţuiască şi să recupereze tot ce pierduse.

— Anne Spencer, spuse el încet.

Ea dădu din cap.

— Angelica Cadgwyck nu ar fi fost primită niciodată la conac. Dar, cu răbdare şi stăruinţă, ştiam că Anne Spencer putea să se strecoare pe uşa servitorilor. Aşa că mi-am aruncat şalul înapoi în apă, m-am furişat în casă prin pasajele din peşteri, am strâns nişte lucruri şi am fugit.

Chipul lui Max era năpădit de frustrare şi mânie.

— Tot nu înţeleg de ce a trebuit să recurgi la un gest atât de disperat. Nu era nimeni care să te ajute?

— Theo era deja în lanţuri pe o navă care se ducea spre Australia, iar tata fusese dus la un azil în Falmouth. Aceea urma să fie ultima mea noapte în singurul cămin pe care-l cunoscusem vreodată. Avocatul lui *papa* venise mai devreme şi fusese îndeajuns de amabil cât să sublinieze că existau anumite *oportunităţi* pentru o tânără cu înfăţişarea şi educaţia mea care era considerată o „marfă terfelită”. Chiar s-a şi oferit cu generozitate să mă ia cu el la Londra şi să mă instaleze într-un apartament micuţ unde ar fi putut să mă viziteze de fiecare dată când era lovit de pofte.

— Dă-mi numele lui, îi ceru Max categoric. ÎI voi distruge în mai puţin de două săptămâni… asta dacă nu îl omor, mai întâi, cu mâna mea. Cum Dumnezeu ai supravieţuit după noaptea aceea?

— Am început să muncesc. Am devenit exact ceea ce pretindeam că sunt. Am învăţat tot ce trebuia despre gestionarea unei gospodării ca să mă pot întoarce într-o bună zi aici şi să administrez conacul Cadgwyck. Un zâmbet

trist fluturã pe buzele ei. Dacă *papa* ar fi fost în toate minţile, m-am gândit de multe ori cât ar fi râs la gândul că prinţesa lui răsfăţată ajunsese să schimbe aşternuturi şi să cureţe podele.

Max nu părea deloc amuzat.

— De ce te-ai mai întors aici? De ce să-ţi asumi un astfel de risc? Pentru că a fost casa ta?

Ea ridică privirea spre marginea falezei, în spatele căreia se zăreau linia inegală a acoperişului şi hornurile care stăteau să cadă.

— Casa şi închisoarea mea. Am avut zile când mă gândeam că nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decât să îi dau foc şi să o văd cum arde. Dar când eu şi Theo eram mici, *papa* ne povestea adesea despre o comoară fabuloasă adusă de la Ierusalim de unul dintre strămoşii noştri, după ultima cruciadă. *Papa* nu şi-a făcut niciodată griji pentru creditorii lui sau datoriile care creşteau pentru că, dacă lucrurile s-ar fi complicat vreodată, am fi vândut pur şi simplu comoara, devenind incredibil de bogaţi. Cu un oftat, Angelica adăugă: Dar nu ne-a spus niciodată în ce consta comoara, ci doar că era ascunsă pe undeva prin pereţii conacului.

Max se strădui să-şi îmblânzească tonul pentru ca vorbele lui să pară mai puţin dureroase.

— Şi dacă nu a existat niciodată comoara asta? Dacă nu a fost decât o poveste fantezistă pe care a născocit-o din dorinţa de a-şi distra copiii?

— Nu-mi permit să cred asta. Ştiu că, dacă aş găsi-o, aş putea să angajez un avocat care să îl apere pe Theo şi un investigator care să-l găsească şi să-l aducă înapoi din Australia. Apoi, am putea să cumpărăm o casă pe undeva, departe de locul ăsta, şi să fim o familie din nou.

— Am observat că tatăl tău mânuia cu mare pricepere pistolul. Nu Theo a tras în noaptea aceea, nu-i aşa?

Angelica închise ochii pentru o clipă, bântuită de

imaginile pe care încercase să le uite în ultimii zece ani.

— Amândoi au auzit strigătul meu, însă *papa* a ajuns primul în capul scărilor şi m-a găsit cu rochia pe jumătate ruptă, iar pe Timberlake deasupra mea, încercând să... înghiţi în sec, surprinsă de cât de proaspătă rămăsese amintirea acelei nopţi. M-am dus la întâlnire crezând că avea să-mi propună să mă mărit cu el, că avea să-mi ceară mâna de la *papa.* Sau poate chiar să mă convingă să fug cu el. Cât de idioată am fost să mă las amăgită de farsele unui şarlatan! Şi din cauza nebuniei mele, familia mea a pierdut totul.

— Poate că erai tânără, inocentă şi naivă, dar nu erai nebună, spuse Max cu blândeţe.

— *Papa* a tras în Timberlake, dar efortul l-a costat prea mult. S-a prăbuşit pe podea şi şi-a apucat capul în mâini. Eu şi Theo ştiam că nu avea să reziste niciodată în închisoare, cu atât mai puţin în starea în care era. Aşa că ne-am jurat unul altuia că nu vom dezvălui niciodată ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Când primii musafiri s-au năpustit din sala de bal pe scări, l-au găsit pe Theo cu arma în mână, deasupra cadavrului lui Timberlake. Acum că nu mai trebuia să-şi ascundă sclipirea aprigă din ochi, Anne ridică bărbia şi întâlni privirea lui Max. Îmi doresc să-l fi împuşcat eu.

Contele dădu încet din cap.

— Şi eu îmi doresc să o fi făcut eu. Cât timp ţi-a luat ca să te întorci aici?

— Şase ani. După cinci ani, am pretins că sunt o verişoară îndepărtată şi am reuşit să îl scot pe *papa* din azil. Petrecuse acolo atâta vreme, încât nimeni nu-şi mai amintea că odinioară fusese un aristocrat influent. Îngrijitorii credeau că nu era decât o altă nălucire de-a lui. L-am găsit trăind în mizerie, într-o celulă murdară care era mai degrabă un grajd. Ea coborî privirea şi îşi muşcă buza, nesigură dacă se cuvenea să dezvăluie o durere atât de

intimă. Nu şi-a amintit de mine. Vorbea despre Angelica tot timpul, dar nu a părut niciodată să-şi dea seama cine eram.

— Până în seara asta, murmură el amintindu-şi de adoraţia răsărită în ochii tatălui ei atunci când îi înlăturase părul de pe faţă. Dar Pippa şi Dickon? Pe ei de unde i-ai luat?

Angelica îşi scoase peste cap medalionul şi i-l întinse. Max deschise cutiuţa şi, cu sprâncenele împreunate a nedumerire, studie cele două miniaturi dinăuntru.

— Te recunosc pe tine, iar băiatul ăsta trebuie să fie Theo. Dar cine sunt ceilalţi doi copii?

Angelica arătă spre fetiţa cu bucle dezordonate, îmbrăcată într-o rochiţă albă, care ţinea în braţele ei dolofane un băieţel încruntat.

— Fetiţa e Pippa şi băieţelul e Dickon. Sunt fraţii mei vitregi.

Max păru să fie aproape la fel de uimit ca atunci când descoperise că ea era Angelica.

— Te rog să nu-l judeci prea aspru pe *papa.* A ales să nu se recăsătorească pentru a onora memoria mamei. Dar a fost văduv foarte multă vreme, ceea ce a dus la o anumită prietenie cu o croitoreasă frumoasă şi tânără din Falmouth. Când ea a murit în timpul unei epidemii de holeră, *papa* i-a adus pe Pippa şi Dickon în casa noastră şi a zis că sunt nişte verişori îndepărtaţi. Era hotărât să îi susţină în toate felurile, atât emoţional, cât şi financiar.

— Ce s-a întâmplat cu ei după tragedie?

Expresia aspră reveni pe chipul tinerei femei.

— Avocatul acela atât de amabil a reuşit să le găsească unde să stea – într-o casă de corecţie din Londra. Mi-a luat aproape cinci ani să le dau de urmă. Pippa fusese adoptată de un negustor bogat şi se lăfăia în lux, iar Dickon fugise de la casa de corecţie şi trăia pe străzi, furând ca să îşi câştige pâinea. Chiar dacă amândoi au venit cu mine de bunăvoie, n-am mai întâlnit doi şţrengari mai greu de

mulţumit, spuse Angelica amuzată. Pippa încă se mai crede micuţa doamnă de la conac, iar lui Dickon a început să-i fie din ce în ce mai bine după ce l-am adus aici şi l-am lăsat să alerge în voie prin mlaştini.

Max arcui o sprânceană spre ea.

— Şi Elisabetele cine ar putea fi? Verişoare îndepărtate şi ele?

— Doar nişte fete care îşi pierduseră calea în viaţă. Le-am găsit pe străzile din Londra, pe jumătate moarte de foame şi părăsite de bărbaţii care, credeau ele, aveau să le îngrijească.

— Dar Nana?

— E fosta mea doică. După ce mama a murit la naştere, Nana m-a crescut. Locuia cu fiul ei şi neamul lui într-un sat din apropiere atunci când am revenit în Cornwall, dar a tresăltat de bucurie la şansa de a se întoarce la Cadgwyck ca să-şi trăiască ultimii ani din viaţă. Toţi cei pe care i-am adus aici aveau în comun un lucru: înţelegeau puterea secretului şi ştiau cum să-l păstreze cu străşnicie.

— Nu uiţi cumva de membrul cel mai important din gospodăria ta micuţă şi tihnită?

— Pe cine?

— Pe Doamna în Alb.

Anne ridică bărbia într-un unghi semeţ.

— Nimeni de pe aici nu a uitat de Angelica Cadgwyck şi de sfârşitul ei tragic. Am început să răspândim zvonuri despre stafie cu mult înainte să ne instalăm la conac. După cum ai descoperit deja, localnicii sunt superstiţioşi şi foarte dornici să asocieze cu o fantomă o flăcăruie bizară sau un oblon care se trânteşte. La scurtă vreme după aceea, noii proprietari de la Cadgwyck nu au putut să găsească pe nimeni suficient de curajos încât să petreacă noaptea aici, darămite o echipă completă de servitori.

— Iar atunci a apărut în scenă extrem de practica

Anne Spencer care să salveze situaţia, comentă Max ironic.

Zâmbetul supus al lui Anne Spencer înflori pe buzele Angelicăi.

— Cine ar putea să reziste unei menajere respectabile care vine la pachet cu tot personalul necesar? De îndată ce am luat în primire conacul, a fost şi mai uşor să păstram vie legenda Doamnei în Alb. Cu fiecare stăpân nou care se perinda pe aici, locul devenea tot mai puţin ospitalier.

— Cum de ai reuşit să nu fii recunoscută de săteni?

— Dickon seamănă izbitor de tare cu Theo, dar el şi Pippa erau încă mici când au fost duşi la Londra. Şi nu l-am lăsat niciodată pe Hodges – adică pe *papa* – să meargă în sat.

— Dar tu? Mergi în sat în fiecare săptămână. Cum Dumnezeu de nu te-au recunoscut?

— Şi în lipsa portretului care să-i deruteze, nu semăn prea mult cu domnişoara răsfăţată pe care o ştiu ei. Oamenii văd doar ceea ce se aşteaptă să vadă. Iar majoritatea nici măcar nu-i remarcă pe servitori. Sunt aproape la fel de invizibili precum stafiile pentru restul lumii.

Max dădu din cap.

— Când mă gândesc la sărmanul tată obligat să trăiască asemenea unui servitor în propriul conac… Dar stai un pic. Mi-ai spus că a lăsat o clauză potrivit căreia portretul Angelicăi nu trebuia să părăsească niciodată casa.

— Nu există nicio clauză. *Eu* am adus portretul din pod şi l-am atârnat în coridor ca să păstrez vie legenda Doamnei în Alb. Şi ca să nu uit ce am fost odată… şi ce nu voiam să redevin. Apoi, a trebuit să vii tu şi să strici totul! Să dovedeşti că am rămas aceeaşi nebună romantică şi care şi-ar vinde sufletul pentru sărutul unui bărbat.

Nori primejdioşi de furtună începură să se strângă în ochii lui.

— *Tu* eşti o nebună romantică? Tocmai ce m-am

aruncat de pe o stâncă pentru tine.

— Nu pentru mine, oftă ea cu tristeţe. Pentru *ea.* Pentru Angelica.

— Tu *eşti* Angelica, bombăni el. Nu mi-am dat seama, dar cred că undeva, adânc în inima mea, am ştiut dintotdeauna.

Câteva clipe se priviră sub razele lunii fără să scoată o vorbă, în cele din urmă, Angelica spuse:

— Dacă nu ai de gând să îl chemi pe poliţist şi să mă trimiţi la închisoare, presupun că trebuie să încep să îmi caut de lucru.

— Da. Aşa ar fi cel mai bine. Pentru amândoi. Max redeveni stăpânul distant şi dezagreabil care sosise la conacul Cadgwyck cu săptămâni în urmă. Voi fi mai mult decât fericit să îţi scriu o scrisoare de recomandare.

— Date fiind împrejurările, ar fi extraordinar de binevoitor din partea ta, replică ea înţepată.

— Probabil ar suna cam aşa: „Angelica Cadgwyck, cunoscută şi ca Anne Spencer şi probabil şi sub alte nume false, este modelul de menajeră pe care şi l-ar dori un gentleman – cu limbă ascuţită, autoritară, vicleană, mândră, meschină, uneltitoare, lipsită de scrupule, întru totul nemiloasă când trebuie să îşi atingă scopurile…”

Chiar dacă vorbele lui îi şfichiuiau inima ca un bici, Angelica îşi ţinu gura, ştiind că dojana era meritată.

— „… inteligentă, curajoasă, cinstită, sensibilă, hotărâtă, răbdătoare, generoasă, bună, devotată, o bucătăreasă remarcabilă, extraordinară cu copiii, bătrânii, bolnavii mintal şi enervantele animăluţe de companie, din cale afară de loială şi, de departe, persoana care sărută cel mai bine dintre toate cele pe care am avut plăcerea să le aduc în patul meu. Orice bărbat ar fi binecuvântat să îi ureze bun venit în casa lui, dar nu ca menajeră, ci ca mireasă. Motiv pentru care mă rog din suflet să îmi facă onoarea de a-mi deveni soţie.”

Angelica se întoarse cu spatele pentru a nu-l lăsa să vadă lacrimile care-i şiroiau din ochi.

— Ştiu ce încerci să faci, Maximillian Burke, şi nu voi accepta! Nu mai sunt o domniţă în primejdie şi nu voi cere să fiu salvată de cineva ca tine!

O prinse în braţe şi îi atinse părul cu buzele, iar tonul drăgăstos din vocea lui o făcu să tremure cu o nevoie mai adâncă decât dorinţa.

— Eu am nevoie să fiu salvat. Salvează-mă, Anne… Angelica… draga mea. Nu mă lăsa să redevin bărbatul care am fost cândva. Salvează-mă de toţi anii de singurătate pe care ar trebui să-i îndur dacă nu te-aş avea alături. Salvează-mă de la o viaţă pe care mi-aş petrece-o tânjind după o femeie pe care nu o voi avea niciodată.

Angelica se răsuci spre el şi, emoţionată, îi atinse cu vârful degetului încreţitura dintre sprâncene pe care o iubea atât de mult.

— În spatele măştii ăsteia fioroase, nu eşti decât un romantic incurabil. E ceea ce am adorat întotdeauna la tine.

În ochii lui cenuşii mocnea o căldură aprigă.

— Nu mai vreau să fiu incurabil. Mă vei vindeca tu?

— Voi face chiar mai mult de atât, promise ea zâmbindu-i prin vălul strălucitor de lacrimi. Îţi voi da inima mea, trupul meu şi iubirea mea atâta vreme cât vom trăi.

El clătină din cap cu o expresie solemnă.

— Nu e destul. Dacă e să mori înaintea mea, Doamne fereşte, trebuie să-mi promiţi că te vei întoarce şi mă vei bântui până când vom fi din nou împreună.

— N-avea nicio grijă! Promit să urlu şi să-mi zăngănesc lanţurile atât de tare, că nu vei mai avea nicio noapte tihnită. Mai ales dacă vei fi atât de nebun încât să te recăsătoreşti şi să-ţi aduci noua mireasă la Cadgwyck.

Buzele lui Max se arcuiră într-un rânjet răutăcios.

— Te informez că, după ce ne căsătorim, *tu* nu vei mai avea nicio noapte tihnită.

Când un hohot vesel de râs izbucni pe buzele ei, Max o cuprinse în braţe şi învârti cu ea. Reuşise în cele din urmă să îşi prindă stafia, iar viaţa Angelicăi Cadgwyck reîncepea chiar pe aceeaşi plajă pe care se încheiase.

Epilog

Cupeul lui Maximillian Burke trecu prin porţile impunătoare din fier forjat şi o luă pe aleea lungă şi sinuoasă, acoperită cu scoici zdrobite. Scoase capul pe fereastră, dornic să arunce o primă privire spre casa lui. Inima îi tresăltă cu un amestec de mulţumire şi mândrie când îşi făcură apariţia frontoanele abrupte şi hornurile înalte de cărămidă.

Conacul Cadgwyck era una dintre cele mai frumoase reşedinţe din Cornwall. Nimeni n-ar fi putut să spună că avusese şi zile mai bune, pentru că tocmai acelea erau, fără îndoială, zilele lui cele mai bune. O uşă sclipitoare din lemn de cireş oferea acces spre vechea poartă fortificată care unea aripile graţioase în stil elisabetan, iar garguiele din capătul jgheaburilor fuseseră înlocuite cu heruvimi dolofani din piatră.

Conacul arăta nu doar foarte îngrijit, ci şi foarte iubit, de parcă zidurile sale solide urmau să rămână de strajă la marginea stâncilor pentru alte cinci secole.

Un turn ca din poveste încorona colţul îndepărtat al aripii de vest, având în vârf un foişor acoperit cu ţiglă roşie. Soarele de toamnă licărea prin ochiurile ferestrelor, iar iedera care se căţăra pe ziduri îi conferea un aer încântător. Buzele lui Max se arcuiră într-un zâmbet ştrengăresc. Turnul era dormitorul principal al casei, şi avea de gând să-i folosească puterile magice chiar în noaptea aceea.

Când trăsura se opri în curte, un lacheu în uniformă

albastră cu auriu veni în grabă ca să deschidă uşa lăcuită.

— Bine aţi revenit, milord, spuse Derrick Hammett.

Flăcăul roşcat şi voios se împlinise. Umerii lui laţi umpleau atât de frumos livreaua, că Elisabetele se înroşeau şi se bâlbâiau şi erau nevoite să îşi vânture pămătufurile de fiecare dată când hoinărea pe lângă ele.

— Hammett. Contele îl salută cu un semn din cap şi un zâmbet atunci când coborî din trăsură. Sper că mama şi sora ta sunt bine.

— Chiar sunt, milord! Chiar sunt!

Max nu avea motive să se îndoiască de spusele tânărului, mai ales că mama şi sora lui lucrau în bucătăriile de la Cadgwyck. Nu duceau lipsă de personal în zilele acelea, căci generozitatea stăpânilor era renumită în tot ţinutul. La ultimul Crăciun organizaseră un bal pentru servitori la care le oferiseră boluri cu punci cald şi savuros, budinci flambate şi câte o primă de două lire de căciulă, plus câte un fular colorat, împletit de Nana ca să-i încălzească în lunile reci de iarnă.

Max îi întinse lui Hammett pălăria şi bastonul şi se întoarse cu faţa spre casă, inspirând adânc parfumul mării.

Chiar în acel moment, uşa de la intrare se deschise.

Odinioară visase cum, la întoarcerea dintr-o călătorie lungă, avea să fie întâmpinat de o soţie iubitoare şi de un copilaş sau doi, dornici să-i sară în braţe şi să-l înăbuşe cu sărutări.

Chipul i se lumină de un zâmbet larg atunci când Angelica traversă în fugă scările porticului şi curtea, radiind de bucurie cu braţele întinse spre el.

Dickon o urma îndeaproape. La paisprezece ani, era în plină creştere. Pippa venea agale după fratele ei, răsucind umbrela de soare pe care o purta peste tot ca să îşi protejeze tenul alb ca laptele. Era o domnişoară mult prea demnă şi elegantă ca să alerge prin grădină.

Max deschise braţele şi o cuprinse Angelica, iar ea îi

copleşi gâtul şi obrajii cu sărutări înflăcărate. Îngropându-şi faţa în părul ei, care mai mirosea încă a pâine proaspăt scoasă din cuptor, o strânse cu duioşie la piept. Avea să se teamă tot restul vieţii că ea ar fi putut să dispară într-un vălătuc de aburi cu miros de iasomie în clipa în care încerca s-o atingă.

Angelica îşi lăsă capul pe spate, invitându-l să-i sărute buzele surâzătoare. Putea să simtă rotunjimea fermă a pântecului ei în creştere. În curând, copilaşul acela avea să alerge pe afară şi să-l întâmpine când se întorcea din călătorii. Nu că ar fi intenţionat să călătorească prea mult fără Angelica.

Deocamdată însă, trebuia să se mulţumească doar cu Pipiloi, care zburda pe picioarele lui voinice în jurul micii lor adunări vesele şi lătra cu hămăieli ascuţite menite exclusiv să spargă timpanul uman.

— Ne-a fost atât de dor de tine! exclamă Angelica. Nu pot să cred că i-ai permis Companiei ăleia urâcioase să ni te răpească din nou.

— Îmi pare rău, draga mea. Le-am spus că nu mă întorc în Consiliul Director, dar a trebuit să mă ocup de o chestiune foarte importantă.

Ea îi aruncă o privire trufaşă.

— Eu sunt o chestiune foarte importantă de care trebuie să te ocupi.

— Şi pot să îţi promit, acum că am ajuns acasă, că nu-mi voi neglija îndatoririle. O privi cu lăcomie, apoi îi confiscă gura într-un alt sărut prelung şi aprig care îl făcu pe Dickon să mormăie şi pe Pippa să coboare brusc umbrela de soare, dând ochii peste cap.

— Cum a fost călătoria? întrebă Dickon, mereu dornic să audă poveşti despre aventuri exotice.

— Mult prea lungă, răspunse Max.

— Mi-ai adus un cadou? se interesă Pippa, uitându-se cu speranţă spre trăsură.

— Desigur, păpuşico. Dar nu l-am putut aduce cu mine. Mă tem că va trebui să ai răbdare până ajunge aici. Max abia aştepta ca ea să îl cunoască pe artistul gras, cu chelie, în vârstă de şaptezeci şi trei de ani, pe care îl angajase să-i facă portretul pentru a optsprezecea aniversare.

Angelica îşi mângâie buzunarul şorţului. Obişnuia în continuare să poarte un şorţ alb şi simplu peste rochiile splendide pe care Max i le comandase de la cele mai bune croitorese din Londra.

— Cât ai fost plecat, am mai primit o scrisoare de la Clarinda.

De când se căsătoriseră, Angelica şi Clarinda începuseră să îşi scrie, o perspectivă destul de deranjantă pentru orice bărbat care iubise două femei în momente diferite din viaţa lui.

— Ea şi Ash vin în noiembrie pentru câteva luni şi vor să ştie dacă pot să o aducă pe Charlotte ca să petreacă alături de noi Crăciunul.

Max oftă plin de necaz.

— Întrucât nu am cum să scap de acest pierde-vară de frate al meu, cred că pot să mă obişnuiesc cu el prin preajmă. Poate scot soldăţeii de jucărie şi îl înving într-o luptă imaginară.

— Le-ar plăcea să vină şi cu Farouk, cu Poppy şi cu toată familia. Dacă nu te deranjează, evident.

— De ce să mă deranjeze? Ia stai puţin, adăugă el, pus pe gânduri de strălucirea ştrengărească din privirea ei. Cam cât de mare este familia lui Farouk?

Angelica clipi cu toată inocenţa din lume.

— La ultima numărătoare, cred că avea douăzeci de copii.

— *Douăzeci?*

— Păi, nu au decât un fiu al lor până acum, dar Farouk a avut un harem înainte să se îndrăgostească de Poppy.

Max clătină din cap uluit.

— Doamne, Dumnezeule, şi eu care eram dispus să mă mulţumesc cu vreo doisprezece!

— Ha! făcu Angelica punându-şi mâna pe burtică. Te vei mulţumi cu doi dacă am şi eu ceva de zis. Sau poate trei, dacă nu te încrunţi şi nu mârâi prea mult la mine.

— Credeam că îţi place când mârâi, şopti el frecându-şi nasul de gâtul ei.

Ea chicoti ca o fetiţă, apoi se dădu un pas în spate şi îl privi atent.

— Ai primit vreo veste de data asta?

Max şovăi. De fiecare dată când fusese la Londra în ultimii doi ani ca să-şi întâlnească echipa de investigatori – cei mai buni pe care îi găsise, inclusiv Andrew Murray, omul care descoperise adevărul despre Laurence Timberlake – nu reuşise să obţină rezultatul dorit.

— Nu, murmură el. Aşa cum se aştepta, pe chipul ei citi deznădejdea. Peste o clipă adăugă: Dar ţi-am adus ceva ce ar putea să te intereseze.

Arătă cu degetul spre trăsură, moment în care din umbra ei apăru un bărbat. Dacă părul lui roşiatic nu ar fi fost decolorat de soare într-un auriu-deschis şi pistruii lui nu ar fi fost acoperiţi de bronzul puternic, ar fi fost întruchiparea perfectă a lui Dickon peste douăzeci de ani.

Bărbatul rămase lângă trăsură, ţinând strâns pălăria în mâini, ca şi cum ar fi fost nesigur de primirea de care urma să aibă parte.

— *Theo?* şopti ea cu un amestec de uluire şi neîncredere.

— Annie?

Vocea bărbatului se stinse, înghiţită de iureşul emoţiilor sale.

Max simţi un nod în gât atunci când Angelica alergă spre fratele ei şi îl luă în braţe cu un suspin de fericire. Când Dickon şi Pippa încercară să li se alăture, Max îi opri,

lăsându-le celor doi răgazul ca să se bucure de revedere. După câteva minute de plânsete şi râsete, Angelica îi chemă cu un gest pe Pippa şi Dickon să-l întâmpine pe fratele lor vitreg.

Dickon începu să-l tragă pe Theo spre casă.

— Vreau să aud totul despre Australia! Chiar există acolo ursuleţi care trăiesc în copaci şi se hrănesc cu frunze? Şi iepuri la fel de mari ca oamenii care pot să dărâme pe cineva dintr-o singură lovitură?

Pippa îi urmă, continuând să-şi răsucească umbrela:

— Sunt mulţi deţinuţi frumoşi în Australia? Îşi caută neveste?

Angelica se prinse de braţul lui Max şi îşi odihni capul pe umărul lui.

— Nu pot să cred că ai făcut asta pentru mine.

— Aş face totul pentru tine, spuse el mângâindu-i uşor mâna. Chiar să mă arunc de pe o stâncă.

— Dacă te vezi cu mine în turn, în noaptea asta, după ce toată lumea se duce la culcare, îţi voi arăta tot ce aş face şi eu pentru tine.

— Totul? repetă el plin de speranţă.

— Totul, îi promise ea zâmbind.

Când intrară în casă, toţi ceilalţi se îndreptaseră deja spre bucătărie, conduşi, fără îndoială, de aroma irezistibilă a pâinii pe care Angelica o scosese din cuptor cu puţin timp înaintea venirii lui Max. La început crezură că holul de la intrare rămăsese gol, dar apoi auziră un cântec straniu format din zăngăneli şi blesteme.

Uşiţa de la orologiul din capul scărilor era deschisă. Tatăl Angelicăi se vârâse pe jumătate acolo. Tot ce se mai vedea din el era turul pantalonilor negri.

— Îşi petrece timpul încercând să se ascundă de infirmierele pe care le-ai angajat, şopti Angelica. Cum pendula probabil că nu va mai merge niciodată, mi-am zis că nu îi va face niciun rău dacă scormoneşte prin

mecanism. Aşa se ţine departe de necazuri.

Bătrânul îşi făcu apariţia, cu părul zburlit şi nasul pătat de unsoare.

— Tu de acolo, flăcăule, spuse el arătând cu cheia spre Max. Adu-mi o cană de ceai chiar acum.

Când dispăru înapoi în ceas, Angelica simţi nevoia să-i explice soţului ei:

— Crede că este stăpânul casei şi că tu eşti un lacheu.

— Înseamnă că ar trebui să-i aduc ceaiul ăla dacă nu vreau să mă dea afară.

Se îndreptau spre bucătărie când un sunet maiestuos răsună prin tot holul. Schimbară între ei priviri neliniştite câtă vreme orologiul bătu de douăsprezece ori, recăpătându-şi glasul pentru prima dată după noaptea balului aniversar al Angelicăi.

Bătrânul apăru din nou ţinând în mână un rubin strălucitor, mare cât pumnul lui.

— Am crezut că este locul cel mai sigur în care să-l ascund de toţi nebunii ăia care umblau aiurea prin casă la balul tău. Cum să-mi imaginez că o să se blocheze în mecanism?

Max şi Angelica se priviră uimiţi, apoi izbucniră în râs. Acum că nu mai aveau nevoie de ea, comoara de la Cadgwyck fusese descoperită. Erau însă destul de înţelepţi cât să ştie că adevărata comoară se afla în iubirea pe care o găsiseră unul în braţele celuilalt.

Angelica râdea încă atunci când Max o îmbrăţişă. Din portretul ei de pe coridor, copila de odinioară îi urmărea cu zâmbetul pe care îl reţinuse în toţi acei ani şi care îi desena, în sfârşit, gropiţe în obraji. Max îi făcu ştrengăreşte cu ochiul peste umărul soţiei lui.

Până la urmă, Maximillian Burke părea să fie un bărbat care ştia să viseze.

Iar ea era femeia care îi transformase toate visele în realitate.

Sfârşit